

Giới thiệu Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm

Chào mọi người, đây là truyện về sự đồ luyến nhé ! Mình chưa có kinh nghiệm viết nhiều trong lối hành văn nên có gì sai sót mọi người thứ lỗi nhé . Cảm ơn mọi người

Tác giả: -Trần Trần - (Ích Ân)

Thể loại: Sự đồ luyến , tình cảm

Trích:

Cô ngỡ ngàng, ngược nhìn thầy giáo hồi cấp một của mình trong trí nhớ. Thầy bước lại gần cô, nở nụ cười ma mị.

"Cô bé, em thật không khác gì lúc trước !"

"Thầy...?"

"Để xem tôi bé em coi có nặng hơn sau bao năm không nhé !"

"K...h...ô...n...g"

Tiếng cô vang dội, Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của thầy, người này cách sáu năm trước, giờ gặp lại trái tim cô lại lồi nhịp. Lúc trước sao cô lại không có cảm giác này?

"Nặng hơn trước xí rồi đấy ! Cố lên nhé cô bé "

"Ơ..."

"Đừng nói gì hết, tôi cho em ba năm nữa !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kí ức tuổi thơ - gặp lại thầy !

Sáu năm trước,

Cô - mười một tuổi, với vẻ đẹp thơ ngây cùng làn da trắng hồng đáng yêu của mình, khiến ai nhìn ngay chỉ muốn ôm một cái, ngoài cái làn da cùng đôi mắt màu nâu sẫm kia làm tôn lên vẻ đẹp của cô thì cái ngoại hình là đáng lo ngại nhất, cô rất bé, bé đến nỗi mười một tuổi chỉ có hai mươi một cân. Mẹ cô đã cho cô ăn rất nhiều đồ ăn tẩm bổ, thậm chí còn nhờ bác sĩ dinh dưỡng đến khám và cho thực đơn dành cho cô phải ăn, mà cô vẫn không lớn nổi. Trong khi, cô bạn Mẫn Huyền của cô lại tròn trịa đáng cung chết đi được !

"Tiểu Khê, cậu ăn khoai tây không ? Ngon lắm đấy. "

"Không, tớ không ăn "

Cô nhìn thức ăn, lắc đầu liên tục rồi uống ly nước cam bên cạnh. Mẫn Huyền liếc nhìn cô, khẽ nhăn mặt.

"Hừ, ốm như ma !"

Mặc cho bạn thân nói thế nào, cô vẫn không ăn. Nhìn thấy đồ ăn thì cô lại ngán tận cổ. Ngoài ăn cơm thì cô lại chả hề ăn vặt như bao cô bé, cậu bé khác.

"Thầy Dương đến kìa Khê"

Tiếng nói trong trẻo của Huyền vang lên, Huyền vỗ tay vào đùi cô. Cô nhăn mặt, ngược sang phía người thầy đang bước đến phía ghế đá của cô và Huyền. Cô không quan tâm, và thậm chí không thích thầy ấy. Tuy thầy là một người rất yêu trẻ con, lại là chủ nhiệm lớp kế bên. Nhưng mỗi lần lớp ồn khi trống tiếng, thầy lại chạy qua bắt cô canh lớp vì sợ ảnh hưởng đến tiết học của lớp khác, khiến cô rất cả cỡ hòng phải uống thuốc nhiều ngày, loại

thuốc đắng ngọt mà cô ghét nhất, trong khi cô chẳng phải là ban cán sự gì trong lớp.

"AAA thầy ơi, ảm ảm ảm."

Lại thế, mỗi lần thầy đến là y rằng đám học sinh từ lớp một đến lớp năm lại chạy đến bắt thầy bông lên. Vì khi thầy bông lên có cảm giác bay bổng trên bầu trời, thầy rất thích trẻ con nên thường làm theo lời đề nghị của đám trẻ. Tuy thế, cô lại ghét, ghét lắm. Lúc nào, thầy cũng bảo cô ồm và rất nhẹ cân !

"Em trước, em em em !"

"Được rồi, thầy sẽ bông từng bạn, được chưa ?"

Tiếng đám học sinh lại nhao khiến cô khó chịu vì những tiếng ồn, cô đứng dạy kéo tay Huyền, nhưng đôi mắt của Huyền đang hướng về phía thầy, không chớp mắt...

"Thầy ơi, Huyền nữa."

Cô nàng Huyền béo mốp cũng rất thích thầy bông lên. Thầy nhìn cô rồi nhìn sang Huyền khẽ cười.

"Được rồi"

"Aaa thích quá !"

Huyền hét lên trong vui sướng, thầy thả Huyền đáp đất rồi quay sang nói.

"Khi nào em bằng Huyền lúc đó tôi sẽ hết chê em"

Cô không nghe, định bước đi, mặc kệ thầy ấy. Nhăn mặt khó chịu...

"Aaa sao thầy lại ảm em ! Bỏ em xuống !"

"Em phải ăn nhiều vào đấy, khi khác tôi lại kiểm tra cân nặng của em !"

Thầy thả cô xuống rồi nói với đám học sinh gì đó rồi bước đi ... để lại sự tiếc nuối của những học sinh khác.

"Hừ, thầy đáng ghét. Em sẽ chứng minh cho thầy xem !"

Sáu năm sau,

,Cô hiện tại đã trở thành một nữ sinh xinh đẹp, cô bước dạo trong ngôi trường với tà áo dài thướt tha, cô khẽ cười... hôm nay thật khỏe khi ít bài kiểm tra. Đã sáu năm, khoảng thời gian không dài nhưng đã giúp cô trưởng thành hơn. Cô vẫn thể vẫn học chung với Huyền, vậy mà Huyền đã được cải thiện hơn, ngoại hình đã ồm bốt hơn trước, dáng cũng khá chuẩn. Còn cô, cô vẫn vậy chỉ được cái cao hơn, và sáu năm đó cũng đã bồi bổ tăng khá nhiều cân. Nhưng cô vẫn chỉ đạt bốn mươi hai kí.

"Haiz, Khê cậu như thế này chuẩn rồi đấy, mà có điều bốn bốn hay bốn lăm sẽ được hơn đấy !"

"Ừ !"

Cô cười, phải ! cô đã lớn rồi đấy chứ... đâu còn nhỏ bé lắm đâu. Cơ mà, cải thiện chi nhỉ ? Cũng chỉ gia đình và Huyền biết thôi mà. Thầy...Thầy ấy có biết đâu chứ ! Nhưng chỉ có điều tại sao thầy lại quan tâm đến cô như thế ? Hay thầy xem cô là con gái ?

Cô đảo mắt vào bãi giữ xe nhìn thấy dàn xe của trường, sao hôm nay nhiều xe thế ? Toàn là xe đẹp, xe sang, đẹp quá đi mất... Một bóng dáng khá thân thuộc trong trí nhớ tuổi thơ của cô, cô nhìn chăm vào người đàn ông chừng chạc đang cầm sấp tài liệu trong tay, cái áo sơ mi trắng làm cho người ấy càng trẻ trung phong độ hơn... Cô dường như nhớ điều gì đó. Phải cố gắng lắm cô mới nhớ ra, nhưng vẫn không nhớ rõ. Phải rồi !

Cô ngỡ ngàng, ngược nhìn thầy giáo hồi cấp một của mình trong trí nhớ. Thầy bước lại gần cô, nở nụ cười mà nị.

"Cô bé, em thật không khác gì lúc trước !"

"Thầy...?"

"Để xem tôi bé em coi có nặng hơn sau bao năm không nhé !"

"K...h...ô...n...g"

Tiếng cô vang dội, Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của thầy, người này cách sáu năm trước, giờ gặp lại trái tim cô lại lồi nhịp. Lúc trước sao cô lại không có cảm giác này?

"Nặng hơn trước xí rồi đấy ! Cố lên nhé cô bé "

"Ồ..."

"Đừng nói gì hết, tôi cho em ba năm nữa !"

Bóng dáng ấy bước đi, cô lắc đầu, chưa kịp hoàng hôn, thầy... Dương đây sao ? Tiểu Huyền cũng thế, mở mắt thật to nhìn cho kỹ người đàn ông đó trong sự ngỡ ngàng giống cô. Mọi người nhìn cô, cô gượng đến đỏ mặt. Thầy ấy làm gì ở đây ? Sao lại xuất hiện vào lúc này...?

Trái tim cô đập liên tục, cô khẽ nhìn sang mọi người.

"Trời ơi, nhìn gì chứ ?"

Mọi người nghe cô nói liền tản đi, rồi xôn xao bàn tán... Cô xấu hổ, thầy ấy phải không ? Rốt cuộc phải không ?

"Khê à, là thầy Dương hồi cấp một của mình đây. Thầy ấy đây "

Huyền reo lên, cô xác định đó là...thầy. Người thầy sáu năm trước ...

"Thầy xuất hiện bất ngờ rồi làm tôi mất mặt sao ? Quá đáng !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cảm giác kì lạ -lời tỏ tình mập mờ

Mặt mày cô đỏ như trái cà chua chín, cô tức giận nhiều hơn là gượng. Bao nhiêu năm không gặp, cô phải khó khăn lắm mới có ngoại hình như thế này ? Đến cả Mẫn Huyền còn phải nói là chuẩn, ba mẹ cô đã bớt lo lắng về phần này của cô. Vậy mà... Thầy lại xuất hiện bất ngờ, rồi phán cho một câu "Nặng hơn xiu rồi đây !" . Thật là tức chết cơ mà.

"Mẫn Huyền, đi thôi ! "

"..."

"Huyền !"

"..."

Vẫn không có tiếng trả lời, ánh mắt của cô đảo về phía con mắt của Huyền đang nhìn. Trời đất ! Thầy ấy đã đi xa khuất rồi mà còn nhìn ngó, miệng lại cười cười như những người bệnh đao thế này. Cô lay mạnh Huyền, khẽ nhăn mặt.

"Cậu thật phá rồi nhé, tớ đang nhìn thầy cơ mà ?"

"Hừ, người ta đi rồi cô nương ơi !"

"Ồ... thần tượng của tớ. Thầy Dương number one !"

Mẫn Huyền hét lên. Cô chỉ biết lắc đầu, kéo cánh tay Huyền vào lớp. Đúng là...bản tính không thay đổi mà. Từ nhỏ, Huyền đã hâm mộ thầy, luôn tìm cách để thầy nhìn cô ấy hơn nữa, nhưng...Thầy lại xem như các học sinh khác. Thậm chí, lại chả quan tâm ai nhiều nhất khiến nhiều học sinh tiếc nuối. Ngược lại, mỗi lần nhìn thầy cô lại có cảm giác không thích. Mà sao...lần này cảm giác ấy lại khác ? Tim đập ? Hồi hộp ? Nhiều cảm xúc lộn xộn có khiến cô khó hiểu.

Bước thò thân cùng Huyền vào lớp, trong đầu cô lại nghĩ đến thầy. Có thể nói, cô cũng có nhớ thầy, à không, không nhớ ! Cô rất ghét thầy... cái ôm đó, quả thật rất...lạ.

"Rốt cuộc, thì đó là cảm giác gì ?"

"Sao cơ ?"

"Không có gì !"

Cô thì thầm lẩm bẩm trong miệng. Còn Huyền đang nhảy múa, hát hò. Gặp lại thầy Huyền lại vui vậy sao ?

"Khê à, cậu có cảm thấy sau bao năm thầy phong độ hơn không ? "

"Ừ, chút chút !"

"Chút chút sao ? Văn Lục Khê tớ nói cho cậu biết nếu bọn bạn trong trường cũ gặp thầy sẽ rất bất ngờ và yêu thầy mất !"

"Điên rồ !"

"Hừ, phải chăng trái tim của Bạch Dương làm bằng rượu ! nên con người sẽ say chẳng ?"

"Cậu có ý gì ?"

"Thì cậu vốn là vậy. Cậu luôn được thầy nhớ đến ! Còn bọn tớ thầy lại chẳng nhớ tên."

Huyền nói với ánh mắt đượm buồn. Phải, đúng là thầy luôn nhớ tên cô, nhưng không hẳn là say ?

"Nhớ tên thì sao ? Có lẽ tên tớ ngắn nên dễ nhớ ! Chứ chắc gì đã say ?"

Cô vẫn không tin vào những cái tử vi đấy. Đúng là cô cùng Bạch Dương và cô cũng đã đọc qua những câu nói ấy. Không lẽ ... à không chắc không đâu !

"Cậu...không nói nữa. "

Huyền bực bội bỏ vào trong lớp, lại giận ! Tính trẻ con của nàng ấy lại thế. Cứ nói không lại thì giận. Chán thật. Cô không suy nghĩ nhiều nữa, gạt đi cái suy nghĩ vớ vẩn ấy rồi vào lớp học.

...

Những chiếc lá phượng rơi phảng phất qua mái tóc uốn xoăn ngang vai của cô. Cô dẫn chiếc xe đạp điện đi ra khỏi trường. Một ngày lại trôi qua, thời gian cứ thế lại lặng lẽ trôi... Cô và Huyền dắt xe đi. Lại gặp bóng dáng đó, bóng dáng vừa gặp lúc sáng. Người đàn ông ấy đang đứng nhìn cô với nụ cười bí ẩn. Cô đã nhìn thấy từ xa, nhưng lại làm ngơ lướt qua người ấy.

"Thầy, thầy còn nhớ em không ?"

Huyền đột nhiên dừng xe lại, chạy đến chỗ của thầy đang đứng. Cô đang đi thì khựng lại, Huyền lại về phía thân tượng của mình rồi. Nghe hai từ "thân tượng" làm cô nổi cả da gà lên.

"Còn, em là Huyền phải không ?"

"VẮNG ! Aaa thầy vẫn còn nhớ em. Khê ơi, cậu nghe gì không ?"

"Nghe !"

Cô dẫn xe lại, rồi trả lời. Chỉ với từ ngữ cụt ngủn ấy đã trở thành một câu trả lời của cô. Đã cố né tránh vì không thích mà Huyền lại lao vào và lời cô vô. Thật...Huyền có phải là gián điệp không nhỉ ? Nhưng tại sao ? Lúc nào cô cũng như thế, cũng phải tỏ thái độ như vậy khi gặp thầy ? Chính cô còn không hiểu nổi bản thân.

Mạch suy nghĩ như những áng mây đen ở trên đầu cô., như cơn mưa ập đến đổ xuống bất ngờ. Giọng nói trầm ấm ngày nào lại vang lên.

"Đừng làm như thế nữa ! Em sẽ không trốn được bao lâu đâu."

"Tại sao ?"

"Vì ba năm nữa em sẽ là của tôi !"

"Thầy chắc chứ ? "

"Chắc chắn. "

"Ba năm thời gian khá dài với tuổi thanh xuân của thầy ?"

"Không sao, sáu năm còn được, ba năm nữa còn là gì đối với tôi !"

Với những câu nói ấy, trái tim cô lại loạn nhịp. Cô không hiểu, thật sự không muốn hiểu lời ám hiệu của thầy...

Huyền ngơ ngẩn khi nghe những câu nói ấy, ánh mắt ngơ ngẩn lại nhìn sang cô. Cô không nói gì nữa, không một lời chào hỏi, cô bỏ ngang. Bỏ tất cả để theo mạch suy nghĩ về những câu nói ấy...

"Nếu có một điều ước, em sẽ ước thầy đừng ám em nữa."

Lắm bằm trong miệng, cô bước đi không thèm đợi Huyền nữa. Cô thầm mong thầy biến mất để không trái tim cô không còn cảm giác này nữa. Câu nói ấy vẫn cứ vang lên trong đầu cô. Sáu năm ? Ba Năm ? Liệu thầy đang có tình cảm gì với cô sao ?

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người đàn ông bí ẩn

"Khê, Tiểu Khê ..."

Mẫn Huyền chạy theo gọi to, không quên gật đầu chào thầy, hồi hả đi theo cô. Cô không nghe những tiếng Huyền gọi, cứ tiếp tục đâm thẳng về phía trước.

"Khoan đã !"

"Sao thế thầy ?"

"Em có thể giúp thầy không ?"

"Thầy thích Khê cơ à ?"

"Ừ !"

"Lúc nào cơ ? "

"Từ rất lâu, khi cô ấy lên năm "

"Hả...?"

Miệng của Huyền lúc này không thể khép nhỏ được nữa, mà há hốc mồm, tròn tròn mắt... Huyền nghĩ, cố gắng nghĩ tại sao lại có chuyện này ? Làm bạn lâu như thế lại không được Khê kể hay nhắc đến sao ?

"Em không nên biết đâu. Đến cô ấy còn không biết."

"A ..."

"Suýt, nhỏ thôi. Giữ bí mật và giúp thầy nhé ? "

"Vâng."

Huyền gật đầu cái rộp, mỉm cười. Thì ra là thế, coi như cô được biết một tin tức quan trọng vậy. Cơ mà, Huyền sướng thật, lại có một người thầy chừng chặc đề mắt đến. Thích thế ?

"Yên tâm, rồi em sẽ tìm được người em thích !"

"Vâng, em đi đây "

Cắt đôi chân nhỏ nhắn cùng đôi giày búp bê đáng yêu. Mẫn Huyền đi theo gót chân của cô, khẽ kêu hô, phi nhanh về phía trước.

Thầy khẽ cười, nhìn theo ánh nắng đang ngã xé tà kia, nơi mà đôi nữ sinh ấy đang chạy đuổi theo nhau.

"A ! "

"Có sao không ?"

"Hừ, cuối cùng cậu cũng dừng . Một chết."

Huyền thông minh giả vấp ngã, nghe tiếng động cô hốt hoảng quay lại .Mẫn Huyền thở phào nhẹ nhõm, khó khăn lắm mới đuổi theo kịp. Cô dòm Huyền, ánh mắt lạnh lùng xuyên thẳng vào cô. Cô khẽ nhăn mặt, miệng không hé môi.

"Thôi mà, tở xin lỗi !"

"Đi theo ông ta luôn đi ?"

"Thôi, tớ theo cậu thích hơn."

"Thần tượng mà ? Number one mà ?"

Cô nói, cố gắng giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên thấu Huyền khiến nàng ấy lạnh lạnh xương sống.

"Thôi mà, Khê tỷ tỷ tha cho muội ?"

"Không."

"Một châu kem, được không nhỉ ?"

"Quên rồi à ?"

"Ày da, vậy thì trà sữa nhé ?"

"Bingo ! Đi thôi."

Cô cười, Huyền quên mất là cô có căn bệnh rất lạ, mỗi khi ăn kem sẽ phát sốt, không hiểu sao mỗi lần ăn cô lại vậy. Nhiều người nói cô có loại máu nóng bên trong cơ thể, nếu ăn lạnh sẽ có hại đến sức khỏe liệu có phải không ? Một căn bệnh mà cô không thể chữa khỏi.

...

Bước vào một quán trà sữa nhỏ ở đối diện đường. Cô chọn ngay nơi gần kệ sách nhất của quán. Khẽ ngược nhìn lên các cuốn sách. Haiz, cô lại đọc hết rồi, đến giờ quán lại chưa nhập sách mới về. Sở dĩ, cô thích vào đây chính là hương vị trà sữa của quán lại rất đặc biệt. Những viên trân châu dai dai, sữa pha lẫn với trà tạo ra một mùi vị sáng khoái khiến ai cũng muốn uống căng cả bụng. Mùi vị trà thơm phức hấp dẫn lòng người.

Nhân viên phục vụ bước ra kèm theo một ly trà sữa cùng kem tuyết. Cô uống một ngụm vào miệng, mùi vị vẫn không thay đổi vẫn luôn ngọt béo như xưa. Liếc nhìn ly kem tuyết đầy sắc màu hấp dẫn kia của Huyền, cô nhìn chăm vào nó. Bàn tay đưa sang kéo về phía mình. Ly kem đầy sắc màu có kèm một ít sữa đặc ngon thế, bỏ lỡ rất phí.

"Vấn Lạ Khê ! Bỏ ra ngay."

Tiếng nói của Huyền vang dội cô khẽ cười khi, lại nữa rồi. Cô không được ăn kem mà ? Sao lại thèm thế cơ này ?

"Một xíu thôi ?"

"Không."

Lời dứt khoát ấy đã khuất phục cô, cô ngồi im uống ly trà sữa hương bạc hà the the ở đầu lưỡi. Từng cơn gió thoảng qua, khiến ai cũng muốn đánh một giấc thật sâu.

...

Ở căn phòng tối, mờ mịt, tĩnh lặng. Bóng dáng người đàn ông ấy khẽ lướt lên trên khuôn mặt của người phụ nữ quyền rũ kia.

"Anh à, anh có yêu em không ?"

"Không biết !"

"Anh, anh thật đáng ghét sao lúc nào anh cũng hờ hững như thế với em ?"

"Thích thế !"

Người đàn ông nói, ánh mắt lạnh lùng tựa sương mù. Đôi mắt màu nâu nhạt trong suốt đang nhìn ra khung cửa sổ, không nhìn đến cô ta.

"Anh ?"

"Sao ?"

Người phụ nữ chồm dậy hôn nhẹ lên cánh môi anh, bất ngờ. Nụ hôn của cô ta dành cho hắn điên cuồng, ôm nhẹ bờ vai của hắn. Hắn cười nhạt, ánh mắt sắc bén đảo sang lướt trên người cô. Ôm mạnh cô, bàn tay ma quái bấu chặt hai cánh tay mỏng manh của cô. Cô khẽ cười, nụ cười hạnh phúc khi anh nhìn và hôn cô. Cô thật sự hạnh phúc, ôm mạnh anh rồi tự chủ hôn anh điên cuồng.

"Đủ rồi, Tử Dung."

Anh xô mạnh cô ra, ngã lưng xuống ghế, quệt đi những thứ trên bờ môi rồi nhắm mắt lại.

"Nam Phong ! Anh..."

"Một...ha..."

Chưa đến tiếng đếm thứ hai, Dung đã nâng cao đôi giày cao gót đỏ đi mất. Tiếng giày cao gót đặt nặng sự tức giận vang xa...cô bức, thật sự rất bức. Vì sao, anh luôn hờ hững thế này ?

Trong căn phòng tối chỉ còn mình hắn, nâng cánh tay đặt nhẹ lên trán suy nghĩ, hắn nhếch môi, nhìn thẳng vào chiếc smartphone có in hình cô gái kia. Nụ cười ngây thơ của cô ấy rất đẹp. Vuốt nhẹ màn hình, nâng cơ miệng hắn cười nhạt.

"Xin lỗi !"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, những tiếng chuông nghe thật buồn. Hắn cầm điện thoại trên tay nhìn đồng hồ phía trước. Bàn tay nhẹ nhàng bấm nút trả lời.

"..."

"Bang chủ, không hay rồi em không tìm thấy tin tức về cái chết của lão đại. Chỉ biết cách đây mấy năm trước Văn cảnh sát trưởng là người cuối cùng gặp lão đại thôi ạ !"

"Khôn, tìm tiếp cho tôi. Dù có thế nào cũng phải tìm ra kẻ chủ mưu. "

"Bang chủ, nhiều người bảo là Văn cảnh sát đã sát hại ạ ."

Tiếng nói của tên đàn em một lúc càng run rẩy và nhỏ dần.

" Xoang"

Hắn nắm chặt bàn tay lại, ném thẳng lọ hoa trên bàn vào bức tường rồi bóp nghiền miếng thủy tinh. Máu đỏ ở lòng bàn tay tuôn xuống, một màu đỏ hòa vào bóng đêm, màu đỏ của sự tức giận pha lẫn với màu đen của bóng đêm. Hắn ngồi phịch xuống thở dốc.

" Bang chủ...người...có Sao không ?"

" Không, làm tốt nhiệm vụ đi tôi cho cậu năm ngày"

" Vâng, bang chủ."

Cuộc trò chuyện làm hắn càng mệt mỏi, hắn dựa vào bức tường nhìn xung quanh. Rồi nhắm hờ mi mắt. Lấy ngay vài viên thuốc an thần cho vào miệng. Từ Dung mặt tái mét chạy vào phòng, vẻ mặt sợ hãi hằn rõ trên khuôn mặt của cô.

"Anh, có sao không ? Máu chảy rồi..."

"Không, im lặng anh muốn nghỉ ngơi. "

Dung im lặng, cô nhẹ nhàng nâng bàn tay của anh lên. Sát trùng cho anh rồi băng bó nó lại. Hắn im lặng, tận hưởng cái nhẹ nhàng mà cô dành cho hắn. Hắn cười, nụ cười hiền hòa nhất cô từng thấy, trái tim Dung lại lồi nhịp, giây phút này cô thấy hạnh phúc lắm.

"Anh lại dùng thuốc an thần sao ?"

"Ừ, không lẽ dùng được xuân ?"

"Anh lại đùa. Ước gì em cũng được một lần ở dưới cơ thể anh ?"

"Haha, em đừng yêu thằng khát máu như tôi !"

"Em..."

"Em về nghỉ ngơi đi, tôi mệt !"

Không một lời nói, Dung đi, đi khỏi tầm nhìn của hắn. Hắn không thích cô, là sự thật, nhưng cô sẽ cố gắng phủ nhận và chiếm lấy trái tim của hắn.

Phù Từ Dung vừa đi, hắn ngồi đó rồi nhìn cơn mưa đang rơi ngoài sân. Hạt mưa nhẹ nhàng rơi, như thấu hiểu sự mệt mỏi và tức giận của hắn. Lấp đi những cơn nóng giận ấy...

...

Lục Khê đã về tới nhà, cả người mệt mỏi khi vừa học xong và vừa uống một bụng trà sữa đầy ngập chất béo kia.

"Khê à, mai tớ béo thêm hai cân mất."

"Cho chưa, ai kêu không cho tớ ăn kem tuyết của cậu hứ"

Cô khẽ cười, béo thì sao ? Đáng yêu mà. Sao nhiều cô gái lại không thích nhỉ ? Cũng phải, tại cô ốm quá nên không hiểu cảm giác của người khác mà. Đáng trách, thật tội lỗi...

"Aaa mưa, mưa rồi. "

"Chạy chạy mau !"

Mọi người la lên rồi chạy tít vào nhà, người đi đường đi nhanh về phía trước. Tiếng mưa tí tách phủ trắng xóa cả khu vực. Cô đứng gần căn nhà ấy, cảm giác lạnh lẽo sát khí tỏa ra. Sao căn nhà lại không một ánh sáng nhỉ ? Ngắm nhìn những hạt mưa bắn vào mũi, cô và Huyền khẽ cười tình nghịch. Người đi đường ai cũng vội mua áo mưa hoặc dù để về nhà kịp buổi tối cùng gia đình, con đường ngày càng vắng. Cô nhìn những đứa nhóc đối diện đang chơi trước sân nhà đối diện. Những đứa trẻ thật đáng yêu !

"KHÊ !!!"

Kéttttt...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cứu mạng

Chiếc xe BMW trắng gấp, một lực đẩy thật mạnh xô cô và đứa bé vào lề đường. Tim cô đập mạnh, cô sợ, sợ lắm ngay lúc sắp gặp được tử thần kia.

"KHÊ....cậu có sao không ?"

Mẫn Huyền hỏi hả, chạy đến gần cô. Nước mắt Huyền không thể nào kìm lại được. Giọt nước mắt rơi xuống tay cô. Cô như đứng hình, ánh mắt lơ đãng vẫn còn hình ảnh kia. Cậu bé tay ôm quả bóng, khóc nức nở lên.

"Em không sao là tốt rồi."

"Thầy...?"

Giọng nói nhẹ nhàng, thờ dốc vang lên, cô di chuyển ánh nhìn mơ hồ về phía ấy. Cô lấy lại tinh thần, khẽ ôm cậu bé vào lòng. Đối diện với thầy, cô không tin trước mắt mình, thầy ấy đã cứu cô một mạng. Nếu lúc đó cô không cứu đứa bé thì là đứa bé chết. Còn cứu bé ? Là cô ! Nhưng không, số cô may mắn đã được người khác cứu. Chiếc xe được ngừng kịp lúc, không ấy...Thầy đã vì cô và đứa bé mà đi về thế giới bên kia mất rồi. Lướt nhìn cái áo sơ mi của thầy. Có vài vết dơ do ngã xuống đường. Bàn taychảy máu !

Một cảm giác truyền hơi ấm vào cơ thể thầy, thật bất ngờ. Cô ôm thầy, cái ôm lần đầu thầy được nhận, cái ôm chủ động từ cô. Như một luồng điện chạy qua cơ thể cả hai. Cơ ngón tay của cô tê rần. Thầy im lặng, ngạc nhiên nhìn cô.

"Khê nhi... Em..."

"Một xíu thôi, xin thầy !"

Cô lên tiếng, thầy cười, không nói gì hết. Cảm giác này quả thật rất lạ, rất khác biệt. Cô từ từ buông thầy ra, ánh mắt không còn lạnh lùng như lần trước nữa.

"Thầy, cảm ơn. "

"Không sao đâu."

"Vào đâu đó đi, em sẽ giúp thầy băng bó vết thương."

"Ừ !"

Mẫn Huyền vẫn chưa thể hết hoảng hốt, bàn tay lạnh ngắt nhìn cô và thầy. Cậu bé sợ đến phát khóc, mẹ đưa bé chạy đến rồi ôm cậu vào lòng.

"Cảm ơn, cảm ơn hai người. "

"Vâng. "

Người phụ nữ trung niên, với chiếc áo màu nâu sẫm kia hoảng hốt. Bà như vừa cướp được mạng sống của con trai từ tử thần. Bà rồi rít cảm ơn, nếu không cứu đứa bé, có thể người phụ nữ ấy sẽ đau lòng lắm. Hai mẹ con ôm nhau vỡ òa trong nước mắt, tình cảnh này quả là tình mẫu tử luôn cao đẹp, thiêng liêng nhất. Thầy và cô ngấm nhìn đứa bé và bà ấy cho đến khi bóng dáng hai người đã dần khuất xa. Cô quên mất vết thương thầy mỗi lúc càng chảy nhiều hơn, không khử trùng sẽ bị nhiễm trùng mất. Máu máu đỏ trên tay hòa quyện với nước mưa. Vì cô mà thầy bị thương? Tòa án nhân tâm của cô cảm thấy ớn lạnh khi không nhìn ra được sự tốt bụng từ thầy.

"Tách"

Hạt mưa tinh khiết rơi xuống tay thầy làm nhật đi chất lỏng màu đỏ kia. Cô hốt hoảng lấy khăn từ trong cặp chặn lại.

"Huyền, cậu qua kể bên mua dụng cụ y tế đi?"

"..."

"Huyền!"

"..."

Huyền cứ bị mơ màng làm sao ý? Không hề nghe cô nói những gì, cô khẽ lay Huyền, Huyền thức tỉnh trong tiềm thức, chạy cuống lên mua đồ dụng cụ y tế.

Chỉ cần đi đến chỗ đối diện Huyền đã mau nhanh chóng đem về đưa cho cô. Dụng cụ y tế được mang về nhanh chóng, cô và thầy cùng Huyền vào mái che của một cửa tiệm nhỏ gần đây. Mưa một lúc ngày càng nhỏ, phố phường ít người qua lại vắng vẻ. Chỉ có ba người ngồi ở đây, bàn tay thon nhỏ của cô khẽ nâng đôi bàn tay của thầy lên. Nhẹ nhàng sát trùng cho thầy, cử chỉ nhẹ nhàng tựa cơn gió thoảng qua. Thầy nhìn cô, ánh mắt đối diện nhau. Tim cô lại đập, giây phút này...thật lạ. Cuồng cuồng làm thật nhanh, cô dọn dẹp, rồi ngược nhìn lên bầu trời.

"Trời tạnh rồi, em về đây. Thầy nhớ giữ sức khỏe. "

"Ừ! Cảm ơn em Khê Nhi "

Cầm cặp sách bước đi, cô đang nghĩ về cảnh tượng lúc này. Huyền theo sau cô, đan bàn tay vào nhau khẽ chọt chọt vào hông cô. Cô quay sang nhìn mặt.

"Sao cậu lại chẳng lảng mạn cơ chứ? Đáng ra, cậu phải đi về cùng thầy chứ? Cậu thật là..."

"Mẫn Huyền cô nương ơi, đó là thầy giáo của chúng ta chứ đâu phải là người yêu đâu mà về cùng?"

"Cậu..."

"Thôi đi, nghĩ vớ vẩn!"

Cô nhăn mặt, chau mày. Tim cô lại lồi nhịp khi nhìn thầy. Cảm giác này là gì?

Huyền vẫn không chịu thua cố gắng chạy lên trước cô.

"Nè, không phải cậu chủ động ôm thầy còn gì?"

"Vô tình thôi."

"Vô tình? Cậu... có tình cảm với thầy đúng không?"

"Không có"

"Sao cứ chỉ nhẹ nhàng và thân mật thế cơ?"

"Trả ơn. Đủ rồi, cậu đừng hỏi nữa, nhứt đầu chết mất."

Cô trả lời, Huyền luôn là người chịu thua. Sao cô lúc nào cũng có lời lẽ hết thế này? Cô bước thật nhanh về nhà, nhìn lên bầu trời, cô thấy có ánh cầu vồng. Nó thật đẹp, sau cơn mưa trời lại sáng..

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Nụ hôn và cái tát. tôi thích em lục khê !

Trong căn phòng tối bí ẩn, ma mị. Người đàn ông cời nhẹ vài chiếc cúc của áo sơ mi ra, rồi ngồi lên bệ cửa sổ. Hắn bật lửa, châm điếu thuốc rồi cho vào miệng hút. Căn phòng không ánh đèn, pha mờ với khói thuốc loang khắp trần nhà và bầu trời. Mùi khói thuốc khó chịu bốc lên. Hắn hút nhanh rồi đi đến giường, đôi mắt màu nâu sẫm lướt trên những đường cong của Tử Dung, cô đang nhắm tịt mắt lại trong căn phòng tối.

"Dung, sao không về nhà ?"

"Em thích ngủ ở đây hơn cơ "

Cô đứng dậy vòng tay sang cổ hắn, tựa khuôn mặt xinh đẹp của mình vào bờ ngực của hắn. Mùi thuốc từ hơi thở của hắn tỏa ra, khiến Dung khó chịu. Ho vài cái, cô cố gượng rồi ôm hắn. Hắn nhúu mày rồi đẩy cô ra.

"Tại sao ?"

"Đơn giản, vì nó lưu hơi ấm của anh "

Câu trả lời đơn giản của cô khiến hắn bật cười nhẹ. Tuy cô rất thích hắn, hắn cũng biết rất rõ, rất rõ điều này, nhưng...Hắn lại chỉ xem cô là một đứa em gái. Cô hôn hắn, đôi môi dày, màu đỏ quyến rũ cuống lấy bờ môi lạnh lẽo của hắn. Hắn hôn cô, liếm đôi môi của cô được vài giây rồi đẩy nhẹ cô ra.

"Chúng ta không có kết quả, anh không yêu em ?"

"Suýt, đừng nói nữa, em chờ anh "

Hắn bỏ lửng lời nói của cô, bước vào phòng tắm. Tiếng nước chảy róc rách khiến người bên ngoài nghe thấy rất rõ. Nước mắt cô lại rơi, cô không hiểu sao anh lại không yêu cô ? Chính ai đã cướp trái tim của hắn từ Dung.

...

Cô về nhà, vội lên trên phòng nằm nghỉ. Cuối cùng cũng được về đến nhà. Cô nằm trên giường khẽ nhúu mày ôm bụng. Con đau ập đến, cô mệt mỏi, đau quặn cả bụng lên. Lại nữa, chỉ cần ăn trễ thì lại như thế ? Gượng bước dậy đến gần bàn học cầm ly nước thủy tinh lên uống một ngụm rồi nằm xuống, ngày hôm nay quả là mệt mỏi.

...

Sáng hôm sau, cô thức dậy với tâm trạng mệt mỏi của buổi ban mai. Tóc xoắn cô rối xù lên trong rất ngố. Chải chuốt, cô khẽ cười soi mình trong gương rồi đi học. Vừa đến trường, cô đã gặp Mẫn Huyền đang cầm bánh hambeger trên tay, hối hả chạy thật nhanh.

"Phù, may là chưa trễ. Không ấy lại bị đứng ngoài cổng trường rồi."

Huyền nhìn cô, thở phào nhẹ nhõm. Luật của trường nào cũng thế, đi trễ phải đứng bên ngoài. Chờ đến tiết học khác mới được vào. Thật nhẫn tâm.

Cô và Huyền vào lớp, chuông báo hiệu giờ học đến. Ngồi trong lớp thật nhàm chán. Một hai ngày nữa, cô phải kiểm tra các môn một tiết ? Cô lại chả có tâm trí nào để học cả, nhìn bài vở và con số cảm thấy chán ngán. Tắt lại cận kề, khiến học sinh chả có tâm trạng nào kiểm tra cả.

"Chán, chán quá Khê à ?"

"Ừ, chán "

"Hay mình hẹn thầy Dương đi ăn, hay đi chơi ? "

"Cậu điên hay khùng vậy ?"

"Cậu..."

Ý tưởng điên rồ của Huyền đã làm cô gượng đỏ cả mặt không lí do, nhắc đến thầy ấy cô lại nhớ đến hành động hôm qua. Gượng không thể tả.

Bỏ lơ đi cái nhìn ngờ ngác của Huyền, cô lảng đi chỗ khác, mặc kệ Huyền ra sức tỏ vẻ đáng yêu. Nhớ đến truyện lần đó, cô bắt đầu bớt ác cảm hơn với thầy. Cô cười, phải rồi dường như thầy ấy không còn là thầy của cô nữa mà ?

...

Thời học sinh cứ theo một vòng tuần hoàn, cứ đi học rồi học bài và học bài xong thì cứ ăn ngủ. Thật nhàm chán ! Hôm nay ba cô đi công tác xa, mẹ cô lại bận đi make up cho người bạn ở xa đi lưu diễn, đến tối mới về. Bụng thì đói meo chả có hạt cơm nào trong bao tử. Bước xuống bếp, đảo mắt nhìn từng thứ, cô mở tủ bếp lấy hũ mì ly ra.

"

I lie awake at night

See things in black and white

I've only got you inside my mind

You know you have made me blind

I lie awake and pray

That you will look my way

I have all this longing in my heart

I knew it right from the start

Oh my pretty pretty boy

I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

I used to write your name

And put it in a frame

And sometime I think I hear you call

Right from my bedroom wall

You stay a little while

And touch me with your smile

And what can I say to make you mine

To reach out for you in time

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

Oh pretty boy, pretty boy, pretty boy

Say you love me too

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you. "

(Pertty Boy)

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô bật máy, là Mẫn Heo à không Mẫn Huyền gọi.

"Alo ?"

"Thay đồ đi, hôm nay tớ dẫn cậu ăn nhà hàng cơ "

"Hả ???"

Không thể tin vào tai của bản thân, hôm nay Huyền có điều gì đó bất thường. Sao lại gọi cô đi ăn nhà hàng cơ chứ ? Có chuyện gì đó bất ổn...

"Có ai ?"

"Tớ và cậu !"

"Ừ, được."

Cô nhanh chóng chọn lựa cho mình cái váy ren nhẹ màu xanh ngọc bích, đi đôi với cái turban màu xanh có những họa tiết đơn giản. Cô không quên cầm theo cái điện thoại, rồi rời khỏi nhà đến chỗ hẹn cùng Mẫn Huyền.

Đạp xe trên phố, tận hưởng cơn gió mát lạnh của những ngày cuối sang tết. Cô chợt nhớ, nhà hàng đó mắc thế sao Huyền lại có tiền mời cô ăn nhỉ ? Bác Hòa -ba của Huyền vừa phát lương cho Huyền ? Chẳng phải, bác đang đi công tác làm nhiệm vụ cùng ba rồi sao ?

Cầm điện thoại gọi cho Huyền để xác định. Tim cô loạn nhịp, đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài. Hít thở thật sâu và dài, cô lấy lại tinh thần, không lo lắng hoài nghi nữa mà tiến nhanh về nhà hàng.

Cuối cùng cũng đã đặt chân tới nơi, cô khẽ ngược nhìn vào nhà hàng. Thật đẹp và sang trọng, lại trang trí có không khí tết rồi cơ đấy. Nhìn thích thật, ai đi vào cũng toàn tay ga, và xe hơi ? Còn cô, lại đi xe đạp điện, cô còn quên sạc để nó hết điện phải đạp một nhồi đây... Quyết tâm không giữ xe ở đây cô lại một quán nước đối diện. Cô cứ nghĩ chỉ là một căn nhà hàng bình thường giản dị, ai ngờ... lại cao sang thế này ?

"Cô ơi giữ giúp cháu chiếc xe, được không ạ ?"

"Ừ, cháu cứ để đó, cô trông coi giúp cho. "

Người phụ nữ trung niên đang sắp hàng hóa lên tiếng, nở nụ cười rất dễ mến. Cô gật đầu rồi chạy nhanh vào nhà hàng. Vừa bước đến cửa cô đã thấy được sự hoành tráng của nó. Ánh sáng chiếu sáng cả phòng, có rất nhiều cặp đang khiêu vũ trong điệu nhạc ballad. Cô đi đến thì thấy cánh tay của Huyền vẫy gọi. Cô cười, rồi đi đến đó.

"Woa, sao hôm nay sang thế ?"

"Tớ mà !"

"Gọi món chưa ?"

"Chưa."

Nhân viên phục vụ đến, đưa cho cô và Huyền menu, nhìn xung quanh không thấy món nào rẻ cả, thấp nhất chính là món có sáu số không. Cô ghé nhỏ vào lỗi tai Huyền.

"Mắc quá, cậu có tiền không đấy ?"

"Không sao. Cậu cứ lựa món nào yêu thích đi. Tớ lo."

Nghe Huyền nói cô có chút lo lắng, nhưng ánh mắt của sự tin tưởng của Huyền đã giúp cô xua bớt đi phần lo ngại, cô gọi món rẻ nhất cho nhẹ đi phần tiền. Còn Huyền ? Gọi toàn món ngon và sang khiến cô choáng ngợp.

Gọi món ăn xong, cô đảo mắt lướt nhìn các cặp đôi đang khiêu vũ, tận hưởng đồng nhạc vu vương nhẹ nhàng say mê, thức ăn đã được đem đến. Cái bụng của cô đánh trống ùng ục, cô ăn một bữa no nê, cười nói với Huyền vui vẻ...

"Cậu thấy thế nào ?"

"Rất ngon !"

Phải nói, món ăn ở nhà hàng này rất ngon miệng. Rau salad trộn với sốt rất vừa ăn, món chiên thì không thấm dầu lại rất vừa ăn. Cắn vào miệng có một lớp sốt béo hòa tan với cái vị giòn tan. Cô ăn rất là ngon miệng. Món nào gọi lên cô cũng nếm thử, cảm giác này rất thú vị. Được ăn ngon thế này lại còn miễn phí nữa chứ ? Cô ăn mãi mà quên mất mọi thứ. Đến người ăn ít như cô mà lại có thể ăn hăng say như vậy, chắc sẽ béo lên thêm một cân mất. Cô cười, rồi tiếp tục uống ly soda màu xanh the the chua chua kia.

"Chết rồi, tớ bỏ ví ở nhà ?"

Lời nói hốt hoảng của Huyền làm cô muốn đánh rơi cả ly nước, cô tròn mắt, há mồm, không thể tin những điều đã nghe thấy. Thật là...quên rồi sao ?

"Cậu...Cậu...Không có mang tiền ?"

"Đúng vậy, là thật !"

Cô nhúm mày lo lắng, vừa nãy đi gấp và nghĩ Huyền có mang ví nên cô bỏ ví luôn ở nhà. Kết quả, thế thảm nhất chính là không có tiền trả cho người khác. Mặt cô trắng bệch như không còn sức lực. Dây thần kinh của cô không thể nghĩ ra cách nào để có thể giải quyết nhanh chóng. Nhân viên đem đơn hàng đến, con số lên đến mười lăm triệu. Một con số tuy không lớn với gia đình cô, và có thể nhà cô hay Huyền có thể chi trả. Nhưng với tình huống này, cô không thể nào trả, số tiền này bắt đầu lớn dần trong thực tại...

"Làm sao giờ ?"

"Cậu còn dám nói ? Tất cả tại cậu đấy ! Dám rủ rê tớ đến đây rồi không có tiền mang mạng về nhà !"

"Tớ...Tớ Không có ý là lỗi của tớ."

Huyền bỗng nhiên khóc, nước mắt Huyền lăn xuống đôi gò má xinh đẹp trắng trẻo kia. Nhìn cảnh tượng này, cô thấy thương bạn lắm, lương tâm ăn năn không cho phép cô trách móc Huyền nữa. Cô lau nước mắt cho bạn rồi nhờ nhân viên rời khỏi nơi ấy, để lại không gian cho hai người.

Gia đình ai cũng có công việc làm xa. Nhà không còn ai để nhờ vả, cô không còn cách nào khác. Bàn tay lạnh ngắt. Mặt càng bệch hơn lúc này, hai tay cô đan vào nhau rồi đi qua đi lại. Không lẽ, ở lại đây rửa bát giùm nhà hàng trừ nợ ? Ý nghĩ bản cùng của cô chợt lóe sáng...

"Thầy, thầy Dương !"

Huyền cất tiếng, cô ngoảnh mặt lại. Giây phút ấy, tim cô như ngừng đập. Thầy đang đi với một chị gái nào đó rất quyến rũ, lộ rõ những đường cong trên cơ thể với bộ váy đen bó sát người. Nhìn thật ngửa mặt. Bàn tay cô ta còn ôm chặt lấy cánh tay của thầy. Đôi mắt cô không thể nào chớp, cứ giữ khung hình ảnh ấy vào cửa sổ tâm hồn. Thầy quay lại, nở nụ cười ấm áp của mình...

"Chào hai em !"

"Thầy...Thầy có thể giúp tụi em được không ?"

"Suýt, Mẫn Huyền không được !"

Cô lắc đầu, cắt tiếng lớn, vẫn giữ phong thái lạnh lùng không chút lo lắng gì về chuyện lúc này...

"Có chuyện gì sao ? "

Huyền liếc nhìn cô gái kia, rồi nhìn thầy. Thầy gật đầu hiểu ý, quay sang cô ta.

"Em vô trước đi, anh vô sau ?"

Không trả lời, cô ta nâng gầy cao gót của mình lên và đi thật kiêu hãnh, sang trọng.

"Thầy à, giúp tui em trả bàn ăn này nhé ?"

Mẫn Huyền nói, cô hoảng hốt. Trời ơi ! Sao dạo này Huyền lại bán đứng bạn thân của mình thế này ? Bảo không nói cô ấy lại nói...

"Được, phục...vụ !"

Thầy mỉm cười, kêu ngay nhân viên đến thanh toán cho cô và Huyền. Cô quả quyết không chịu. Mặt tái mét mà không còn trắng bệch nữa, quay sang thầy.

"Không cần thầy !"

"Nhưng em và Huyền chẳng phải đã quên mạng ví ?"

"Em...cho dù có phải rửa chén cho cả tối nay của nhà hàng em cũng sẽ không nhận sự trợ giúp của thầy !"

"Thật ?"

"Vâng...em..."

Chưa nói hết câu, thầy đã ôm chặt cô vào lòng ghi sát cô vào bức tường. Bờ môi ấm áp bao phủ lấy cánh môi mềm mại như những nụ hồng nhung của cô. Cô cố chống cự, nhiều người xung quanh đang nhìn cô, cô gượng đỏ cả mặt. Thầy vẫn không bỏ cuộc ôm mạnh mẽ vào bờ vai mỏng manh của cô, nụ hôn cuồng nhiệt, cắn mạnh, ngấu nghiến bờ môi cô. Đầu óc cô ngưng hoạt động, cứ lâng lâng tận hưởng mùi vị ngọt ngào này. Nụ hôn đầu tiên của cô đã mất !

Cô nghệt thở chưa ngời, thầy buông cô ra. Khẽ nhếch môi bí ối, không còn hiền hậu như trước nữa. Có thể nói, là một con sói đói đang lao vào cô.

"Xin lỗi, thật ngại quá. Cô cứ quẹt vào thẻ thanh toán này nhé. Đây là người yêu tôi. Cô ấy đang giận nên thế !"

Lời nói bí ối phát ra, mọi người xung quanh bàn tán. Ai cũng tung hô, góp lại những câu hoa hồng trên bàn rồi đưa cho thầy.

"Hết giận đi, tha lỗi đi..."

Mọi người xung quanh đang nói về cô. Cô muốn tát thật mạnh vào cái mặt dày vô sỉ đó. Vừa ăn cướp vừa la làng ? Cô nên làm gì đây ? Trời ơi ! Cái môi cô đang sưng tấy lên...Mọi người ai cũng nghĩ cô nên là người tha thứ cho thầy...

"Cô kia, có được bạn trai như thế này thì không còn gì bằng. Sao lại kiêu thế ? Mau tha thứ đi ?"

Một trong các khách hàng lên tiếng. Cô thật tức chết đi mà ? Tại sao lại làm thế với cô ? Kiêu à ? Xin lỗi tôi không phải người yêu thầy ấy.

"Giờ em có muốn thoát không ? Hay muốn tôi nói em là người ngoại tình với người khác ?"

Hơi thở loang vào lỗ tai cô, hơi thở nóng làm nơi mẫn cảm nhất của cô đỏ ửng cả lên, cô đành chấp nhận chịu thua thầy. Cô nín thở rồi gượng gạo lên tiếng.

"Em...tha thứ !"

"Woa, chúc hai người hạnh phúc nhé !"

"Hạnh phúc quá !"

"..."

Lời nói gượng gạo của cô lập bắp lên tiếng, bàn tay cô cứng đờ khi chả hiểu mình đang nói gì. Sau khi cô nói xong, mọi người hoan hô tán thưởng, cô như muốn đào một hố sâu làm nhà ở đó, mãi mãi không muốn gặp các người này nữa. Cô bức bối bỏ đi khỏi nhà hàng. Thầy nhếch môi, rồi đi theo cô. Bước ra khỏi nhà hàng trong bức tức, cô xoa cánh môi đang throát đến một góc khuất tối, thầy và Huyền đang theo sau cô.

"Chát"

Cô quay lại tát thẳng vào mặt thầy của mình không thương tiếc, cái tát in rõ năm dấu tay đỏ ửng trên khuôn mặt của thầy. Thầy cười, không nói gì hết mặt kệ cho cô muốn làm gì thì làm.

"Thầy nghĩ thầy lớn hơn em tận mười hai tuổi là em mặc cho thầy muốn làm gì thì làm sao ? Nụ hôn đầu của em ? Cái sĩ diện, cái lòng tự trọng của em điều bị thầy đánh mất ! Thầy lấy mất nó vậy ai sẽ chịu trách nhiệm cho em ? Ai sẽ bù đắp và lấy lại cái đó cho em ?"

Cô tức giận hét thẳng vào mặt thầy. Đôi bàn tay không ngừng đánh vào bờ ngực săn chắc của thầy. Huyền đứng đó, ngẩn người, không dám lên tiếng gì cả. Thầy ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc của cô. Cô ngo ngắc trước hành động này, xô ngược thầy lại. Thầy ôm chặt ghi cô vào lòng.

"Được rồi, tôi chịu tất cả những gì liên quan đến cả cuộc đời của em, được không ? "

"Thầy..."

"Đáng ra tôi chờ em ba năm, nhưng em muốn bây giờ thì tôi có thể làm ngay lập tức. Lục Khê, Tôi thích em ! Từ rất lâu rồi."

Cô không biết nên khóc hay cười. Một người thầy lớn hơn cô tận một con giáp ? Cô có nên đồng ý không ? Lí trí và trái tim cô đang thoai thúc nhau. Tim cô đập mạnh khi đối diện với thầy giây phút này. Nó như nói lên bầu trời hôm nay thuộc về cô !

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Anh là ai ?

Cô im lặng, lắng nghe trái tim mình đập cô không hiểu bản thân đang nghĩ gì, cô chỉ biết lúc này cô cảm thấy rất ghét thì thầy đi với cô gái kia...

"Cô gái lúc này?"

"Em đừng lo, chỉ là đồng nghiệp mời đi ăn khi cô ấy được tiền thưởng khá cao trong kì làm việc xuất sắc."

"Ồ..."

Cô trả lời, hai má đỏ ửng lên. Người cô luôn kì thị đó sao ? Cô được tỏ tình cơ đấy. Một người không nên dính vào lại nói lời yêu thương đến cô ? Cô cần giải quyết thế nào. Đầu óc cô bấn loạn lên. Huyền thụt vào tay cô, nháy mắt một cái. Cô hiểu, ý của Huyền đang muốn cô nhận lời, đang cổ vũ tinh thần và trái tim băng giá của cô. Cô suy nghĩ, từng cơn gió thoảng qua làm mái tóc cô bay bay, bàn tay thon dài của thầy lướt nhẹ nó, rồi vén vào mép tai cô, cử chỉ nhẹ nhàng ấm áp này thật khiến cho cô không thể cưỡng lại...

"Em..."

"Không sao, tôi đưa em về. Khi nào có quyết định hãy nói, tôi cho em ba ngày nhé ?"

"Không sợ em bỏ trốn ?"

"Không, đã in ấn đóng mộc rồi còn đâu ? "

"Thầy..."

"Ngaoan, tôi đưa em về !"

Cô bước đến chỗ gửi xe ban này, cô chủ bán hàng này giờ dường như đã nghe và thấy hết. Bà cứ nhìn cô cười gian. Cô hơi nghi ngờ neho mắt nhìn bà. Bà ghé nhỏ sang lỗ tai cô.

"Con giữ cậu ấy cho kĩ nhé, hiếm có đứa nào như thế đâu... cậu ấy là một người đàn ông tốt, tiền xe không cần gửi trả."

"V...â...n...g"

Cô gật đầu, miệng nói nhỏ. Ai cũng có quyền được yêu và chọn người mình yêu thật thích hợp. Tuổi tác trên lịch thể này cô có nên đồng ý không ? Mạch suy nghĩ cứ chạy liên khúc trong não bộ, hoạt động không ngừng. Cô nên đồng ý ?

Cô dẫn xe ra, thầy lấy điện thoại gọi cho ai đó... Có vẻ khá thân mật, cô hoài nghi nhìn thầy. Thầy cười, xoa đầu cô.

"Dương, tôi đến rồi. "

"Ừ, đưa cô bé Huyền về giúp tôi "

Huyền quay qua nhìn hắn. Trái tim của Huyền đột nhiên đập liên tục, hồi hộp. Đôi mắt long lanh nhìn hắn không chớp mắt.

"Lên xe nào ?"

Hắn mở cửa, nháy mắt mời Huyền lên chiếc BMW. Huyền gật đầu, ánh mắt không ngừng nhìn hắn. Một khuôn mặt thật hoàn mỹ, Huyền bước lên xe, ngồi bên cạnh ghế người lái, hắn thắt dây an toàn giúp Huyền rồi bắt đầu lái. Ngồi bên cạnh mà lòng Huyền cứ nhao nhao cả lên. gương mặt hắn không chút tỳ vết, rất hoàn hảo khiến Huyền cứ thích say mê nhìn hắn.

"Đừng nhìn anh nữa, anh biết mình đẹp trai "

"Ừ, anh thật đẹp "

Hắn ngo người, lần đầu tiên có một cô gái nói thẳng thừng với hắn như thế. Một cô gái thật ngây thơ, hồn nhiên với ánh mắt long lanh trong sáng. Khác hẳn với các cô gái khác hắn từng gặp. Hắn cười, rồi tiếp tục lái xe.

"Anh, anh tên gì ?"

"Anh tên Hân Myên, ha ha "

"Cái tên ...Sao giống tên em đọc ngược vậy ?"

"Ừ ! Ha ha."

...

Thầy và cô bước đi trên con đường đêm tĩnh lặng, cô ngại ngùng không dám ngược lên nhìn thầy, cứ cúi gằm mặt xuống đi sau lưng thầy. Thầy dắt xe đạp giúp cô, miệng nở nụ cười ấm áp... Tâm trạng của cô lúc này rối bời, người cô luôn ghét như thế sao lại có thể đi về cùng cô ? Những dấu chấm hỏi bắt đầu không ngừng hiện lên trong suy nghĩ của cô. Cô không thể nào giải thích hết được, bàn tay đan vào nhau, miệng lắp bắp.

"Thầy, em có thể đi một mình về nhà được không ?"

"Được ! Nhưng không phải là bây giờ !"

Cô im lặng, bầu không khí lúc này càng trầm hơn có thể nghe được nhịp đập của cả hai. Từng cơn gió thoảng qua lạnh buốt, cô co người. Thầy cởi áo khoác ngoài cho cô mặc, cô im bất không biết nói gì hơn, từng hành động lời nói của thầy như đã chinh phục được cô. Còn về tuổi tác ? Nói đúng hơn, điều cô sợ chính là...

"Thầy, sao thầy lại yêu em ? Em còn rất nhỏ, không hợp với thầy đâu..."

"Sao không ?"

"Thầy, em nhớ không lầm thầy đã gần ba mươi ?"

"Đúng "

"..."

Cô im lặng, ít sâu hơn. Nếu quen thầy có lẽ cô sợ người ngoài sẽ nghĩ cô là một đứa "quỷ" mặt thiên thần lại có trái tim ác quỷ sao ? Yêu thầy giáo của mình thế này chẳng phải đi ngược với đạo lý sao ? Học sinh lại quen thầy giáo ? Một tình cảnh thật...đáng cười.

"Em đang nghĩ tôi là ông già không xứng với em ?"

"Em...không phải !"

"Ừ, tôi hai tám thôi. Ba mươi chưa hẳn là tét. Vì thế, hai tám chưa phải là già !"

"Em biết, em không phân biệt tuổi tác nhưng... Em "

"Tiểu Khê, được rồi. Em cứ suy nghĩ, tôi không ép em"

Dường như, thầy đang tức giận. Trong lời nói nghiêm nghị len lõi đâu đó sự tức giận... Cô hơi lo lắng, khẽ ngược lên nhìn thầy, hai bàn tay đan vào nhau, đi theo bóng dáng cao lớn của thầy. Hai bóng dáng, cùng đi khuất xa dần trong màn đêm tĩnh lặng...

...

Về đến nhà, cô suy nghĩ rất nhiều đến khi đánh ngay một giấc mà không hay biết. Cô không muốn nghĩ đến nhiều gì về chuyện đó nhưng đầu óc cô cứ cứ suy nghĩ về nó, nó rối như cuộn tơ chưa ai gỡ...mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn mà ? Phải không ?

"Aaa, Nam Phong anh thật quá đáng !"

" Khê, nghe anh nói. Anh xin lỗi. Anh ..."

"Không. Anh không được đi, đừng đi Khê sẽ nhớ anh lắm !"

"Anh xin L...ồ...!"

Tiếng nói chưa hoàn chỉnh, cậu con trai đầy đã bị đám người áo đen, mặt kính đen hùng hồn, bắt lấy. Cậu có chồng trả, nhưng đối với chút võ thuật nhỏ, cậu đành bị đám người đó lôi lên xe phóng đi mất... nước mắt cô nhoe dằn trên khóe mi, Cô không còn nhìn thấy rõ hình ảnh người con trai đó nữa.

Cậu ta đi, Tiểu Khê khóc nức nở cả lên. Nhìn dây chuyền đá thạch anh màu xanh cô yêu thích mà anh để lại, cô khẽ gượng cười, quệt đi những giọt nước mắt lúc này. Có thể, đây là món quà của anh dành cho cô trước khi đi. Cô đeo ngay lên cổ của mình, rồi buồn rười trong phòng. Không còn anh chăm lo yêu thương cô cảm thấy rất thiếu vắng... con nhút nhát lại khiến cô đau đớn, cô ôm đầu rồi ngất đi...

"Aaa..."

Cô tỉnh dậy, đó chỉ là một giấc mơ bình thường của mọi người nhưng đối với cô nó như cơn ác mộng rất lớn. Nó có thể khiến bệnh cô tái phát, cũng có thể khiến cô trở về con người đáng sợ kia mà cô không hay biết. Cô dường như đã quên chuyện đó rất lâu, nhưng lại không thể, bây giờ nó lại ám ảnh cô ? khuôn mặt của người con trai đó cô không nhớ rõ, cô chỉ biết thoáng qua tên Nam Phong nó có cảm giác rất quan trọng với cô. Nỗi ám ảnh này đã theo cô rất lâu thì phải. Nó vẫn in hằn sâu trong mỗi giấc mơ của cô, nhưng lâu lắm mới lặp đi lặp lại...Có điều người này khá quen thuộc, nhưng tại sao cô lại không nhớ được ?

Bước đến chiếc tủ lấy chiếc áo ấm, cô mở hộc ra.

"Bịch!"

Một hộp quà nhỏ rơi xuống từ chỗ sâu nhất của tủ, cô bất ngờ. Từ trước giờ sao cô lại không thấy nó ? Mở hộp quà ra, cảm lấy sợi dây chuyền thạch anh màu xanh lục, cô ôm vào người rồi ngắm nhìn nó. Hình như nó có ở trong giấc mơ của cô...

"Quá khứ ? xin hãy ngủ yên. Nam Phong, sao bao lâu nay anh lại không tìm em ? Rốt cuộc, anh là ai ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Suy nghĩ về giấc mơ

00:00

Đồng hồ đã điểm đúng giờ linh, chuẩn bị qua một ngày mới, cô lướt quanh nhà, uống ly nước lấy lại tinh thần. Nhìn sang điện thoại có tin nhắn, cô bật tin.

"Em ngủ ngon, Tiểu Khê ! Gặp lại em sau "

(Thầy Dương) "

Tin đã được gửi lúc 21:00 mà cô không để ý, cô khẽ cười rồi tắt máy... Chắc chắn là thầy đã hỏi Huyền số điện thoại của cô rồi...

"Xoạt"

Có tiếng động, cô bật đèn lên.Bóng dáng của người phụ nữ trung niên đang đứng đấy, khẽ cười nhìn cô. Bà đang mặc chiếc áo ngủ...Hình như mẹ đã về khá lâu rồi...Mà cô không để ý.

"Mẹ, mẹ về rồi à ?"

"Ừ, mẹ về cũng lâu rồi. Hôm nay con cô Giang và cô Giang đi hát nhìn xinh lắm. Tiếng hát vẫn trong trẻo như ngày xưa, nghe cứ động lòng người. Mẹ ở lại chơi với cô ấy nói chuyện xưa vui lắm, lâu rồi chưa có dịp nói chuyện."

"Mẹ... con nói chuyện với mẹ chút được không ?"

"Ừ. Con nói đi. Mẹ hơi khó ngủ, chắc lúc đi ăn cùng cô Giang có nhiều món hơi nhiều dầu mỡ khiến dạ dày không tiêu hóa rồi."

"Mẹ... Nam Phong là ai ? Mẹ có biết không ?"

"Khê, Tại sao con lại nói về chuyện đó ? Có chuyện gì sao ? Tự nhiên con lại hỏi thế ? Thôi khuya rồi con lên phòng ngủ đi, mai đến trường !"

Bà lảng tránh, ánh mắt không nhìn đối diện cô. Bà uống nước rồi bước lên phòng, cô cương quyết muốn tìm hiểu để giải tỏa cho giấc mơ của mình, cô nắm tay bà lại, ngăn không cho bà đi. Với tính cách ngang bướng thế này cô nhất quyết phải tìm ra.

"Mẹ...Nhưng anh ấy là ai ? Mẹ cho con biết được không ? "

"Con...BUỐC LÊN PHÒNG !"

Bà quát to, chưa bao giờ cô thấy mẹ của mình như thế. Giọng bà run run như kim nén sự tức giận. Đôi mắt của bà hiện lên gần đỏ hơn, không còn hiền lành như hôm khác, cô im bật, bước lên phòng. Tại sao ? Mẹ lại không nói cho cô biết ? Có chuyện gì đã xảy ra, càng muốn nhớ đầu cô lại nhứt đầu như đang muốn nổ tung. Cô rất muốn tìm hiểu, nhưng có thể,... Cô không nói được gì nữa, cô không muốn làm mẹ tức giận thêm.

Hình như gần học tử đó mẹ cô bảo không được mở ? Mẹ nói cái đó chỉ để đựng những đồ cũ, không còn dùng đến. Nhưng trong đêm tối, cô lại vô ý mở nó ra để tìm kiếm áo ấm, kiếm mãi không ra cô lại quên mà mở nó ra và có nhiều điều khiến cô không hề hiểu rõ. Rốt cuộc điều gì đang xảy ra...?

Nằm lẫn mãi trên giường mà cô không thể nào ngủ được, tâm trí của cô cứ quanh quẩn đi theo người con trai mang tên Nam Phong, cố nhớ ra khuôn mặt người đây thật kĩ, nhưng lại không được, giấc mơ cứ mờ ảo, nó như một cơn ảo giác, khiến đầu óc cô bấn loạn, trong giấc mơ cô chỉ nghe tiếng nói nhỏ dần, xa dần còn khuôn mặt thì nhạt nhòa...khó thể nào nhìn thấy.

1:00

Đồng hồ đã điểm một giờ, cô vẫn chưa thể ngủ. Sự tò mò lấn át tất cả mọi thứ trong lí trí của cô, chợt nhớ hình ảnh người mẹ giận dữ của cô lúc nãy, tim cô thất lại, nhịp tim đập loạn. Cô lại làm mẹ buồn ? Chắc hẳn, mẹ đó có lí do gì đó khó nói...

"Cốc, cốc, cốc"

"Mẹ sao ?"

"Ừ !"

Mẹ cô bước vào, cầm cho cô ly nước rồi đến gần giường cô, bật đèn sáng cả căn phòng. Bà mỉm cười, không còn tức giận nữa mà xoa đầu cô...

"Được rồi, uống nước rồi ngủ đi Lục Khê "

"Mẹ..."

"Ngủ ngon !"

Bà không trả lời, đặt ly nước xuống bàn rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa, tắt đèn cho cô, bà không một lời nào giải thích những câu hỏi mà cô đặt ra. Cô nhứt đầu, dây thần kinh cứ tê rần lên khi suy nghĩ nhiều về việc đó. Không thể nào nhớ được khuôn mặt người con trai tên Nam Phong là ai ? Cầm ly nước trên bàn, cô uống ngay nó, nước hòa quyện vào cơ thể, cô mệt mỏi, thờ dờ khẽ khép tít mí rồi nhìn xung quanh. Bầu trời đầy sao, lấp lánh trên khung trời màu đen sẫm nơi phố phường đã ngủ, tĩnh lặng. Ngồi cạnh cửa sổ, gió thổi vào, làm cô đột ngột buồn ngủ... Cô lên giường, ngủ ngay một giấc.

"Xin lỗi, con không nên nhớ về quá khứ, Khê nhi à. Nhớ nhiều bệnh sẽ lại dày vò con. "

Bà bước vào phòng, thuốc ngủ đã thấm, cô đã ngủ... Bà khẽ vuốt những sợi tóc tơ của cô, rồi thầm nhủ. Bà làm vậy đều là muốn tốt cho cô mà thôi...

...

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao, có thể nói ánh nắng khá gắt chói lọi vào mắt của cô qua ô cửa sổ. Cô bực mình, bứt tóc rồi mở mắt, vớ tay lấy đồng hồ, cô hoảng hốt, giật thót mình.

"Aaa, tám giờ rồi sao ??? Trời ơi !!! Sao mẹ lại không kêu mình đi học ?"

Cô lật đật thay quần áo, rồi bước xuống nhà... Mẹ cô đang bình thản làm bếp.

"Mẹ..."

"Sao con không ngủ thêm tí nữa ?"

"Con...trễ học rồi mà, tám giờ rồi cơ đấy. "

Đôi mắt cô tròn xoe nhìn mẹ, mẹ cô mỉm cười... rồi xoa đầu cô, đem đến cho cô một phần bánh mì ốp la, và ly sữa lạnh.

"Ăn đi, hôm nay mẹ xin phép cho con đi học trễ, tám giờ ba mươi con vào nhé !"

"Vâng. "

Cô trả lời, rồi ăn từ tốn, cô nhìn ly sữa. Woa ! Đó là sữa lạnh, thật thích khi buổi sáng được uống nó.

"Mẹ, sữa lạnh còn không ?"

"Còn."

"Cho..."

"Một ly thôi, sáng không được uống nhiều đồ lạnh !"

Bà cắt ngang lời cô, cô buồn vô cùng, tia hy vọng len lõi đã bị bà dập tắt, lúc nào cũng thế, Mẹ cũng cấm sở thích của cô cả.

" Con biết rồi, con đi học đây. "

Cô đứng khỏi bàn, bước lại gần bà, rồi hôn lên trán bà một cái. Bà cười rồi ôm cô. Hình như, cô đã quên chuyện lúc tối...

...

Trong căn nhà sang trọng, nơi âm thanh phủ đầy màu tím chung thủy, Mạc Quỳnh và Tử Dung ngồi cạnh bên nhau. Cả hai đều như những đóa hoa rực rỡ, trong nắng, nhưng có điều,... ánh mắt cả hai điều khác hẳn, và nó như sự đối lập với nhau. Dung hiền hòa ân cần gọt trái cây, từng cử chỉ và ánh mắt luôn vui vẻ tràn ngập sức sống. Quỳnh thì khác, ánh mắt lạnh lẽo phủ đầy sương mù đang nhìn về hướng cửa sổ, ngắm nhìn những tia nắng ban mai.

"Sumi, hình như tên kia thích cậu ?"

"Nói nhảm, tớ thế này ai dám lại gần ?"

Lời nói nhẹ nhàng tựa cơn gió lạnh ngắt thoảng qua khiến Dung cảm thấy ớn lạnh.

"Tớ... thấy hắn cứ nhìn cậu hay sao á..."

"Chắc nhìn nhầm."

"Không đâu, lúc đi siêu thị, hắn đụng trúng cậu và hắn cứ nhìn chăm chăm cậu. "

"Ừ, kệ đi. Còn cậu với Phong thế nào ?"

"Á !"

Nhắc đến hắn, Tử Dung giật thót người, vô ý cắt phạm vào ngón tay, máu chảy ra khiến Quỳnh lúng túng.

"Trời ơi ! Cậu xem, bản thân cậu thật lụy tình. Cậu thừa biết mà...."

"Cậu đừng nói gì hết, lấy giúp tớ dụng cụ y tế đi..."

"Ừ. "

Không nói nữa, Quỳnh Sumi tức giận, đi đến học tủ lấy ngay dụng cụ đến băng bó cho Dung. Nước mắt Dung lại rơi, khi nhắc đến người ấy. Người luôn làm cô đau, nhưng cô vẫn cứ đắm đuối vào yêu...

"Hay là cậu đến với em trai tớ, được không ?"

"Không. Dù thế nào tớ cũng yêu Phong mà thôi."

Quỳnh không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo lại nhìn thẳng vào Dung, Dung im lặng, lau khóe mắt, cố kìm nén cảm xúc rồi quay sang mỉm cười với Quỳnh.

"Tớ không sao. Tớ chịu được mà. "

"Ngốc, tự làm khổ bản thân !"

"Ừ, là tớ ngốc. Nhưng Sumi này...mai Tớ sẽ liên lạc với tên kia làm mai cho cậu ?"

"Cái gì ???"

Quỳnh hốt hoảng, tròn mắt nhìn Dung, cô không thể tin rằng, bản thân mình nghe gì. Trời ạ, Dung đang suy nghĩ quái gì thế này ?

...

Cô đi xe đến trường một cách thông thả, cô đang nghĩ tại sao mẹ lại cho cô nghỉ tiết đầu hôm nay ? Từ trước giờ mẹ không cho cô nghỉ tiết nào cả, vì sợ cô mất bài ... Còn bây giờ lại hiền quá cơ nhỉ ? Đang vui vẻ suy nghĩ cô chợt nhớ ra, hình như....Hôm nay có bài kiểm tra lý ? Ôi, chết mất...Cô chưa học bài. Ý nghĩa thoáng qua khiến cô sững sốt, cô phóng xe đến trường thật nhanh đến trường. Vì mẹ đã xin phép nên cô có thể đi vào mà không bị lập bảng kiểm điểm. Cô bước vào lớp, tiết học đầu cũng vừa kết thúc. Mặt cô tái xanh, bước vào lớp ngồi xuống kế bên Huyền, nhìn cả lớp ai cũng hết sức thản nhiên. Cô khẽ nhìn qua rồi nhìn lại...Sao chả ai ôn lý ? Mình đã nhớ lắm ? Từng chấm hỏi thi nhau hiện lên đầu cô. Cô quay sang Huyền khẽ nhìn, Huyền cũng đang thản nhiên ngồi ăn kẹo mút.

"Huyền, cậu không ôn bài sao ?"

"Cậu đừng ôn, hôm nay cô Mai đi họp rồi hura !!!"

"Vậy không kiểm tra nữa sao ?"

"Không phải, nhưng sẽ có người khác đến canh chúng ta kiểm tra. Tha hồ trao đổi, nghe nói dễ lắm "

"Ừ !"

Cô cũng an tâm phần nào, nhưng linh cảm của cô cho cô biết điều gì đó không hay cho lắm. Tim cô sao cứ đập mạnh, con mắt ỏi cứ nhón nhao thế này. Mỗi Lần kiểm tra lại có cảm giác như thế ? Chết thật !

Huyền thấy sắc mặt cô kém đi, hiểu ý cô, nên quay sang nhìn cô.

"Há họng ra !"

"Chi ?"

"Nhanh..."

Ặc, sao Huyền lại dứt cây kẹo mút hương cam vào miệng cô thế này. Ghét nhất ăn kẹo mà còn cho cô ăn nữa.

" Ăn đi, đỡ hồi hộp."

"Ừm..."

Cô im lặng, tận hưởng mút cây kẹo trong miệng, hương cam hòa quyện vị ngọt ngọt chua chua khiến cô hơi thích thú. Cơ mà hình như nó lạnh lạnh thì phải. Nhìn sang học bạn Huyền, nước đang chảy lan khắp học bàn, thì ra Huyền đã mua đá bỏ vào ly rồi ướp kẹo vào đó. Hèn gì ...nó lạnh đã thế cơ đây.

"Cạnh"

Cánh cửa im lặng đang của tiếng học sinh đang đóng cửa để quây phá thì đột nhiên bật mở. Bóng dáng của một người đàn ông cao cao bước vào. Thầy ấy nở nụ cười thật tươi với học sinh. Cả lớp im bật không còn tiếng động, cô và Huyền há hốc, mặt cô tái đi, hồi hộp thêm hồi hộp...

"Chào các em !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trao đổi với cậu con trai tên vũ

Và không ai khác người đàn ông phá tan không khí ồn ào đó chính là thầy Dương - Trịnh Mặc Dương.

" Ừa, sao thầy này lạ vậy ?"

"Thầy à, thầy là ai ?"

"Thầy đẹp thật đó nha, haha em thích thầy rồi nha "

Cả đám nhao nhao lên, trong khi cô đang ngại chết đi. Cô ghét khi đối diện với môi trường như thế này. Lớp cô thật bá đạo, khi thấy ai vào lớp lạ mặt lại trêu chọc, cho người khác tức điên hoặc ngại đến đỏ mặt. Lúc trước, cô cũng là một trong những kẻ bá đạo tham gia trò chọc phá này. Nhưng giờ...

"Hôm nay, cô Mai nghĩ nên thầy sẽ gác các em kiểm tra. Thầy không dạy trường này, nhưng thầy là thanh tra mới của bộ, hôm nay đến kiểm tra phong cách học của các em và cũng muốn xem các em kiểm tra thế nào, cùng phối hợp nhé ? "

"Vâng, nhưng mà thầy nè... trông thầy hiền và đẹp trai lắm, thầy phải giúp lớp em trong kì này !"

"Đúng đó, đúng đó. Mặc dù, thầy làm thanh tra nghiêm khắc nhưng nhìn thầy không giống tí nào, hiền lắm cơ, giúp lớp em nhé.?"

Cả lớp hết sức nấn nì và nói những lời thật đáo đê, cả lớp chả ai học bài đến cả lớp trưởng còn không học thế thì ai còn học nữa ? Tiếng trống vừa vang lên, báo hiệu chuyển tiết, thầy phát bài kiểm tra cho từng học sinh. Cô nhìn đề rồi cau mặt. Trời ơi ! Bà cô cho cái quái gì vậy ? Cả lớp cắn bút gãi đầu trước bài kiểm tra này, có tận bốn đề, được xáo trộn các câu trắc nghiệm giống nhau, lộn xộn thật !

"Huyền à, cậu học bài chưa ? Khó quá chả có chữ nào cả !"

"Ai biết, tớ cũng không hiểu gì. Ai đó giết tớ đi."

"Hai em, không được trao đổi !"

Tiếng nói của thầy vang lên, cô bực bội. Chưa gì hỏi gì hết đã vậy, thầy thật đáng ghét, còn Huyền thì đang nhìn qua nhìn lại xem ai đang làm bài thì chớp ngay cơ hội. Cô khẽ liếc xéo thầy, thầy thấy ngay hành động của cô, nhưng lại im lặng mỉm cười...

"Này, Ngọc Huyền, chỉ tớ với "

"À, cậu đề mấy ?"

"Đề 2!"

"Tớ...đề 1 "

Trời ! Tiếng nói thì thảo của Huyền làm cô bật ngửa, sao cô lại khổ thế này, lớp trưởng lại khác đề của cô... Cô phải làm sao đây ? Chả nhẽ... đề ít điểm đem về cho mẹ chửi ?

"Nè, Huyền cậu đề mấy ?"

"Đề 1"

Ui, bingo ! Cuối cùng Huyền và Huyền lại cùng đề. Tên giống nhau cũng có lợi đó chứ ? Tự nhiên, số cô lại may mắn thế này ? Đúng là, trong cái rủi có cái may mà ! Cô cười đắc ý, thậm chí vui vẻ vì đã có quý nhân phù hộ.

"Huyền à, Câu 2 là đáp án gì ?"

"Đề cậu hay tớ ?"

" Cậu á !"

"B"

Cô gật đầu mỉm cười rồi nhìn sang Huyền, thấy đáp án và số câu giống mình rồi đánh trắc nghiệm vào. Cô xem đi xem lại những câu đã có trong kiến thức, rồi đánh vào câu đúng. Nhìn sơ qua một vài câu nữa, cô gãi đầu bứt tóc, tại sao lại có những câu này ???

À hình như Vũ gần hơn thì phải đề hỏi Vũ cho dễ nghe. Huyền thì xa quá cô nghe không rõ lắm. Hình như Vũ cũng đề 1.

" Vũ, giúp tớ. Câu 20, 22 25"

"B, C, C"

"Cảm ơn cậu "

"LỤC KHÊ ! Em lại vi phạm nội quy trong bài kiểm tra rồi ?"

"Em.."

"Không nói nhiều, em nộp bài cho thầy !"

"Hừ, ..."

Thầy Dương đáng ghét ! Lại bắt nạt cô vào lúc này, vào lúc cô " mong manh dễ vỡ " thế cơ ấy... Cô nhất quyết không nộp bài, nhìn ánh mắt thầy như đang trêu chọc cô thì phải, máu giận dữ của cô trào dậy. Cô quay sang nhìn từng gương mặt ưu tú trong lớp, rồi nhả mặt. Cả lớp gật đầu hiểu ý.

"Thầy à, thầy không được bắt nạt Khê nhi bé bỏng của em !"

"Thầy, thầy không được làm vậy. "

"Đúng, thầy mà làm vậy cả lớp sẽ nộp bài không làm nữa đấy. "

Một màn kịch lại diễn ra, cả lớp cô ai cũng tỏ ra ngoan hiền, ngây thơ, khuôn mặt đáng thương trơ ra. Tình thế lúc này muốn cảm thương cũng không được, muốn cười lại không xong. Lớp này thật đoàn kết !

"Thật đáng để, được rồi các em làm bài tiếp tục. Lục Khê, em phải lên đây ngồi ! "

"Hừ..."

Rắc rối ! Cả lớp nhìn cô với ánh mắt đáng thương nhưng rồi lại năn nỉ cô lên bàn giáo viên ngồi, lướt qua người thầy Dương, thầy nhếch môi khẽ cười.

"Ra về, em gặp tôi !"

Lời nói nhỏ vừa đủ để cô nghe khiến cô đứng hình, sống lưng cô bỗng dưng lạnh toét, mồ hôi cô đổ hết cả trán như những người lao động cực lực.

Ngồi một mình không có ai giúp cô làm bài cô cảm thấy tủi thân vô cùng. Thầy bước xuống rồi nhìn sang các học sinh, cả lớp nhanh chóng cất tài liệu vào học bàn, thầy thấy hết tất cả chiều trò của lớp này nhưng lại im lặng và bỏ qua. Đứng trước một học sinh có đề 1 giống cô, thầy đứng lại rồi đọc đề, suy nghĩ rồi đứng phía cuối lớp.

Những ngón tay thầy đưa lên về hướng cô, một ngón rồi giờ xuống tiếp theo lại là hai ngón tay. Nhìn mắt cười chết đi được... Hình như là ám hiệu. Cô suy nghĩ vẫn không ra thầy đang nói gì... Thầy khẽ lắc đầu rồi chỉ các màu sắc trên những hình vẽ phía dưới.

Có bốn màu, đó có phải là A B C D không ? Cô nhăn mặt, cắn đầu bút. Thầy cười, rồi gật đầu. Đưa một ngón thứ nhất lên rồi chỉ vào màu đỏ. Phải rồi ngón tay là số câu còn màu sắc là đáp án. Cô gật gù hiểu ý, cả lớp thấy thầy xuống cuối lớp thì im bật, không một ai dám quay xuống kể cả Huyền. Chỉ có một mình cô là có thể đối diện với thầy và biết được đáp án. Tại sao, thầy lại giúp cô ?

Cuối cùng thì bài tập trắc nghiệm của cô cũng đã hoàn thành nhờ bộ não đầy nếp nhăn của thầy chỉ giáo cái nào phẳng của cô. Cô khẽ cười, miễn nguyện. Lớp cô đang trong tình thế nguy hiểm, cô phải làm sao giúp lớp ?

Nhìn chậu hoa phía ngoài hành lang, rồi lại quay vào nhìn sang bàn của giáo viên đang ngồi. Hình như có một vài viên sỏi của lọ hoa. Cô đề ý, rồi cầm viên sỏi lên, nháy mắt nhìn sang thầy.

"A, thầy ơi !"

"Xoàng !"

Tiếng nói của cô vang lên, thì chậu hoa treo trên hành lang cũng vừa rơi xuống và vỡ nát trong sự bất ngờ của mọi người.

"Thầy ơi, thầy ra đó xem thử có chuyện gì đi ?"

Cô nói giọng nhẹ nhàng, hốt hoảng, thầy liếc xéo cô rồi bước ra ngoài. Cô đắc ý, cuối cùng cũng có thời gian rồi.

"Giờ nha, tớ đọc cái đáp án đề 2 ai có thì chép vào ! Còn mấy đề kia so đáp án mà viết nha. "

"Ok !"

Như được bắt chộp thời cơ cả lớp hô to trong vui sướng, cô nhanh chóng đọc, tất cả mọi người hoạt động nhanh chóng.

Phù ! Cuối cùng cũng xong, cô trở về trạng thái cũ. Ngồi ngây ngô nhìn ra ô cửa sổ, gió thoảng vào mát quá đi được.

Thầy bước vào, khuôn mặt vẫn không có sắc thái gì cả, vẫn ảm đạm bước vào. Ánh mắt lạnh lùng của thầy liếc sang cô, cô cảm thấy lạ lắm, nhưng lại cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn, vì cô là " Con ngoan trò giỏi" mà ?

"Ừa, có chuyện gì thế ạ ?"

"Không, chỉ là chậu hoa do ai ném đá khiến bị vỡ thôi !

"Haiz, ai mà phá thế không biết !"

Miệng nói vậy nhưng trong lòng cô cảm thấy rất lo lắng, cô nhận ra hình như thầy đang biết gì đó.

"Tùng, tùng, tùng"

Tiếng trống báo hiệu kết thúc, cả lớp nhanh chóng nộp bài với tâm trạng vui vẻ. Cô cũng vậy, thoải mái làm sao khi đã vượt qua một môn đáng ghét. Đi

về phía sau trường, bất giác cô thấy thầy đang đứng đó.

"Thầy..."

"Em được lắm ! Lại giờ trò "

"Em ...làm gì cơ chứ ?"

"Em còn nói, phá hoại tài sản của trường !"

"Ahihi, ai đó chứ em đâu có ?"

"Hừ, em còn dám !"

"Em..."

Chưa nói gì hết, thầy đã hôn lên bờ môi căng mọng của cô. Cô giật mình, chống chọi, thầy lại dám cưỡng hôn cô. Tức chết mà, cô xô thầy ra nhưng lại bị thầy ghi chặt vào vách tường. Cô cắn thật mạnh vào môi thầy. Thầy buông cô ra rồi giận dữ.

"Là do em trao đổi với cậu con trai tên Vũ. "

Ôi giờ, thì ra là thầy ghen... Cô có làm gì đâu chứ chỉ hỏi bài thôi mà ? Trái tim cô lại đập mạnh. Hèn gì, khi này lại bắt cô lên bàn giáo viên ngồi.

...

"Alo, anh là Khắc Nghiêm ?"

"Ừ, tôi đây có gì không ?"

"Tôi muốn hẹn anh gấp, tôi có việc cần nói. "

"Ừ, được. Cô là ai ?"

"Tôi là Mạc Quỳnh. 11h trưa nay, ở nhà hàng Cơ Minh nhé ?"

"Ừ."

Cúp máy, Dung cười khanh khách vì đã hẹn gặp được đối tượng cho Quỳnh. Cô bạn của cô có chết cũng lạnh lùng với con trai ? Chẳng quan tâm ai cả, lạnh lùng máu lạnh chết đi được, khiến không ai dám bước đến.

"Quỳnh. Cậu sửa soạn đi tớ có việc cần cậu đi giúp. "

"Sao nhò tớ ?"

"Tớ bận, tớ đi với Phong cậu giúp tớ gặp một người mua giúp tớ cái này nhé."

"Tớ..."

"Giúp tớ nhé ! 11h trưa, nhà hàng Cơ Minh."

Dung nói rồi nhanh chóng đẩy Quỳnh vào phòng, chọn lựa cho Quỳnh những mẫu áo xinh nhất quyền rũ nhất. Dung chọn cho bạn mình tone sáng thì Quỳnh lại lắc đầu, vì cô chỉ thích mặc màu tối. Nó khiến cô càng ảm đạm hơn trong cuộc sống...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em đồng ý !

11:00

Trưa, với cái ánh nắng gắt gao của buổi trưa, Quỳnh không thể nào chịu được cái oi bức này, tuy thế Cô đã hứa với Tử Dung là đến nhà hàng gì đó... Phải làm theo trách nhiệm, cô lựa chọn cho mình chiếc áo phông rộng và cái quần vải da bò màu đen, đeo thêm cặp kính che gần hết khuôn mặt khiến cô chả thể nào bí ẩn hơn và phong cách hơn nữa...

Bước đến nhà hàng, cô tìm ngay số phòng mà Dung đã đặt trước...

"Cạch"

Cánh cửa được bàn tay thon nhỏ của cô mở ra. Cô bước vào, thấy một chàng trai nào đó đang ngồi, ánh mắt mơ hồ đang hướng về phía cửa sổ. Nhìn thấy điểm gì đó quen thuộc, cô khẽ nhếch môi bước vào chỗ ngồi.

"Chào anh, anh là người bán hàng cho Tử Dung ?"

"Không... Cô ấy hẹn tôi !"

Khắc Nghiêm nhìn Quỳnh, ánh mắt không còn mơ màng nữa mà lóe lên tia hạnh phúc.

"Là...Em ?"

"Ừ"

Tiếng nói nhỏ nhẹ thốt ra trên đôi môi xinh xắn đỏ mọng kia. Cô không cười khuôn mặt vẫn lạnh tanh không chút vui vẻ.

...

Ở sân sau của trường, cô gượng, cảm thấy rất gượng trước hành vi của thầy. Huyền im lặng, ngăn người trước nụ hôn nhẹ nhàng, lướt nhanh trong tí tắc. Đôi má cô đỏ ửng, cô không trả lời, rồi vội bước đi...

Luôn ảm áp truyền đến bàn tay lạnh ngắt của cô, cô giật thót, hình như...Cô bị thầy giữ lại.

"Thầy...có chuyện gì sao ?"

"Tôi muốn em phải đồng ý !"

"Đồng ý gì cơ chứ !"

"Đồng ý thích tôi !"

"Em..."

"Đừng dối lòng nữa, tôi biết trái tim em đang muốn hòa quyện cùng tim tôi ?"

"Gì chứ ???"

Cô như muốn độn thổ xuống đất, tiếc là ở đây chỉ toàn xi măng mà thôi. Không thì cô sẽ liều mình để dùng hai bàn tay vàng ngọc này để cào đất mất...

"Hình như sắp đến sinh nhật em ?"

"Đúng !"

"Em muốn có quà không ?"

"Có chứ !"

Bỗng nhiên thầy đổi sắc thái, cười ma mị rồi nhìn thẳng vào ánh mắt của cô. Khẽ hỏi về chuyện sinh nhật. Cô nhìn thầy, thấy có gì đó bất ổn, nhưng vẫn cố tỏ ra không biết gì.

"Trao đôi quà ha ?"

"Được..."

"Từ nay thầy sẽ là của em và em sẽ là của thầy ! Từ nay cho đến cuối đoạn đường. Không chia lìa nhé ?"

Giọng nói ấy như hút hồn cô, ánh mắt ấy như muốn cô hòa quyện vào sâu thẳm tận tâm hồn... Cô và thầy đến lúc này dường như không còn khoảng cách nữa. Nó rất gần, gần đến tận milimet, cô không muốn trốn, cũng chẳng muốn đổi mặt. Ngay khoảng khắc này, nhịp đập của trái tim cô nhanh hơn.

Lưng chừng !

"Em..."

"Sao ? Nếu em không thích cũng không sao, ngày mai tôi sẽ biến khỏi nơi này, sẽ cưới vợ mới, sẽ xóa em ra khỏi tim tôi. "

"..."

"Tạm biệt em, cô học trò nhỏ !"

"Không !!! Thầy không được đi, em đồng ý !"

Ngay giây phút quan trọng ấy, cô rất sợ, sợ lắm cái cảm giác mất đi một người nào đó, cái cảm giác này khiến cô cứ như có cái gì đó ngăn chặn cô lại. Muốn cô nắm bắt lấy, không được buông. Nếu buông, cô sẽ mất tất cả...Thầy ôm cô vào lòng, khẽ vuốt mái tóc của cô rồi cúi nhẹ lên đầu cô, khẽ cười. Nụ cười ấm áp như đem cả ánh sáng của mặt trời chiếu soi trái tim cô.

Cô đã đồng ý với thầy, còn bây giờ người cô muốn nói và mong được chia sẻ cùng Huyền. Nhưng bây giờ... mãi đối thoại trao đổi cùng thầy mà cô không đề ý đến Huyền, Huyền đã biến mất... Cô bất giác nhìn xung quanh. Không thấy bóng dáng nhỏ nhắn nào của Huyền cả ? Rốt cuộc, Huyền đi đâu ?

Cô hốt hoảng, vội buông thầy ra, niềm vui vừa len lõi thì cô lại gặp phải chuyện cần lo lắng. Lấy điện thoại gọi cho Huyền, nhưng không gọi được... rất nhiều lần, rất nhiều nhưng vẫn không ai bắt máy.

Cô và thầy vội đi tìm Huyền, mặc dù bề ngoài của Huyền rất đáng yêu, mạnh mẽ. Nhưng... Ai biết được nó là "song ngư " một nàng song ngư mơ mộng, hảo huyền, đầy yếu đuối sẽ bị tổn thương bất cứ điều gì. Huyền từng mơ ước có một người nào đó bên cạnh nó đi hết cuối đoạn đường. Chắc lúc này, Huyền cảm động quá mà trốn ở đâu đó khóc rồi.

...

Buổi chiều, hoàng hôn buông dần, bóng dáng cô gái yếu đuối trong chiếc áo dài trắng tinh khôi. Huyền bước đi, bước đến bờ sông ngay đối diện, hướng về phía đó, ánh nắng mặt trời chiếu xuống dòng sông có những làn sóng uốn lượn nhẹ nhàng... Từng cơn gió thoảng bay ngang mái tóc bồng bềnh của Huyền.

"Thật ghen tị với cậu đó, Khê à."

"Chàng trai à, rốt cuộc anh ở đâu ? Đến nhẹ như con gió rồi cũng ra đi rất nhanh... Em muốn tìm anh !"

Những lời nói nhỏ của Huyền như muốn tâm sự cùng hoàng hôn. Huyền không muốn Khê buồn vì mình. Khê khó khăn lắm mới có thể tìm được người con trai như thầy Dương. Còn Huyền ? Soái ca, anh ở đâu ?

Ngồi bệch xuống bãi cỏ gần bờ sông, khẽ nhắm mắt tận hưởng những gì đang có... mở mắt, dùng tay che những tia nắng chiều đang chiếu vào mắt Huyền. Mở mắt, bóng người đó rất quen thuộc... Hình như là anh !

...

Trong căn phòng tối đầy mù mịt khói thuốc, Dung cười ma mị, hút điếu thuốc trên tay. Trên bàn tràn ngập chai rượu, ánh mắt lơ đãng của Dung nhìn anh.

"An Khôi, tôi thế nào mà Phong lại không yêu tôi ?"

"Em rất tốt, rất đáng yêu."

"Vây..."

"Dung, cậu cứ say mê Phong vậy ? Nghe tớ, đến với em tớ - An Khôi được không ?"

"Không...cậu và Khôi đi đi, tớ cần ở một mình."

Dung lại thế, cô lại luôn nghĩ mình làm vậy là đúng, tại sao ? Anh ấy lại không thích cô. Cô làm gì sai ? Bao năm qua, rốt cuộc là thứ tình cảm gì mà cô vẫn không thể hiểu ? Kín đáo thật !

...

Dạo khắp các nhà sách trong thành phố, cuối cùng cũng chán, Huyền về nhà trong tâm trạng bình thường... Không còn buồn như lúc này. Mở điện thoại, Huyền thấy cô đã gọi rất nhiều cho mình, bật chế độ im lặng nên Huyền dường như không biết và không để ý. Lấy máy gọi điện cho cô, cô bật máy ngay và hoảng hốt.

"Huyền! Lúc này cậu đã đi đâu ?"

"Hi, tớ đi nhà sách. Có mua cho cậu vài cuốn."

"Sao lại Thế ? "

"Không, thích thì đi thôi."

Cô nhận ra có điều gì đó ngẹn ngào, hựt hẫng trong giọng nói của Huyền. Hình như tâm trạng Huyền không tốt...

"Có chuyện gì thì nói tó, không được giấu. Giờ thì lên giường nghỉ đi !"

"Ừ, tó sẽ..."

Huyền cúp máy, Cô quay sang thầy với nụ cười tươi tắn. Cuối cùng thì Huyền cũng không sao rồi. Chơi với nhau từ rất lâu rồi thế mà cô và Huyền chẳng giống gì cả, chỉ giống cái tính duy nhất chính là sự bướng bỉnh luôn giấu giếm người khác về những chuyện buồn để đau khổ mà thôi...

"Tiểu Khê. "

"Sao thầy ?"

"Em còn gọi tôi là thầy sao ?"

"Không thầy thì là cái gì ?"

"Là anh. "

"Ờ, nghe tởm "

Cô giả vờ làm hành động ấy, nhìn rất đáng yêu. Muốn cô gọi bằng anh sao ? Thầy đừng mơ. Cô khẽ cười khúc khích trong khi thầy thì đang như có một vài đám mây đen bay đến. Cô rất thích nhìn cái biểu tượng này, nhìn thầy đáng yêu chết đi được. Lấy bàn tay bẹo má thầy, sao da thầy mềm quá vậy, thích ghê cơ. Cô cứ nheo, cứ bẹo má thầy ở ngoài đường. Ai nhìn vào cũng cứ nghĩ họ đã quen nhau tận hai ba năm.

" Khê, em quậy quá !"

"Em có quậy đâu, là do anh rất đáng yêu, da nhũn nhũn rất dễ nha."

Cô cười, vẻ mặt của cô rất đáng yêu. Thầy áp sát khuôn mặt của mình vào cô, khoảng cách rất gần, cô khẽ nhút nhích nhưng bị thầy tóm lấy. Thầy ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc của cô, rồi xuống trán và môi. Cô im lặng, cảm nhận những giây phút ấy... Có lẽ, cô cũng đã rất yêu thầy mà không nhận ra, trái tim cô đập liên tục, phải làm sao ngăn chặn lại nó ? Nụ hôn ngọt ngào lướt trên môi cô, nhẹ nhàng chậm rãi. Chiếc lưới nhanh nhẹn lém lỉnh của thầy tách nhẹ hàm răng của cô và từ tốn treu chọc uốn lượn bên trong...

"Ư...m"

Cô rên lên một tiếng, trời ơi.! Sao thầy lại làm thế với cô. Cái môi cô hết sức gìn giữ này đã vì thầy mà sưng tấy lên, thầy dám cắn cô...

"Từ nay, không được hôn em !"

"Tại sao ?"

"Em ghét ! Anh cắn em. "

"Không sao, cứ mỗi lần em bẹo má anh, thì anh sẽ cắn vào môi em một cái "

"Ồ..."

Tại sao thế này ? Lúc nào thầy cũng luôn lời hơn em, còn em luôn là người chịu thiệt... ánh nắng chiếu xuống bóng dáng hai người, họ cầm tay nhau dắt nhau trên con đường dài. Bóng dáng càng nhỏ, càng khuất xa dần, chứng tỏ họ đã rất hạnh phúc khi ở bên nhau...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Anh em mãi mãi là anh em !

Sáng sớm, cô thức dậy với tâm trạng vui vẻ, cô làm vệ sinh cá nhân, chải chuốt tươm tất rồi khẽ cười nhìn mình trước gương. Nụ cười rạng rỡ của cô hiện lên trên khuôn mặt đáng yêu của mình.

"Chúc em buổi sáng tốt lành !"

Có tin nhắn reo lên, cô ngược nhìn nó rồi xem tin nhắn. Là thầy ! Không ngờ, thầy vẫn luôn ân cần như thế. Nghĩ đến những cảm giác trong những ngày

qua, nó khiến cô gượng đỏ cả mặt. Thật không thể tin, ngày hôm qua là ngày cô có người yêu ? Cô... Thật không tin đó chỉ là mơ mà ? Phải không ?

...

Đạo bước trên con đường dài đến trường, tâm trạng của Huyền vẫn trầm mặc với những suy nghĩ vớ vẩn, cô rất muốn gặp lại người đó, rất muốn, người con trai bí ẩn... anh tốt cuộc ở đâu ?

Đến trường, Huyền ngồi một mình vào bàn, cảm giác mệt mỏi khiến Huyền khó chịu mà nằm nhoài xuống bàn học, ánh mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ.

Ngày ấy, chúng ta vô tình gặp nhau.

Ngày ấy, chúng ta vô tình quen biết nhau.

Anh biết tên em ? Em lại không biết tên anh ?

Phải chăng, gặp anh là duyên của em ? Còn với anh, em chỉ là con gió vô tình ?

Này giờ, cô ngồi nhìn Huyền, cứ muốn nói chuyện với Huyền nhưng lại thấy có điều gì đó rất lạ. Bàn tay trắng thon thả đặt trên vai Huyền khẽ lay nhẹ.

"Huyền, cậu sao vậy ?"

"Tớ không sao !"

"Hôm qua cậu đi đâu ? Cậu có chuyện buồn ư ?"

"Ừ !"

Tiếng nói nhẹ nhàng thoảng qua, cô khó hiểu, hình như Huyền dính vào chuyện tình cảm thì phải... Huyền cố tránh né, ánh mắt cụp xuống. Rồi mở ba lô ra lấy từ ngăn nhỏ trong đó hai cuốn sách rồi đưa cho cô.

"Đọc đi, là truyện ngược của cậu ."

Cô cầm lấy, rồi nhìn tên hai cuốn sách mới tinh trên tay được bao plastic kĩ càng. Liếc nhìn tên cuốn sách, cái tựa này... Cô đã có cuốn đó rồi mà ? Sao Huyền lại quên cơ chứ ? Nhíu mày cô kéo Huyền ra ngoài không cho Huyền cơ hội từ chối.

"Cậu nói đi, cậu đang yêu ai ?"

"Là..."

"Ai ? Có phải là tên đưa cậu về hôm đó không ?"

"Cậu...Ừ!"

Quả thật, không sai chút nào Huyền say nắng tên đó, hèn gì cử chỉ của Huyền mấy ngày nay rất khác, Huyền không còn là cô nàng song ngư đầy mơ mộng nữa rồi, mà thay vào đó là sự suy tư mang đầy ưu phiền, đáng ghét ! Tất cả là tên đó đã làm Huyền của cô như thế.

"Được rồi, tớ sẽ tìm và bắt hán cho cậu !"

"Nè...đừng "

"Hừ, sao cậu bánh bèo quá vậy ? "

"Chứ ai như cậu hung..."

"Cậu... Tớ là Khê, Tớ luôn thân thiện, tớ luôn yêu mọi người, tớ rất hiền. Hãy như tớ."

Những tiếng cười vang lên của cô và Huyền. Trời ạ ! Cái tính lại tự kỉ của cô lại lên cơn rồi. Chẳng hiểu sao một đứa bánh bèo như Huyền lại chơi chung với cô suốt bao nhiêu năm qua mà không chán. Cô khẽ cười, vuốt tóc Huyền. Nếu Huyền lúc nào cũng cười như thế thì hay rồi, haiz.

...

Chợt nhớ ra hình như thầy là bạn của tên đó thì phải. Không biết đúng hay không ? Nhưng cô phải hỏi lại mới được. Tan học, cô lấy điện thoại gọi cho thầy, Huyền đến bên cạnh cô chờ đợi.

"Alo ? Thầy à, cái tên hôm bữa đưa Huyền về là ai thế ?"

"À..."

"Ai ?"

"Không nói, có điều kiện..."

"Đáng...ghét !"

"Ra nhà hàng hôm trước đi anh sẽ nói. "

Thầy nói, rồi cúp máy trong sự tức giận của cô. Huyền đứng bên cạnh khẽ nhăn mặt, rồi lắc đầu lay tay cô.

"Hay là khỏi đi Khê "

"Không được ! Chúng ta đi. "

Cô kéo Huyền đi đến nhà hàng. Hôm nay, Cô và Huyền sẽ không về ăn cơm ở nhà, vì thế cả hai đã xin phép mẹ để được đi "truy lùng" tên đó.

Trên đường đi, Huyền hồi hộp, tìm Huyền đập liên hồi. Thật sự Huyền rất muốn tìm ra người đó, chỉ mới vô tình gặp nhau thôi mà sao cô lại như thế này ? Thật đáng xấu hổ!

...

Trong căn biệt thự sang trọng hần đang sửa soạn đang khoác trên người chiếc áo sơ mi rất đẹp. Những cúc áo ở trên chưa gài ngay ngắn, để lộ hần cơ thể. Hần ngược nhìn mình trong gương tối, gương ánh nhìn người trong gương rồi nhếch môi. Từ Dung đứng ở phía sau, khẽ vòng cánh tay nõn nà của mình ôm chặt lấy hần. Hần nhìn Dung rồi khẽ cười, nhưn mây.

"Sao em lại ở đây ?"

"Anh... Anh lại ra ngoài sao ? "

"Ừ ! "

Lời nói tựa như cơn gió vô tình thoảng qua trầm lặng. Hần không quan tâm, cứ cài những cúc áo còn sót trên chiếc sơ mi màu đen tĩnh mịch. Dung chặn tay hần lại, nhẹ nhàng gài nút áo cho hần, cử chỉ nhẹ nhàng cẩn thận đến khó cưỡng. Cài xong, đôi mắt long lanh ngân nước của Dung ngược nhìn hần như chờ đợi tia hy vọng nào đó từ hần. Muốn hăng cho Dung đi cùng, nhưng rất tiếc, hần ...Không bao giờ cho Dung theo cùng bất kể là đi đâu.

"Anh, có thể tặng em nụ hôn không ? "

"Không. "

"Đi mà, xin anh !"

Dung như một con mèo con đang van xin chủ nhân của mình nụ hôn cung chiều, ánh mắt lạnh lùng như con dao sắc hoắm đâm vào tim Dung.

Một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua trán Dung, Dung thỏa mãn cười mỉm trong lòng. Dầu sao nữa Dung cũng một lòng yêu hần.

"Anh, có thể cho em biết mối quan hệ chúng ta là gì không ?"

"Là anh em !"

"Chỉ thế ?"

"Ừ, anh em mãi mãi vẫn là anh em."

Không nói gì nữa, hần cất bước đi khỏi phòng, bỏ lại đằng sau bóng dáng nhỏ nhắn của Dung lặng lẽ đứng nhìn hần khuất xa dần. Dầu thế nào, em vẫn âm thầm theo anh...

...

Nhà hàng sang trọng đã hiện diện trước mắt cô và Huyền. Hai người bước vào, cũng may là hôm nay chỉ mặc đầm phục, không mặc áo dài học sinh không ấy người ta sẽ nhìn cô và Huyền như người ngoài hành tinh mất. Học sinh lại sa hoa vào nhà hàng ăn khi tan học...

Bước vào, lướt nhìn thấy bóng dáng thầy đang ngồi suy tư ở góc cửa sổ. Gió thoảng vào làm mái tóc của thầy bay trong gió trong rất tức cười.

"Thầy !"

"Ừ, tiểu Khê !"

Cô vội kéo tay Huyền bước đến bàn ngồi, Huyền này giờ vẫn có cái gì đó e thẹn trước sự việc này. Thấy điều gì đó bất ổn. Cô vào thẳng vấn đề, liếc

nhìn thấy.

"Thầy, tên đó là ai mà lại làm Huyền bé nhỏ, bánh bèo của em tổn thương !"

"Em...Còn dám kêu tôi là thầy. Giỏi lắm, khỏi nói. "

"Ấy...hừ ! Nói đi mà."

"Tên đó là bác sĩ, là bạn của anh. "

"Thế anh ấy ở đâu ?"

Lúc này Huyền không thể kiềm chế được nữa. Huyền lập tức hỏi, ánh mắt long lanh nhìn thầy như lóe lên tia hy vọng. Thật sự, Huyền đang rất cần biết về hắn...

"Ngày mai, tôi hẹn cho em buổi gặp mặt nhé ? Được không ?"

"Em.."

"Không phải ngại, ngày đó em cũng đã giúp tôi và Tiểu Khê rất nhiều vì thế giờ tôi sẽ giúp em tìm được một người tốt !"

"..."

Phải rồi, ngày ấy nếu Huyền không giúp thầy hẹn cô đi ăn nhà hàng thì cùng đã không thể tỏ tình rồi nhỉ ? Quả thật, ở hiện thì gặp lạnh. Huyền giúp mọi người nhiều như thế thì bây giờ đến lượt mọi người phải tìm một người tốt nhất dành cho Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Anh rất nhớ em !

Chủ nhật. 8:00

Sáng sớm, Ánh nắng chiếu soi vào ô cửa sổ của phòng cô, chiếu lên mái tóc đen bóng mượt và đôi mắt trong veo kia, cô dụi mắt thức dậy, khẽ vuốt lại mái tóc rồi nhìn đồng hồ. ôi ! Đã tám giờ rồi cơ đấy. Cô vội vã chọn cho mình chiếc váy màu đen tay dài, cô lộ trông rất tiểu thư, với phong cách cổ kính, rồi đi đến nhà Huyền với chiếc xe đạp điện quen thuộc. Dọc đường những làn gió khiến mái tóc cô bay bồng bềnh. Đến nhà Huyền, được sự mở cửa từ dì Liên -mẹ Huyền, cô gật đầu chào hỏi rồi chạy lên phòng Huyền, Huyền đang cười tươi ướm thử trong bộ váy phủ ren mang phong cách công chúa, giản đơn rất đáng yêu trong gương. Với ngoại hình mũm mĩm của mình thì Huyền rất nổi bật, vừa vặn trong cái váy trắng ấy. Nhìn Huyền y như một thiên thần đáng yêu trong cổ tích vậy. Vừa thấy cô Huyền đã vội cười, bàn tay nòn nà kéo cô lại.

"Khê, thấy tớ thế nào ?"

"Rất đáng yêu !"

Cô cười tủm tỉm nhìn thấy cô bạn thân của mình đang nở nụ cười tươi như hoa khi sắp gặp được người Huyền thích, khiến cô cũng phấn khích theo. Dạo bước trên con đường đầy nắng vàng bao phủ, lòng Huyền ngập tràn hạnh phúc như có nắng đang sưởi ấm con tim. Điểm đến là quán trà "Tình nhân" - nơi tụ tập của các cặp mới quen và đang yêu nhau thắm thiết. Cô và Huyền bước vào, hình như vẫn còn sớm nên người hẹn chưa đến. Cô và Huyền tìm ngay một góc khuất nhỏ rồi ngồi ở đó, gọi hai tách trà, cô và Huyền nhâm nhi hương vị trà ô long, vị chát chát ở đầu lưỡi nhưng lại hòa quyện sự thanh thanh, đáng nhe ở cổ họng. Mùi hương của trà bay thoảng qua rất cuốn hút, khói trà bốc hơi bay nghi ngút tựa như lớp sương mù ẩn hiện sự có mặt của cô và Huyền.

"Gon quá ! Mùi vị trà quả thật rất lạ."

"Ừ!"

...

9:15

Vài phút sau, ánh nắng chói lọi vào một chàng trai đang bước vào, lấy bàn tay che ánh nắng, neho mắt về hướng người bước vào. Huyền ngỡ ngàng, là...Anh, quả thật gương mặt ấy vẫn không thay đổi, vẫn như lần đầu gặp mặt, đẹp trai cuốn hút ánh nhìn từ Huyền. Trái tim Huyền đập mạnh, nó khẽ loạn nhịp khi bắt gặp nụ cười rạng rỡ đó.

"Tiểu Khê ! Ra ngoài anh chờ. "

Có tin nhắn đến từ điện thoại. Là thầy ! Cô vội vàng đọc tin nhắn rồi nhìn qua Huyền, khẽ lay tay cô nàng mồm mẫm đang cười tít mắt cùng trái tim đang thồn thức kia.

"Huyền nhì, tớ đi nhé !"

"Cậu..."

"Không sao, tớ tin, cậu làm được, cậu nhớ hãy tự tin làm chủ bản thân !"

Huyền lo lắng, vịn tay cô lại níu kéo không muốn cô bỏ đi, cô khích lệ tinh thần cho Huyền, rồi nhanh chóng đi ra khỏi cửa tiệm để lại không gian riêng tư cho hai người kia. Vừa bước ra cửa, một cánh tay rộng, ấm áp đã ôm trọn lấy cô ! Hơi thở nóng phả nhẹ vào cổ cô khiến cô nóng bừng cả lên. Hai mắt cô bị che lại bởi bàn tay thon mịn, ấm áp ấy, cô không nhúc nhích, vòng bàn tay của mình sang ôm eo người đàn ông ấy !

"Được rồi ! Anh không cần đỡ em đâu."

Người đàn ông khẽ nhếch môi, vẫn im lặng không chịu thua, che ánh nhìn của cô, nhẹ nhàng đặt môi của mình lướt lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, khẽ cười.

"Anh rất nhớ em !"

Cô có thể nghe rõ ràng tiếng nói trầm lạnh ấy rõ từng tiếng một.

"Em cũng vậy. Rất nhớ anh !"

Đáp lại câu trả lời của người bí ẩn ấy, cô hôn lên đôi môi của người đàn ông đó, gỡ bàn tay ra, cô thấy thầy - Người đàn ông chuẩn mực của lòng cô. Nếu nói thầy không đẹp trai thì cô đang dối lòng. Còn nói thầy đẹp trai thì cũng không hẳn. Nhưng ngoại hình không quan trọng . Hiện tại, cô chỉ biết thầy là của riêng cô mà thôi ! Nhìn kĩ lại, thầy cũng cao khoảng một mét tám đó chứ ? Khuôn mặt cũng điển trai dễ nhìn, cưng quá đi mất. Nếu lỡ đánh mất thầy cô sợ cô sẽ bỏ lỡ một gói mì "omachi" mà cô thích ăn nhất mất. Omachi-sức hút không thể chối từ.

...

Sau buổi gặp mặt Khắc Nghiêm, Quỳnh cảm thấy rất bức tức khi Tử Dung, cô bạn thân của mình đã ép cô cho gả đó. Quỳnh về nhà với tâm trạng bức bối, bước vào nhà đã thấy Tử Dung đang ngồi cầm điện thoại lướt web trên ghế sofa. Ánh mắt Dung thích thú khi nhìn thấy gì đó trong điện thoại rồi khẽ cười, ngây ngô khiến Quỳnh cũng vui lay cho con bạn, Quỳnh như xua tan sự buồn bức trong lòng. Cô gái à ? Sao lúc nào cũng yếu đuối thế ?

"Quỳnh, cậu về đúng lúc lắm ! Vào đây. "

"Sao ? Chuyện gì nữa à ?"

"Áo sơ mi này đẹp lắm. Cậu thấy sao ?"

"Tạm."

"Xỉa, cậu thật là...tớ muốn mua cho Phong !"

"Tùy cậu !"

Ánh mắt Quỳnh lạnh lùng khi nhắc đến chuyện yêu đương. Đối với Quỳnh yêu đương không phải là quan trọng nhất. Chưa xử tội Dung thì Dung lại ngây ngô, vui vẻ mua quần áo cho hần. Trong khi, hần có quan tâm Dung đâu chứ ?

"Tớ sẽ mua cho Phong màu đen. Cậu có mua cho Khắc Nghiêm không ? "

"Không, tại sao phải mua cho hần ? Mua cho An Khôi đi. "

Dung gật đầu, rồi nhấp vào cách thức đặt hàng trên trang web, ánh mắt của Dung cứ ngắm nghía cái áo ấy mà suy tưởng, cứ cười cười.

"Cậu thấy cái này có hợp với Phong không ?"

"Cậu...Phong, Phong, Phong. Lúc vào cũng vậy, còn bạn thân của mình lại hại "

"Gì chứ ?"

Dung há hốc, Dung hại Quỳnh khi nào chứ ? Lúc nào Dung cũng muốn Quỳnh sống tốt và có một tình yêu thật để lo cho Quỳnh suốt chặn đường còn lại mà ?

Tiếng nói của Quỳnh bắt đầu lớn hơn, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng. Tim Quỳnh đập mạnh , khi nghĩ đến cảnh tượng lúc sáng đầu Quỳnh bắt đầu quay

cuồng. Trời ơi ! Chết thật.

"Tôi thích em ! Tôi chính thức theo đuổi em."

"Gì chứ ?"

"Tôi thích em."

Những tiếng nói trầm bổng ấy lại vang lên trong đầu Quỳnh. Nghĩ đến mặt của Nghiễm, Quỳnh như muốn tung cho gã ta vài cước. Chỉ nghĩ đến thôi thì Quỳnh lại như muốn nôn ra hết tất cả thức ăn trong bụng. Thích tôi ? Xin lỗi, Tôi không thích yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tiểu Khê chính là con khe nhỏ

Cô khẽ cười, lại làm hành động như trước, đôi bàn tay cô bẹo má thầy,捏o mũi thầy trông rất đáng yêu.

"Em muốn đi đâu ?"

"Đi...câu cá ha ?"

"Ừ. "

Thầy gật đầu, bật tiếng nói trầm ấm lên, vuốt nhẹ mái tóc của cô rồi kéo cô đi.

Đến hồ " Mỹ Hàn " -Hồ cá giải trí cho các cặp tình nhân hoặc những người căng thẳng đến để thử giãn. Không khí ở đây rất thoáng mát, có cả khu vực cho các nhóm đi chung với nhau nghỉ ngơi, cắm trại. Xung quanh hồ là dọc những đóa hoa chiều tím. Một loại hoa ít người biết, nhưng lại có sắc tím chung thủy, mong manh toát lên vẻ thanh cao mà giản dị. Trên dọc cầu, có một thanh sắt dùng để treo những chậu bầu bà nhỏ tạo nên một không gian tĩnh lặng, dịu nhẹ.

" Cần câu của quý khách đây !"

"Cảm ơn chị."

Nhân viên phục vụ đưa cho cô và thầy. Cô khẽ cười, đón lấy. Đây là lần đầu cô và thầy đi chơi riêng với nhau. Tuy thế, nó cũng đơn giản là lần đầu tiên cô đi câu cá. Cảm giác này thật tuyệt, nó làm cho cô cảm thấy như xua tan mệt mỏi và lo lắng. Nhắc mới nhớ hình như cũng sắp đến tết tây rồi thì phải, cô cũng rất muốn nghỉ tết tây. Nhưng mà còn tận mười bốn ngày cơ đấy, thật chán. Nhưng không sao bây giờ cô có thể thỏa thích vui chơi rồi.

Cô tập trung lấy cần câu mà thầy đã xỏ mồi, từ từ quăng xuống hồ. Nhắm mắt lại, rồi quăng thật mạnh, nước bắn tóe lên. Rất may, là hồ được thiết kế thấp so với chỗ đứng nên không bắn lên người cô. Nhìn những làn nước lâu lâu co lại tạo thành một đường như làm sóng, quả thật cô rất thích.

Mặt hồ đột nhiên tĩnh lặng, cô chờ mãi mà vẫn không thấy cá cắn câu, nổi chán nản bắt đầu dâng cao. Cô quay qua thầy, chu mỏ.

"Anh, tại sao không có cá ? Có phải là do người ta lừa mình không ?"

"Suyt, không phải. Cá sẽ không cắn câu nhanh như vậy đâu."

Cô gật đầu, ngồi ở ghế uống nước, bây giờ cô mới hiểu câu cá thật là chán. Lâu lắm mới có cá, người có tính kiên nhẫn mới làm được.

"Quý khách à, nếu chán hai người có thể qua bên hồ kia để ngắm nước nóng và ngắm cảnh. Chúng tôi sẽ quan sát giúp."

"Woa,thật sao ? Đi thôi !"

...

Sau khi cô đi khỏi đó, Huyền cảm thấy rất thẹn khi nhìn anh, khẽ ngước mắt nhìn anh. Huyền bất gặp anh đang mở đôi mắt to tròn màu nâu kia nhìn thẳng mình.

"Lại gặp em rồi nhỉ ?"

"Vâng. "

"Sao thế ? Nghe Dương nói, em muốn gặp tôi ?"

"Vâng, nhưng...lần đó em chưa biết tên anh ? "

"Haha"

Anh đột nhiên bật cười khi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Huyền như một chú mèo con, bàn tay anh vuốt nhẹ mái tóc đang bay che khuất đi đôi mắt long lanh của Huyền. Huyền im lặng, lắng nghe câu trả lời từ anh dù biết rằng anh tên - An Khê.

" Anh..."

"Anh nói rồi mà, anh tên Hân Muyền "

Huyền im lặng không trả lời, cắn nhẹ môi dưới để kìm nén sự tức giận. Tại sao anh lại luôn trêu chọc Huyền như vậy chứ ? Không biết nên khóc hay nên cười, nhưng cũng rất may anh còn nhớ ngày đầu gặp mặt anh đã nói anh tên Hân Muyền.

"Cắn môi không tốt cho em đâu. "

Anh cầm nhẹ tách trà lên uống một hớp tôi nhìn ngoài khung cửa sổ, gương mặt ưu tú ấy khi nhìn nghiêng rất hấp dẫn, đôi mắt nâu long lanh, mái tóc đen và áo sơ mi trắng đã tạo nên sức hút, phong thái này...Rất cuốn hút Huyền, cuốn hút mọi ánh nhìn, có thể nói, Huyền đã say anh. Anh như một ly rượu ngọt khiến người khác muốn chìm đắm.

...

Cô bước theo sự hướng dẫn của nhân viên. Mở to đôi mắt trong sự ngạc nhiên. Woa! Quả thật nơi đây rất đẹp, chẳng khác nào như một khu vườn cổ tích. Dọc đường bước vào đây những đóa hoa cúc trắng. Đóa hoa trắng nhụy xanh tạo nên sự hài hòa. Làn nước trong hồ trong vắt, có cả suối nhân tạo để chạy nước nóng xuống. Ở đây có rất nhiều người đang ngắm đôi chân của mình xuống đó, để nghỉ ngơi thư giãn. Chọn cho mình.Một nơi trống, cô kéo thầy vào, rồi khẽ cười.

"Anh, chúng ta cũng thử ?"

"Ừ!"

Thầy trả lời rồi theo bước chân bé nhỏ của cô. Cô kéo thầy ngồi kế mình rồi đắm mình vào làn nước ấm áp dưới chân. Ngắm nghiêng mắt lại, những làn gió từ hàng si gả thoảng qua tạo cho con người ta cảm thấy thật thích. Đúng là thiên đường của các cặp tình nhân mà.

"Tiểu Khê, em có nhìn thấy dòng nước nhỏ chảy trong cái khe bé bé kia không ?"

Cô mở mắt ra, nhìn theo hướng ngón tay trỏ thầy chỉ, đúng rồi có một cái khe nhỏ.

"Thấy, nhưng mà sao chứ ?"

"Đó là em !"

"Hả ? Gì cơ ?"

Đôi mắt thể hiện sự ngạc nhiên của cô hiện ra, cô suy nghĩ tại sao thầy lại nói thế chứ.

"Khê tiếng hán việt chẳng phải là khe sao ? Tiểu là nhỏ. Vì thế tiểu Khê chính là con khe nhỏ. "

"À, thế thì em sẽ là con Khe nhỏ có dòng nước xanh lá "

Cô khẽ cười, rồi tung chân đá dòng nước xanh bắn lên.

"Không được, anh là Dương vì thế em phải là con khe có dòng nước màu xanh dương. "

"Gì chứ, không chịu !"

"Hừ, anh không biết, anh nói là màu xanh dương. "

Cô cãi bướng lại, tại sao cô lại phải là màu xanh dương mà không phải là xanh lá đáng yêu chứ ? Thật đáng ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đi chơi

Ngồi ngắm nước ở suối, cô và thầy đi khỏi nơi đó rồi quay lại chỗ câu cá. Mọi thứ vẫn như cũ, vẫn không đổ con câu nào. Haiz chán thật, cô lắc đầu ngoao ngoảng rồi đứng gần cần câu hơn. Ánh mắt nhìn thầy, rồi mỉm cười. Từng làn gió thoảng qua, cô nhắm mắt lại tận hưởng. Có cái gì đó đang làm cho cần câu của cô lung lay, cô nhìn xuống cố gắng kéo cần câu lên.

"Aaa, có cá. "

"Ừ, kéo mạnh lên "

Cô và thầy cùng nhau kéo lên. Cô chau mày cố gắng thau cần câu lên, con cá khá to, nó giãy giụa không ngừng nghỉ.

"Phù ! Cuối cùng cũng xong "

Cô thở phào nhẹ nhõm rồi, thầy tháo con cá ra bỏ vào xô đựng. Con cá ngoan ngoãn nằm im trong không gian chật hẹp, có thể, nó đã mệt khi vật vờ với cô và thầy.

Nhìn thấy con cá như thế, cô khẽ cười, bàn tay thon thả vuốt nhẹ trên đầu con cá, cười mỉm. Cô cầm xô lên thả con cá từ trên cao xuống. Con cá rơi từ không trung rồi rơi về bờ sông mà nó từng sống nơi mà nó yêu quý.

"Tiểu Khê..."

"Sao ? Cho nó quay về nhà đi. Minh chỉ câu thôi, đừng bắt nó tội lắm. "

"Cũng đúng. Em hành hạ con người ta vật vờ rồi lại thả người ta bay bổng trên không trung. Thật ác độc. "

"Hừ, em ác đâu cơ chứ ?"

Cô chu mỏ, quay lại ghé ngồi, khẽ đưa chân, cầm ly nước ép lên uống một hớp.

Thầy nhìn cô, khẽ vuốt mái tóc của cô, muốn hôn lên cái môi đáng yêu đó. Bất giác, cô nhìn thầy, bốn mắt nhìn nhau, cô không ngạc nhiên cũng không sợ không ghét như những ngày gặp nhau nữa.

" Anh, không hiểu sao ngày đó anh và em lại gặp nhau ?"

"Vạn sự tùy duyên. "

"Cũng đúng. "

Cô gật đầu, uống tiếp ly nước ép trên tay, giờ này cũng đã gần trưa, mặt trời đã chiếu những tia nắng gay gắt, uống nước cam ép lúc này là tuyệt vời nhất. Cô hút một lượt hết toàn bộ nước trong ly rồi cười. Vị đắng hòa vào ở đầu lưỡi, vị chua ngẹn lại ở cổ hòa một chút ngọt ngào ở môi, cô thích thú cười.

"Khê, hay anh chuyển đến trường em dạy nhỉ ?"

"Hả ???"

Cô đang uống thì giật mình phun nước ra, ho vài tiếng. Sao lại đến trường cô dạy chứ, thật là... nếu thầy đến đó chẳng phải là luôn theo dõi canh găt cô sao ? Nghĩ đến đó thôi, cô lắc đầu liên tục. Không thể, không thể được.

"Anh làm gì có dạy chuyên môn của cấp ba ? Với lại trường em cũng có đủ giáo viên cơ mà ?"

Cô nhìn thầy, ánh mắt đang nhìn xem sắc thái của thầy. Thầy không nhìn cô, ánh mắt đang hướng về phía con cầu kia, ánh mắt nhìn xa xăm, sâu thẳm. Bàn tay thon gọn, dài và trắng của thầy cầm lấy tách cà phê. Mùi hương thơm nghi ngút cuốn hút.

"Sao lại nghĩ anh không có thể ?"

"Em nghĩ anh thương trẻ con như vậy chắc hẳn rất thích dạy trước cấp một. Với lại nhờ cấp một anh lại được gặp em, anh có thể gặp người khác..."

"Em là ngoại lệ."

Thầy cắt ngang lời cô, đôi mắt cô long lanh, cảm kích nhìn thầy. Thầy nói : " cô là ngoại lệ ?" Có nghĩa là sao ? Lời nói mang hết sức sự mập mờ, cô nhìn thẳng sâu vào đôi mắt thầy.

"Anh..." ngoại lệ " Là ý gì ?"

"Lục Khê, em nghe rõ đây. Em là một người ngoại lệ trong số tất cả học sinh. Vì thế, em sẽ là người đầu tiên và cũng sẽ là người cuối cùng của tôi. Cùng nhau đi khắp chặng đường còn lại. Tôi yêu em."

Những lời mật ngọt như rót vào đôi tai nhỏ bé của cô. Hai má cô ửng đỏ, những giọt lệ ngấn trên mi mắt dưới, ánh mắt cô mờ ảo, ẩn hiện hình bóng của thầy. Cô dụi mắt, bước đến gần thầy hơn. Vòng tay ôm lấy thầy. Thầy mỉm cười, nhẹ nhàng ôm gọn cô vào lòng như một chú mèo đáng yêu. Đôi môi bạc thân hạ xuống trên cánh môi ngọt ngào tựa đóa hoa anh đào. Nụ hôn lướt nhẹ, chao lượn bên trong lưỡi. Thầy cắn nhẹ môi cô, cô nhắm mắt, bàn tay trắng nõn của cô đặt trên má thầy, nhéo thật mạnh vào má thầy.

"A, sao em lại nhéo ?"

"Em đã nói rồi, em thích " bẹo má" anh. Nhưng anh cắn em trước, vì thế em nhéo anh."

Thầy mỉm cười, véo mũi cô. Hai bóng lưng đang đứng ngắm cảnh, ngoài hai người thì chẳng còn ai cả...không gian yên tĩnh đến đáng sợ. Chỉ có tiếng dòng sông chùng chình qua lại, và tiếng lá cây xào xạc hòa vào gió như khúc lên một bản nhạc...

...

6:00

Kết thúc buổi đi chơi, cô lại phải đến trường. Ánh nắng của ban mai đang hối thúc cô dậy, những tia nắng nghịch ngợm vẫn không cho cô tiếp tục ngủ nướng, nó chiếu thẳng vào đôi mắt cô khiến cô không thể nào ngủ được. Nhướn mắt, cô tỉnh dậy, đầu tóc bù xù chưa được chải chuốt. Bước vào nhà vệ sinh cô chuẩn bị tươm tất rồi bước vào xuống nhà.

Mùi thơm của trứng ốp la làm khứu giác của cô không ngừng hít hà, chả hiểu sao mỗi lần nghe mùi đó là cô lại thích thú rất muốn ăn ngay lập tức. Mẹ đã dọn hẳn một buổi sáng cho cô, cô ngồi vào ghế, khế lấy bánh mì chấm vào tương ăn cùng trứng. Cô liếc sang mẹ.

"Mẹ, sao chỉ có một trứng sống mà không phải hai ?"

"Ăn trứng sống nhiều không tốt đâu bé con."

Mẹ cô trả lời, cô gật đầu ăn phần ăn sáng của mình. Ước gì ngày nào cô cũng có buổi ăn sáng thế này thì hay biết mấy. Mẹ toàn cho cô ăn những món nước cho ẩm cơ thể và dễ ăn.

Cô ăn xong vội vàng đến trường. Ôi không, mãi lo ăn mà cô quên mất thời gian. Vừa tăng tốc đến trường, vừa uống nước trên tay. Phù, cuối cùng cũng đến trường. Cô nhanh chóng vào lớp ngồi. Nhìn xung quanh thấy trường rất đông cô quay sang Huyền đang nhìn ngu gật trên bàn.

"Huyền, sao đông vậy ?"

"Vi hôm nay thầy Dương sẽ đến trường chúng ta dạy. "

"Hà ???"

Tiếng nói của Huyền làm cô hết sức bất ngờ. Lời nói như tiếng sét đánh ngang tai, cô mở mắt thật to nhìn ra cửa sổ, nhìn vào nơi tụ tập nhiều học sinh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Em ghen rất đáng yêu !

Đảo đôi mắt sang nơi đó. Cô không thể ngậm miệng nữa, mở đôi mắt thật to và cái miệng thật to. Cô không ngờ điều hôm qua là thật. Thầy thật là... vậy sao hôm nay Mẫn Huyền lại không còn như trước nữa nhỉ ? Chẳng phải, lúc trước Mẫn Huyền thích đi thầy thân tượng thầy lắm sao ? . Cô nhìn Mẫn Huyền, ánh mắt Huyền đang mơ hồ nhìn về phía điện thoại, cứ lướt lướt. Cô khẽ lay tay Mẫn Huyền rồi khẽ cười.

"Huyền, Sao hôm nay cậu không thèm để ý thầy Dương nữa ?"

"Xỉa, tớ cũng chả thèm đồ của cậu đâu. Giờ tớ đã có tình yêu thật sự !"

Ừ ! Phải rồi, giờ Mẫn Huyền đã có tên bác sĩ An Ninh An Khôi gì đó. Làm gì thêm để ý đến Thầy đáng yêu của cô nữa cơ chứ. Cô mặc kệ Mẫn Huyền đang chìm đắm trong cuốn tiểu thuyết đang đọc dở dang trên điện thoại mang đầy sắc màu của sự sùng ái trong ngôn tình kia.

Cô đi nhẹ nhàng lại đám đông, khẽ liếc nhìn những người trong đó. Thầy nhìn cô, nháy mắt. Ánh mắt tạo nên sự vui nhộn, tình nghịch, mang chút gì đó lạ lẫm. Cô nhìn thầy với đám nữ sinh kia kia cứ láo nháo cả lên, thật đáng ghét cơ mà. Đôi chân ngắn nhỏ nhắn của cô cố gắng len lỏi vào trong đó.

"Úa, bạn này là học sinh mới à ?"

Cô chen chân vào, khẽ nâng đôi bàn tay của mình thành cái loa rồi hô to, cả đám nhìn cô vui ánh mắt lạ lùng như sinh vật lạ đến trái đất. Nhiều ánh mắt đâm thẳng vào cô.

"Khê à, đây là giáo viên mới. Không phải học sinh !"

"Ồ !"

Hừ. Cô gây sự chú ý từ "tên kia" nhưng tên ấy lại im lặng lại cứ cười cười với con nhỏ nào đó chảnh chọe nhất khối. Ai cần "bà tám" Thế Mạnh chen chân vào trả lời câu hỏi của cô thế này ? Mà tên này đúng là "bà tám" mà. Cứ có việc gì là hấn ta luôn cập nhật thông tin nhanh nhất..

"Vậy cho hỏi thầy sẽ dạy khối nào ạ ?"

Cô vòn hỏi. Dòm ngó xem sắc thái thầy thế nào. Cô đang muốn biết câu trả lời từ thầy. Đôi môi thầy đang mấp máy trả lời..

"Tôi dạy... "

"Khê à. Tất nhiên thầy dạy khối 10 của chúng ta đó...Cậu có biết..."

"Thôi đi. Tại sao cậu cứ chen vào miệng thầy hoài vậy...Cậu BIỀN NGAY CHO TÓ !"

Lời nói và sự giận dữ của cô thốt lên. Ánh mắt cô giận dữ, sự tức giận từ nãy giờ nó đã khiến cô gất hấn lên. Thế Mạnh như chết đứng.

"Ôi, tớ xin lỗi Khê nhi... à không tớ xin lỗi kê nhi..."

Thế Mạnh nói lấp ba lấp bắp. Hấn ta luôn là người gây chuyện gây hại. Nói chung rất ư là phiền phức. Nhưng có điều hấn rất tốt với mọi người. Hấn nắm tay cô, khẽ lay cho cô bớt giận. Cô liếc thầy, giật tay Thế Mạnh ra. Mẫn Huyền bất giác nhìn ra ngoài ô cửa sổ, khẽ thở dài, đẹp điện thoại rồi ra kéo tay cô vào.

"Khê nhi ngoan, vào với tớ. "

Cô im lặng liếc xéo tất cả mọi người. Cô hiện tại y như một con mèo con trở thành một con cọp con không hề kém. Cô nổi giận thật sự rất đáng sợ. Thầy không nói gì, chỉ khẽ che miệng cười rồi nhếch môi.

"Con nhỏ đó là ai sao hung dữ vậy. Mới lớp 10 mà..."

"Úi thầy ơi. Thầy..."

Bóng dáng của cô khuất dần, thầy cũng rời khỏi đám đông. Cô nữ sinh lớp 12 đang chải rửa cô thì im bật khi nghe thầy đã rời đi.

...

Vào lớp, cô vẫn giữ phong thái đó. Mẫn Huyền xoa đầu cô, khẽ bật cười ha hả. Cô nhìn Mẫn Huyền.

"Gì ? Cậu trêu tớ à ?"

"Không có gì. Cậu biết ghen à ?"

"Gì chứ...tớ À mà hôm qua cậu và An Ninh sao rồi "

"Cậu...giỏi lắm tránh thật. An Khôi not An Ninh. "

"Được rồi. "

Thở phào nhẹ nhõm, cô khẽ lay sang chuyện của Mẫn Huyền. Cô thật là đáo để mà, nhưng Huyền thì khẽ cười mỉm rồi cứ nhìn nhìn xuống bàn học, bàn tay đan vào nhau.

"Hôm qua, chúng tớ nói chuyện rất lâu... rồi Khôi đưa tớ về."

"Ồ... Tiếp nào"

"..."

"Sao ?"

"Hết rồi. "

Ày, sao lại ngắn gọn thế này. Đi chơi cả ngày chỉ có nhiều đó, thật chán Mẫn Huyền quá đi mất. Ít ra thì cũng phải nói gì đó, vô tình chạm tay... hẹn gặp

vào ngày khác chứ ?

Thật là...như thế cũng đủ khiến tâm trạng và trái tim của Mẫn Huyền lên tận chín tầng mây xanh rồi.

Cô và Mẫn Huyền trải qua những tiết học ngao ngán. Mẫn Huyền cứ lén đọc truyện trong giờ học, còn cô thì vẽ bậy vẽ bạ khắp các trang giấy tập và sách. Môn học gì đâu mà chán chết đi được. Nửa lớp học nhưng tâm trạng mơ hồ. Nửa còn lại toàn làm việc riêng. Và giáo viên cứ nói, cứ giảng mặc cho biết chẳng ai hiểu hay nghe gì dù chỉ một lần.

"Các em cho tôi biết tôi đang giảng gì ?"

Tiếng nói của bà la sát thốt lên, cả lớp rơi vào trạng thái ngủ đông. Im bật, đến nỗi có thể nghe được tiếng gió thoảng qua cửa quạt trần.

"Lục Khê cho tôi biết."

"Dạ...ái da cô ơi con...con bị nhứt đầu nên không nghe gì ạ. "

Ánh mắt ngây thơ vô số tội của cô nhìn giáo viên. Nửa giả nửa thật. Cô giáo cắn môi, nhìn vào xoáy mắt của cô.

"Em đứng đó. Mẫn Huyền chắc em không bị bệnh chứ nhỉ ?"

"Á, cô ơi con nhớ ra là thầy Văn này có gọi con. Con xin phép ạ."

"Hừ. Lớp trưởng trả lời. "

"Dạ thưa cô...Em bị tào tháo đuổi ạ "

Mẫn Huyền vội chạy lên phòng giáo viên để trốn tránh, cô bị đứng ở đó giả vờ lắc đầu rồi ngồi xuống tỏ vẻ nhứt đầu. Còn tên lớp trưởng thì chạy tót ra khỏi lớp học. Bà cô cay đắng nâng cặp kính cận lên. Đập bàn.

"Được lắm. Nói chuyện với đầu gối sướng hơn với các em !"

Lời nói thốt ra. Giáo viên lập tức bước ra khỏi lớp không chùng chừ, bà ta đi rất nhanh để tránh khỏi cái lớp ác ma này.

...

Kết thúc tiếng học chán nhất thế kỷ của cô ấy. Cô được tự do ra về thỏa thích. Hôm nay Mẫn Huyền bận việc gia đình phải về nhà sớm nên đã xin về trước. Cô đi một mình lang thang trên đường, những tán cây xanh rờn quen thuộc hôm nay lặng gió. Bóng đèn nào đó dần như đang theo cô. Có tiếng bước chân xào xạc. Không gian rộng lớn, cảm giác ma mị. Cô không dất xe trên đường dạo phố nữa. Cô lên xe cố gắng chạy thật nhanh bóng đèn đó cũng chạy thật nhanh. Cô không dám quay lại nhìn, tim đập thình thịch. Bóng đèn càng lúc càng cao hiện lên trước mặt cô. Cô nhắm mắt quay lại, mở mắt ti hí. Không - có - ai - cả. Cô lại tiếp tục quay lại tính chạy thật nhanh. Có cái gì đó mềm mại nhẹ nhàng, lạnh lạnh khẽ chạm vào môi cô. Cô mở mắt thật to ra nhìn. Là...thầy. Nhớ đến chuyện lúc sáng, con giận cô đang trào. Cô tránh né nụ hôn đó, quay mặt đi.

"Em..."

"Đừng nói nữa. Không quen biết anh !"

"Thật ?"

"Ừm!"

Cô gật đầu, không thèm nhìn thầy, ánh mắt của cô nhìn về hướng khác.

"Em đang ghen ?"

"Gì chứ ? Ai bảo ?"

"Không cần chối, em ghen rất đáng yêu !"

"Hừ, anh..."

Cô lại bị đôi môi đáng ghét ấy khóa chặt bờ môi hoa anh đào của cô. Cô im lặng đáp nhận, nụ hôn này khó cưỡng lại được. Nó rất ngọt ngào, tựa như một viên kẹo ngọt. Hàng cây lặng bóng, không người qua lại. Gió khẽ thoảng qua mái tóc bay bay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dầm mưa

Căn phòng tối mù mịt phủ đầy khói trắng vương khắp trần nhà, hần ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ngắm không gian yên tĩnh của bầu trời đêm. Những ngôi sao lấp lánh nhỏ nhỏ đang len lỏi nhau để tỏa sáng.

"Cốc cốc cốc"

Có tiếng gõ cửa vang vọng ở ngoài, hần đưa đôi mắt đẹp dài của mình nhìn về hướng đó, vút điều thuốc đang hút đặt ở khoe môi vào thùng rác, nhìn đồng hồ ở tay, khẽ nhúu mày rồi mở cửa.

Quả nhiên, như hần nghĩ, tối thế này rồi chỉ có mình Từ Dung là đến làm phiền hần mà thôi. Từ nhỏ hần luôn chỉ coi Từ Dung là em gái, không hơn cũng không kém. Vì thế, hần cũng không muốn làm Dung tổn thương. Nhiều lần đã nói rõ nhưng hần vẫn thấy Dung cố vờ vịt không nghe, không hiểu để có thể ở bên cạnh hần.

"Tối rồi, em đến đây làm gì?"

"Em.. em không ngủ được, anh có thể dạo với em một chút được không?"

"Vốn biết rằng tôi sẽ trả lời thế nào rồi còn hỏi à?"

Hần nhếch môi. Khẽ nhìn Từ Dung. Hôm nay, Dung không còn vui vẻ như trước, hình như nét buồn có lưu giữ in đậm trên gương mặt xinh đẹp, điểm lệ của Dung. Dung nhìn hần, không dám trả lời, vì Dung biết nếu trả lời, thì hần cũng sẽ không chịu đi cùng Dung. Hần quan sát Dung thật lâu, thấy gương mặt Dung có chút gì đó khó hiểu, nhúu mày nhìn vào Dung chằm chằm.

"Sao vậy? Có gì cứ nói, đừng để trong lòng."

Hần nắm chặt bả vai của Dung lại. Không cho Dung có cơ hội tránh né, Dung hoảng sợ miệng mấp máy, hai dòng lệ từ từ tuôn xuống đôi gò má, Dung đã khóc.

"Hôm nay...xin nhập em! Anh...anh có thể đi dạo với em một chút không? Em.. em không có ý làm phiền ạn, vì em biết anh còn phải làm nhiều việc khác. Em..em xin lỗi em.."

Dung nói, nước mắt không ngừng rơi, giọt nước mắt đọng lại trên khoe mi. Hần nhìn Dung hồi lâu, rồi nhìn rõ khuôn mặt đang trắng bệch của Dung. Hai bàn tay Dung đan vào nhau, hần im lặng không trả lời, bước vào trong phòng, khoác lên người chiếc áo sơ mi mới màu đen đậm. Rồi nhìn đồng hồ, thờ dài.

"Bây giờ ba mươi rồi. Tôi đi dạo với em tí rồi về. Mai tôi về sớm sẽ tổ chức sinh nhật bù cho em? Chịu không?"

Dung siết chặt bàn tay của mình, khẽ cười, vội gạt nhẹ dòng nước mắt hồi nãy... nhưng khoe mắt Dung lại cay, Dung không thể tin được vào những gì bản thân đã nghe đã thấy. Quan sát khuôn mặt của hần, Dung nhận được nhận lời nói ấy là thật, hần nheo mắt về phía Dung. Ý muốn Dung lập tức đi xuống nhà, chứ không phải đứng ở đây ngắm hần.

"Ngắm đủ chưa? Giờ thì đi...!"

"Vâng vâng.."

Dung gật đầu liên tục rồi vội bước xuống lầu, trong niềm hạnh phúc đang dâng trào từ sâu đáy lòng. Nhưng hôm nay, hần rất lạ, lại có thể vui vẻ cùng Dung đi như vậy sao? Có gì không ổn!

"Sao anh lại muốn đi cùng em? Lại còn hứa tổ chức sinh nhật cho em?"

"Ừ. Vì em là em gái tôi. Đương nhiên, là anh trai phải như thế? Tổ chức sinh nhật cho em gái là bổn phận của tôi!"

Dung "ờ" một tiếng, hai chữ "em gái" ủa vào đồn dập đến lỗ tai cô, niềm vui chưa hé nở như một đóa hoa đến mùa thì nó lại bị ngọn lửa đang bùng cháy dập tắt đóa hoa xinh xắn kia. Ngọn lửa ấy như con dao sắc hoắt đâm sâu vào trái tim của Dung, đau đến từng thớ thịt, xương tủy.

...

Rảo bước trên con đường dài phủ bóng đêm. Gió nhẹ nhàng thoảng từng cơn, mát rượi. Hắt nhẹ tung bay mái tóc bồng bềnh của Dung. Dung im lặng, tận hưởng phút giây âm áp bên hần.

...

Cô đi học về với tâm trạng mệt mỏi, cô xảo bước trên con đường dài, vai đeo ba lô, rồi bước đi thật nhanh. Hôm nay Mẫn Huyền bệnh rồi, cô đành phải đi về trên con đường vắng đầy cô đơn, con gió lạnh phả vào làn da mỏng của cô, cô ôm bả vai rồi cố gắng chạy thật nhanh. Hai con đường song song

vắng tanh, cô nhìn đồng hồ, cũng may là mới bảy giờ bốn mươi, nếu không cô sẽ sợ chết mất. Mẹ và thầy đã quyết không cho cô đi học thêm vào giờ này, nhưng cô cương quyết đi học vì cô học rất kém môn Anh. Nhiều lần thầy đã bảo cô không được cứ để thầy kèm cô, nhưng cô lại nhất quyết không chịu. Cô bảo " có Huyền đi cùng sẽ không sao ! Lại còn gần nhà không xa lắm !"

Chính vì sự kiên quyết đó nên cô đã được gia đình và thầy chấp thuận. Mưa rơi từng hạt nhỏ, rơi xuống đôi mắt của cô, cô thở dài rồi cười tươi nhìn bầu trời. Mùa hạ, có mưa quả là hơi hiếm thấy...

Cô nhìn thấy đôi nam nữ đi con đường song song với mình đang cố che chở cho nhau để không bị ướt, nhìn tình cảnh này cô cảm thấy nhớ đến thầy... ước gì giờ này thầy cũng ở đây với cô. Con tim lại nhói lên. Nhưng cô khẽ nhủ lòng. Chạy thật nhanh về nhà...

"Nay anh ấy bận, nên không đến rước mình. Mình phải thông cảm cho anh ấy !"

...

Về đến nhà, cả người cô ướt như chuột lột, mẹ cô ngồi ở ghế sofa, khẽ nhăn mặt, vội vàng chạy đến đỡ cô vào nhà.

"Chả phải ...mẹ đã kêu con đem dù khi đi học rồi sao ?"

"Hi, mùa hè nên con nghĩ không mưa. "

"Biết vậy mẹ sẽ không cho con đi, mà lấy xe đón con. Con gái ngốc!"

"Mẹ...con lớn....hắc xì"

"Đẩy đây...con lên phòng đi !"

Cô gạt đầu bước lên cầu thang lên phòng, đi vài bước lại hắc xì một cái trong rất đáng thương. Vừa bước lên cô vội thay quần áo ướt ra, rồi nhẹ nhàng đặt cái lưng lên giường. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vội bật máy.

"Alo ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lớp mờ ám

Cô bắt máy, áp điện thoại vào sát tai của mình, nằm ình trên giường. Cô khẽ cười, trái tim như đang được ngọn lửa của tình yêu sưởi ấm, cô vui vẻ trò chuyện.

"Em về có bị ướt không ? Này anh qua nhưng em đã về."

"Anh lo cho em vậy sao ?"

"Tất nhiên. Em là của anh. Khê ngốc"

Cô mỉm cười, im lặng. Cô rất vui khi thầy nói ra những lời này. Lòng cô lại len lỏi những tia ấm áp. Nhớ đến đôi tình nhân lúc chiều gặp, cô lại thấy vui và ngưỡng mộ. Cô ngồi bật dậy, đầu tựa vào đầu giường, đôi mắt long lanh của cô sáng lên.

"Anh..."

"Sao ? "

"Em...lúc này em đi về em thấy đôi tình nhân kia...rất đẹp đôi. Họ cùng đi nhau đi dưới hàng cây. Những hạt mưa rơi xuống họ, khung cảnh ấy thật lãng mạn !"

"..."

Thầy không trả lời, hơi thở hơi dồn dập. Cô áp điện thoại sát vào tai, có thể nghe được hơi thở của thầy. Cô im lặng. Chờ đợi thầy nói.

"Anh..."

"Em thấy ở đâu ?"

"Ồ con đường gần nhà em ấy, có hai hàng cây, hai con đường song song... em đi đối diện nhưng... em bị cận không đeo kính nên không nhìn rõ người ấy "

Cô trả lời, miệng còn nở nụ cười, nếu như lúc đó, cô có đeo kính và trời không đổ mưa thì cô có thể thấy cặp tình nhân ấy rồi. Sau này nếu có gặp lại cô còn phải nhờ họ để biết được bí quyết giữ được tình cảm của họ mà thực hành theo họ.

"Ừ, sau này em và anh cũng sẽ giống thế. Khuya rồi Khê con ngủ ngon "

"Hửm ? Khê con ?..."

" À không, là Khê mẹ, sau này sẽ có Khê con. Em ngủ ngon "

"Ồ..."

"Tút...tút...tút "

Chưa kịp trả lời, thầy đã cúp máy mất tiêu, cô hậm hực, cảm xúc ngơ ngác bắt đầu hiện ra. Chưa bao giờ thầy dám cúp máy trước cô. Vậy mà...thầy lại nói những câu mập mờ, khó hiểu như vậy rồi cúp luôn máy. Haiz... cô không suy nghĩ nhiều nữa, đắp chăn, tắt đèn ngủ.

"Cốc cốc cốc "

Có tiếng mở cửa từ bên ngoài, cũng khoảng tối rồi, chắc chỉ có mẹ đến muốn nói gì đó với cô thôi. Cô bật chăn, bước xuống giường lại gần, mở cửa.

"Mẹ...khuya rồi sao mẹ không ngủ ?"

"Mẹ đem sữa nóng đến cho con, nhớ uống nhé. Cho dễ ngủ, con ngủ ngon."

Mẹ cô đặt ly sữa nóng lên bàn học cô, kèm theo một vỉ thuốc nhỏ màu đỏ. Cô chắc hẳn, đó là thuốc cảm rồi. Cô nhắm mắt, nhìn vỉ thuốc mà cô chẳng muốn thềm đựng đến, cứ nghĩ đến uống thuốc thì cô lại muốn nôn ra khỏi miệng tại chỗ. Nhưng lại nghĩ đến mẹ đã tận tình mang thuốc và pha sữa cho cô uống, cô lại cảm thấy ấm áp và không muốn phụ lòng mẹ. Khẽ cảm vỉ thuốc, cô lấy một viên cho vào miệng. Viên thuốc theo làn nước chảy vào cổ họng cô, cô cảm thấy muốn nôn ra ngoài, nhưng cô đã cố gắng ngăn chặn cơn buồn nôn đó. Cô nhanh chóng vớ lấy ly sữa nóng trên bàn, uống một hơi vào miệng, cảm thấy bụng của bản thân ấm lên cô hít sâu, rồi bước đến giường đắp chăn ngủ. Từ khi lên mười hai tuổi cô đã hạn chế uống thuốc, những bệnh nhẹ như ho, đau cổ họng, hay sổ mũi ? Cô điều cố gắng che giấu và không bao giờ chịu uống thuốc. Nhắc đến mùi thuốc là đã đáng ghét ở cổ họng.

Mưa ngoài trời vẫn rơi, từng hạt mưa vương trên kính của cửa sổ, cô đắp chăn, khép bờ mi rồi đánh một giấc thật say...

...

Sáng hôm sau.

Cô đã không còn hắc xì nữa mà thay vào đó là một Tiểu Khê nhanh nhẹn, lém lỉnh của mọi khi. Cô đeo ba lô rồi đạp xe đến trường, từng cơn gió thoảng qua làm mát lạnh khắp cả người. Mưa dư âm của ngày hôm qua làm đường phố hơi ẩm ướt, những chiếc lá còn đọng lại những giọt mưa của mùa hạ, hay là những giọt sương của ban mai, long lanh trong ánh nắng. Khép mi. Cô hít thở thật sâu, rồi đi đến trường.

Bước vào lớp, hôm nay không khí bỗng nhiên lạnh hẳn đi, sao lại im ắng đến mức này ? Căn phòng tràn ngập ánh sáng nay đã trở nên tối tăm vì tổ trực trả thêm buộc rèm lên ? Để lại không gian u ám, chắc tổ trực nhật có việc nên vô trễ. Nhìn xung quanh lớp học sạch sẽ không có tí bụi, chắc hẳn là có chuyện gì đó mờ ám. Cô neho mắt về phía bảng lớp, lại có một miếng lụa che cái bảng. Thật đáng ghét ! Cái lớp này hôm nay sao thế này ?

"Thiên My, hôm nay lớp chúng ta sao thế ?"

"Tớ không biết, tớ có việc. Tớ đi trước nha. "

Thiên My là lớp phó học tập, và cũng là người phân chia tổ trực hằng ngày của lớp, Thiên My là người hiền lành, dễ thương. Thường luôn giải đáp những vấn đề mà cô thắc mắc. Vậy mà... cô hỏi lại lảng đi, chẳng thèm trả lời cô, tức chết đi mà... cô cắn môi, quay người xuống chỗ bản thân ngồi. Nhìn sang chỗ kế bên, không có Huyền ? Sao hôm nay Huyền lại đi trễ thế không biết. Chán nản, cô gục mặt xuống bàn định thiếp đi một chút, lúc này chắc là mình đi sớm nên Huyền chưa vào đây mà.

"Tùng Tùng Tùng "

Tiếng trống vang lên, cả lớp im lặng chuẩn bị tư thế. Huyền bước vào cầm theo một chiếc bánh sinh nhật thật to.

"Happy birthday to you !"

Có tiếng vang dội, đồng thanh, cô ngẩn mặt lên. Không gian lúc này bỗng sáng rực bởi những ngọn nến lung linh khắp lớp học, những ngọn nến lấp lánh, tỏa ánh sáng khắp căn phòng. Cô ngơ ngác khó hiểu, quả là khung cảnh thật đẹp thật lãng mạn mà ... ai cũng cầm những cây pháo hoa trên tay, những thứ ánh sáng hào huyền ấy lấp lánh chiếu sáng về hướng cô. Cô đứng dậy mỉm cười, bước lên cùng mọi người.

"Hôm nay, sinh nhật ai vậy ?"

Cả lớp há hốc, ai cũng ngẩn người trước câu nói của cô. Cả lớp nhìn cô như sinh vật lạ. Có người còn giả vờ ngã xuống đất khiến cô hơi khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mất tích

Sáng sớm.

Căn phòng u ám của hân đã được ánh sáng chiếu rọi vào hình bóng cao cao ấy. Hân đang ngủ, trên cái gra giường đen sẫm ấy. Hân ngủ, đôi mắt hẹp dài tạo thành một đường cong quyến rũ, mũi cao, khuôn mặt lúc nào cũng nhắn nhủ nghiêm nghị. Có tiếng chuông điện thoại vang lên, hân nhướn mày, hai bàn tay xoa vào thái dương của mình, nhẹ nhàng cầm điện thoại lên bật máy.

"Tôi nghe ?"

"..."

"Ừ. Tốt, năm mươi triệu sẽ được chuyển vào tài khoản của cậu sớm nhất. Có thể trong hôm nay."

"..."

Cúp máy, hân nhếch môi bóp chặt điện thoại trong tay, ngửa cổ lên trần nhà, hân mệt mỏi. Hôm nay, hân cần làm một số điều cần thiết...

...

Lục Khê nhìn mọi người, mọi người đứng dậy, Thiên My khẽ cất tiếng nói nhẹ nhàng đáng yêu của mình.

"Thật tình cậu không nhớ gì sao ?"

"Không !"

Cô trả lời chắc nịch, hàng chục con mắt đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô liếc nhìn sang Huyền, Huyền khẽ nhăn mặt, cau mày nhìn cô. Cô cảm thấy chột dạ, nhướn người về phía cái bánh to to của Huyền đang cầm trên tay.

"Sinh nhật lần thứ 16. Văn Lục Khê. "

Cái bánh đó ...ghi rõ họ và tên của cô bằng kem đỏ hương dâu. Cô chợt nhớ. Phải rồi, hôm nay là sinh nhật cô mà ? Sao cô lại quên đi ngày hệ trọng này chứ ? Vô trán, cô thật muốn đập đầu vào gối mà chết mất... cô nhìn các bạn cười khi.

"Ahìhi, cảm ơn mọi người đã tổ chức sinh nhật cho Khê nhé ! Khê...không biết nói gì hơn..."

Lục Khê nói. Trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng hạnh phúc đang len lỏi khắp trái tim cô, làm nóng cơ thể của cô. Cô không biết nên khóc hay cười, cô chỉ biết có thứ gì đó đang rơi đang làm ướt ở khóe mi của cô.

Tháng tư - Mùa hạ, sinh nhật của cô. Nơi ngập tràn của sự khởi đầu mãnh liệt và hạnh phúc của các bạn cùng học. Mùa hạ nóng bức ở Việt Nam, thì cánh hoa anh đào bên Nhật Bản giờ này cũng đang nở rộ. Những cánh hoa mỏng manh ấy đang nở, đang khoe sắc trước cái thời tiết lạnh lạnh ảm áp.

Cô im lặng, đứng lặng một vài giây trong niềm hạnh phúc, ngập tràn sự cảm động. Nhắm mắt lại cảm nhận giây phút này. Một bàn tay mềm mại, thon dài, đang lướt trên mắt cô, lau sạch đi những giọt nước mắt của cô. Cô nhẹ nhàng mở mắt, hình bóng ấy, hình bóng của người cô mong đợi lúc này đã hiện ra. Cô gãi đầu, đưa hai bàn tay của bản thân ra áp vào đôi mắt đang mờ ảo, nhờo nhoẹt hình ảnh không thấy rõ của mình do nước mắt tạo ra. Cô cười, nụ cười hạnh phúc hiện ra trên cánh môi hoa anh đào.

"Anh...à thầy sao lại ở đây ?"

"Chào em. Cô gái đại diện cho những cánh hoa anh đào. Sinh nhật vui vẻ "

Thầy bước lại gần cô, trong bộ áo sơ mi trắng, lúc nào cũng vậy thầy luôn mặc áo với màu sáng đặc biệt là màu trắng. Cái màu trắng của sự tinh khiết ấy đã tôn lên nét thanh cao, sang trọng của thầy. Điều đó đã hút hồn cô từ bao lâu nay.

"Thầy vẫn chưa nói cho em biết ? Sao thầy lại ở đây ?"

Đôi mắt tròn xoe của cô đang mở to hết mức, hai con ngươi long lanh đen láy của cô đang long lanh mong chờ câu trả lời.

"Hôm nay, tiết đầu tiên môn Vật Lý của tôi. Lại đứng vào sinh nhật em ? Cả lớp năn nỉ tổ chức cho em ? Lễ nào tôi đồng ý mà lại không tham gia ? Để các em tự quản...tôi e là... các em sẽ quây banh mất "

Thầy mỉm cười nói, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô ý muốn nói " Vì em nên tôi sẽ làm. Sẽ luôn theo dõi mọi tung hoành của em ". Cô "ồ" lên một tiếng rồi bắt đầu quây phá. Cô cầu nguyện, thổi nến. Ngón tay của cô vươn dài vào bánh kem.

"Một, hai, ba,....mười sáu. !"

Gật đầu hài lòng vì đã đủ số lượng nến trên bánh kem. Cô thổi một hơi, nến tắt hết. Tất cả mọi người bật đèn, cùng hét hò reo vui khúc ca chúc mừng sinh nhật. Cô vui lắm, quả thật rất vui vì tất cả, vì hôm nay. Mọi người cùng nhau trét bánh kem lên khuôn mặt xinh xắn của cô và thầy. Ai cũng dính rất nhiều kem. Chín mươi phút đã bắt đầu trôi qua, hết tiết Vật Lý rồi, cô và mọi người ai cũng dùng khăn giấy ướt lau mặt. Mọi người dính kem ít nên chỉ cần lau một số lần là sạch, chỉ có cô và thầy lại không ra, lau cách mấy vẫn còn kem trên mặt. Cô và thầy bèn bước vào nhà vệ sinh rửa mặt.

"Khê, vào đây "

"Sao phải vào đó, góc khuất mà ?"

Cô khẽ nhăn mặt khó hiểu, nhưng rồi cũng gật đầu bước theo.

"Gì thế ? "

"Anh chỉ em cách lau kem rất nhanh ?"

"Được. Chỉ em !"

Thầy kéo cô lại sát mình. Nâng cao mặt của cô lên, từ từ liếm vào mặt cô, hôn lên đôi môi của cô, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, thầy buông cô ra, xoa đầu cô, ôm cô vào lòng.

"Anh..."

"Được rồi, đừng nói gì hết. Rửa nhanh rồi vào lớp. Anh yêu em."

Cô tức giận, lại bị thầy lừa. Hèn gì kêu cô vào góc khuất, thật tức chết đi mà. Cô nhanh chóng rửa mặt, để nhanh chóng học tiết Văn của bà cô ru ngủ có nghệ thuật... đâu có thể nào thì hôm nay vẫn là ngày vui nhất của cô.

...

Chiều.

Cô vui vẻ đi về nhà, hôm nay quả là ngày vui vẻ của cô. Cô nghĩ thế nào mẹ cô cũng sẽ chuẩn bị tiệc sinh nhật cùng cô, à con có ba nữa. Ba đi công tác rất lâu rồi vẫn chưa về, cô nhất định sẽ được nhận quà từ ba...

Về đến nhà, cô nhìn thấy mẹ gục đầu xuống bàn, khuôn mặt buồn bã, tóc xõa rũ rượi xuống mà không buộc tóc như mọi khi. Ôm mặt, những giọt nước mắt bà rơi xuống má. Cô hoảng hốt, lập tức tháo dây giày, chạy chân trần về phía mẹ, ôm mẹ vào lòng.

"Mẹ ...mẹ sao vậy ?"

"..."

"Mẹ...mẹ, có phải bên mẹ tái phát không ? Mẹ trả lời con đi. "

Cô hoảng hốt cố gắng lay bà dậy, nhưng đôi mắt sâu thẳm của bà không ngừng rơi nước mắt, hai tay ôm mặt, đôi môi bà mấp máy. Nước mắt cô bỗng dưng rơi, tim cô đau nhói. Điều gì đó đã làm cô linh cảm có chuyện gì đó không hay. Cô lo lắng, sự hồi hã hồi thúc cô.

"Khê à... ba con mất tích rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Các người là ai ?

Cô không biết nên khóc hay nên cười. Chuyện xảy ra từ sáng đến giờ diễn ra quá nhanh, nhanh đến chớp nhoáng, khiến cô không thể chậm rãi, nghe những lời nói mập mạp từ mẹ cô "Ba bị mất tích ?" vào đúng ngày sinh nhật của cô sao ? Haha, quả là trời trêu nhí ? Cô như không thể nào bình tĩnh được, không thể kìm nén được nỗi nhớ ba vô cùng. Ba đã đi công tác rất lâu ? Một tháng rồi rồi, ngày ba đi, ba hứa sẽ đem về cho cô quà rất nhiều, rất to. Vậy giờ, cô còn có thể nhận được gì nữa, khi ba cô đã mất tích ?

Đầu óc cô quay cuồng, cơn nhấc đầu của cô lại ập đến, đầu cô căng nứt ra, dây thần kinh của cô đang giãn ra hết mức. Hai tay cô ôm đầu, đôi chân nhỏ bé của cô khụy xuống, ngã gục xuống sàn. Khóe mắt cô cay cay, những giọt nước mắt của cô rơi xuống đôi bàn tay. Sự đau đớn bao phủ cô, cô không thể làm được gì. Hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt cô đỏ ửng lên, gấn lên những tia máu. Đắm thật mạnh xuống bàn, cô không còn định hướng được những gì xung quanh, ánh mắt cô nhòe nhoẹt, cô nắm chặt số thủy tinh vỡ nát ở dưới sàn, khẽ cười nhạt rồi nắm chặt, nghiền nát nó. Máu trong tay tuôn ra. Nước mắt càng rơi nhiều hơn, rơi xuống hòa lẫn vào máu. Cô đứng dậy chạy ra khỏi nhà...

"Khê !!! Con không đang làm trò điên khùng gì vậy ?

Cô bỏ ngoài tai những điều mẹ đang nói, cô cứ xông ra ngoài.

"Rầm ! Rầm ! Rầm !"

Ngoài trời những giọt mưa đang bắt đầu rơi xuống, đám mây đen ồ ạt kéo đến, ông bà sấm đã bắt đầu đánh tiếng kêu đáng sợ khiếp người. Cô kích động, không bước đi nổi, cô sợ tiếng sấm, cô bịt hai tay lại, ngã quỵ xuống đường. Nước mắt và mưa hòa quyện vào nhau, long lanh, trắng xóa, không thể nhìn thấy rõ, người cô co rúm lại, cô không thể đi được nữa, cô bất lực ngã xuống dòng đường vắng tanh. Mưa vẫn rơi, vẫn cứ đổ xuống ồ ạt vào tấm thân nhỏ bé mong manh của cô. Cô nhắm mắt lại, không còn biết điều gì đang xảy ra nữa.

...

"Khê, Khê con tỉnh lại đi. Mẹ sợ mẹ sợ lắm "

Mẹ cô khẽ gọi, bàn tay bà nắm chặt lấy tay cô, không muốn buông tay cô ra, nước mắt bà không ngừng rơi xuống. Bà lo lắng, nếp nhăn trên đuôi mắt bà co lại, nụ cười của bà khoong còn như trước nữa, mà thay vào đó là nước mắt. Bà nhìn cô, vuốt nhẹ mái tóc mây ấy. Rồi ôm cô vào lòng, có mẹ ở đây, con không cần lo gì cả.

Cô hé mở đôi mắt, ánh mắt nhìn xa xăm, lớp thủy tinh hơi đục, nhòe nhòe mờ ảo. Cô vươn tay lên, sờ vào khuôn mặt mẹ, mẹ cô cuống cuống lên, vội ôm cô vào lòng lần nữa.

"Khê, con tỉnh rồi. Mẹ..."

"Nước ...nước !"

Tiếng nói của cô khẽ nhỏ nhẹ, giọng đầy yếu ớt, cơ thể cô nóng bừng, cả người sốt đến ba mươi chín độ. Mẹ cô lật đật lấy nước cho cô, đưa tận tình đến miệng, nhẹ nhàng cho cô uống. Cô nhắm miệng, môi cô khô dần, cơ thể trở nên lạnh đi, cô run người, bà đẩy cô nằm xuống giường, đắp nhẹ chăn lên người cô, giữ nhiệt độ cho cơ thể.

Đảo đôi mắt sang bên cạnh, cô thấy Huyền, ánh mắt Huyền buồn rười, đang cầm ly sữa nóng trên tay. Cô khẽ chớp mắt, cố gắng đảo sang về hướng khác, bóng dáng mà cô mong đợi, không có ở đây.

"Mẹ... ba, ba đâu ?"

"Khê à...ba ..."

"Ba đâu ? Ba con đâu ?"

Vẫn không có tiếng trả lời, ánh mắt bà nhìn cô, không dám đối diện, bà nhìn về hướng cửa sổ, ngoài đấy, trời vẫn mưa. Bầu trời tối đen, không có một ngôi sao nào, trời u ám, lạnh lạnh, giống như cảm giác của cô lúc này.

Mẫn Huyền bước đến gần cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, đôi bàn tay Huyền nắm lấy tay cô, đưa ly sữa nóng cho cô. Cô im lặng, ánh mắt khẽ sụp xuống, cô rất muốn nghe mẹ và Huyền có một lời giải thích, hay tin tức gì về ba cô. Cô im lặng, tai vẫn chờ đợi để nghe tin tức, không ai lên tiếng, không ai trả lời cho cô nghe, cô tức giận, sự kiên nhẫn của cô có hạn, cô nắm chặt ly sữa trong tay, bóp mạnh vào nó, sữa nóng áp vào tay cô làm tăng nhiệt độ, nhưng trái tim cô vẫn buốt giá, cô nhớ ba, nhớ ba lắm, người cô vẫn luôn coi trọng, và chiếm trong lòng cô rất lớn, ba luôn là hình tượng, mẫu người lý tưởng của cô.

"Khê, cậu uống chút sữa đi sẽ giúp cậu ấm, cậu đảm mưa khá lâu rồi"

"Xoảng !"

Tiếng thủy tinh chói tai vang lên, bàn tay trắng nõn nà của cô vứt ly sữa xuống sàn, sữa đổ, ly vỡ, tiếng vỡ như đập tan không khí ngọt ngào, ấm áp, khó thở này. Cô tức giận, ôm chặt hai tai của mình, chân co lại, ngồi trên giường, đầu tóc bù xù, trông rất thảm.

"Chát !"

"Dì...sao dì..."

"Văn Lục Khê. Ba con bị mất tích không phải do con, con tỉnh dậy đi, xem con đã hành hạ bản thân như thế nào ? Mẹ biết, con rất thương ba, ba luôn quan trọng với con. Còn mẹ thì sao ? Chắc mẹ không quan tâm ba và con ? Mẹ không yêu thương ba con sao ? Con suy nghĩ đi, đừng đại dốt nữa, tinh thần và thể lực của con đã không tốt. Mẹ không muốn con bị tổn thương. Thuốc ở đó, con uống hay không thì tùy, mẹ muốn sáng ngày mai con sẽ trở lại như trước !"

Giọng mẹ cô hơi lớn tiếng, ánh mắt bà gần lên những tia đỏ đáng sợ. Bà đã quá mệt mỏi với cái cuộc sống lúc này, khi nghe đồng đội của ba cô nói, chồng mình đã mất tích ? Bà như đứng không vững nữa, tay chân bà tê cứng lại, trái tim bà như bị ai bóp nghẹt, khó thở lắm. Chồng bà bị vậy, bà không lẽ tro mắt đứng nhìn ? Không, bà rất sợ, rất lo cho sự an nguy của ông, nhưng rất tiếc, bà chỉ là một người vợ, một người mẹ, một người phụ nữ yếu đuối, chỉ biết trông chờ tin tức từ cảnh sát -đồng đội của ông mà thôi. Điều đáng tiếc, cái sai lầm lớn nhất của bà chính là đã yếu đuối trước mắt con gái, để con gái của mình bị kích động.

"Mẹ xin lỗi con, Lục Khê !"

Bà bước ra khỏi cửa phòng của cô, con nhút đầu của bà đã dâng lên, bà mệt mỏi, tay ôm ngực, bước đi chậm rãi để bước lại gần phía bàn. Bà rót vội nước vào ly rồi uống.

...

Bà đi, trong phòng chỉ còn mình cô và Mẫn Huyền, Huyền im lặng đứng nhìn xung quanh, nhìn về mặt nhợt nhạt của cô mà sốt. Cúi người xuống lượm nhặt những miếng thủy tinh lên, lau sạch sàn nhà để không còn dính sữa nữa. Mẫn Huyền khẽ lắc đầu, đem thuốc lại gần cô hơn. Vịn nhẹ bàn tay cô, vỗ vai cô, rồi bước ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, Mẫn Huyền bước xuống cầu thang, ánh mắt đảo sang cái bàn tiếp khách, mẹ cô đang gục xuống đó, gương mặt bà xanh xao. Mẫn Huyền vội chạy nhanh đến gần bà, khuôn mặt Huyền tái mét.

"Dì...dì sao vậy ?"

...

Trong bóng đêm, một người đàn ông trung niên đang nằm trên giường, khuôn mặt điềm đạm, hai bàn tay đan vào nhau. Ông khẽ nhú mày, đôi mắt hé mở, đầu ông hơi nhứt, ông lấy hai tay xoa vùng thái dương, đảo đầu nắn sang nhìn xung quanh. Căn phòng tối tăm, không có chút gió, cũng chẳng có chút ánh sáng nào, cửa sổ không mở, rèm cửa đóng kín mít.

Người đàn ông ngồi dậy, tìm kiếm gì đó xung quanh. Khẽ nheo mắt khó hiểu. Bước lại gần cửa, ông đưa tay lên nắm vịn, định mở cửa, nhưng cánh cửa bật lại bật mở ra trước ông.

"Cảnh sát Văn, ông đã tỉnh dậy ?"

Tiếng người đàn ông nào đó vang lên, người đó bước vào, mặc chiếc áo sơ mi đen, đeo kính râm gần hết khuôn mặt.

"Rốt cuộc, các người là ai ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: An khôi...em không thể

Cảnh sát Văn khẽ nói, mặt ông không có chút gì gọi là sợ sệt. Làm nghề này, ông phải biết trước số phận sẽ có ngày hôm nay. Thế nhưng, họ là ai ? Giữa căn nhà sang trọng thế này lại làm chuyện phi pháp sao ? Thật khó có thể tin, ông lại chẳng quen họ, rốt cuộc họ là ai. Cảnh sát Văn nghiêm nghị, bàn tay đặt trên bàn, gõ từng nhịp trống bình thản.

"Xem ra ông thật mạnh mẽ, không sợ chết nhì ?"

"Haha... các người nghĩ bắt tôi vào đây là tôi sẽ sợ ?"

"Tôi nghĩ ông không sợ, nhưng có lẽ vợ con ông sẽ rất đau lòng. "

"Cạch"

Có tiếng mở cửa, đảo đầu mắt, ông nhìn thấy hình một chàng trai nào đó, dáng cao, khoác trên người bộ vest đen sẫm, đeo mắt kính đen che gần hết khuôn mặt. Ông nheo mắt về phía hắn, đôi môi hắn nhech lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo.

"Cậu ...cậu đã làm gì con gái tôi, cả vợ tôi?"

"Tôi chẳng làm gì cả. "

Hắn trả lời, vút thẳng xấp hình kia xuống bàn. Cảnh sát Văn nhìn thấy, vội cầm lên. Hình ảnh cô gái nhỏ ấy đang hiện ra, nước mắt và mưa làm nhòa đi khuôn mặt của cô gái ấy. Cơ thể yếu đuối bị ngất xỉu giữa con đường vắng. Mưa cứ rơi, cứ trút xuống cơ thể mong manh ấy. Cảnh sát Văn đảo đôi mắt sang tấm này rồi tấm kia. Bàn tay ông nắm chặt lại thành nắm đấm, xé xoạt đi những tấm ảnh kia. Khóe mắt ông bỗng cay cay, ông nghiêng rặng.

"Rốt cuộc, các người đã làm gì con gái tôi ? Tại sao con gái tôi lại bị như thế này?"

"Haha, tôi chẳng làm gì cả. Tôi chỉ bắt cóc ông. !"

"Mục đích?"

"Làm cho con người đau đớn. "

Hắn quay mặt đi, bước lại gần phía cửa sổ, nhảy lên bệ cửa, châm điếu thuốc. Hắn im lặng, nhìn về phía bầu trời, trời vẫn mưa, những hạt mưa kia làm con tim hắn thêm lạnh giá...

"Đừng hại con gái tôi. Tôi đã làm gì ? Cứ nói, tôi sẽ giải quyết. "

"Không. Ông cứ ngồi đây, tôi chỉ cần thế. Người chịu đựng sẽ là người khác. "

Hắn trả lời, không thèm nhìn cảnh sát Văn dù chỉ một cái. Khói thuốc lá bay khắp trần nhà, khê làm ông ho sặc sụa, hắn nhũm mày khó chịu. Là đàn ông, sao ông lại không chịu được mùi của khói thuốc.

"Ông không chịu được khói thuốc?"

"Ừ. Con gái tôi không thích điều đó, từ lâu tôi đã bỏ, giờ không thể chịu nổi được khói thuốc. "

Ông nói, hắn gạt đầu, cất bước khỏi phòng. Không ngoài đầu lại nhìn dù chỉ một lần, dứt khoát, toát lên vẻ lạnh lùng, ảm đạm của hắn.

"Giám ông ta trong phòng, canh ông ta, không cho ra ngoài khỏi nửa bước. "

Tiếng nói trầm trầm của hắn vang lên, các tên thuộc hạ khê gạt đầu. Đôi mắt dài hẹp của hắn khép lại, hắn bước về phòng. Tựa người lên sofa, hắn lại nhớ đến điều gì đó.

...

Hắn đi, cảnh sát Văn bị giam lỏng trong phòng. Điều ông thấy sợ nhất không phải bị bắt, mà là điều ông lo cho an nguy của vợ con. Ông nằm xuống giường, cảm giác khó chịu bao phủ lấy ông. Ông làm hành động, hay bất kể cử chỉ nhỏ nào cũng bị người khác dòm ngó, cũng bị người khác liếc nhìn. Tại sao họ không đánh đập ông ? Không tra tấn ông ? Mà chỉ giam ông, còn mọi thứ vẫn ổn. Người con trai đó là ai ? Hắn rất quen, dường như ông đã từng biết... có phải không ?

Nghĩ đến con gái, ông lại đau lòng, hồ thẹn. Nhìn tấm lịch trên bàn, ông cầm lên. Ngày mười ba tháng tư ? Ông giật mình, cầm nát tờ lịch trong tay vò lại thành một đồng, quăng ra ngoài cửa sổ. Sinh nhật năm nay của con gái, ông đã không đến dự và dành những điều tốt đẹp nhất cho con gái.

Rút trong túi áo, ông cầm món quà, nhìn ngắm nó, rồi nhắm mắt lại.

"Lục Khê, ba xin lỗi, ba về nhất định tặng nó cho con. "

Ông khê nói, đôi mắt nhắm nghiền lại trong giấc mộng. Môi ông khê mỉm cười trong giấc ngủ.

"Ba ơi. Ba đi khi nào về?"

"Chắc là khoảng hai tháng. "

"Lúc đó, sinh nhật Tiểu Khê đến rồi đấy. "

Cô bé lay tay ba, khê cúi gầm mặt xuống, chau mày lại, nhìn ba.

"Con ngoan, nhất định ba sẽ về đúng ngày sinh nhật của con."

Giấc mơ khép lại, ông tỉnh dậy... nhớ lại điều làm sao ông lại bị bắt đến đây. Ông nhớ rất rõ, ông đã chuẩn bị đồ đạc, chỉ cần mua quà cho con gái nữa thôi, là ông có thể về nhà dự sinh nhật cùng con. Những khi đi đến cửa hàng, ánh mắt của ai đó cứ nhìn ông. Ông không quan tâm, vẫn cứ chủ quan. Một đứa bé nào đó đã nhờ ông lấy giúp quả bóng. Ông mỉm cười, lấy giúp bé.

"Bác ơi, bác ăn đi. Cảm ơn bác. "

Cậu bé đưa cho ông một viên kẹo socola, ông mỉm cười khẽ lắc đầu. Cậu bé nhăn mặt, leo lên chiếc ghế từ cửa hàng. Nhét vào miệng ông viên kẹo đấy. Ông rời khỏi cửa hàng, đầu óc ông nhứt nhối, mắt ông chỉ muốn nhắm lại... ông ngã quỵ xuống, mở mắt ra ông thấy mình ở đây...

...

Mẫn Huyền thờ thần dạo quanh phố, đảo đôi mắt tìm kiếm thứ gì đó để tặng cho cô. Hôm sinh nhật, cô đã bị cú sốc đó làm tinh thần bất ổn, khẽ thở dài Mẫn Huyền đến quán trà sữa bên cạnh mua trà sữa. Thời tiết mùa hạ nóng nực như thế này. Chắc cô thích uống trà sữa lắm đây.

"Cô ơi. Lấy cho cháu hai trà sữa túi. À một thái xanh, một thái cam cô nhé. "

Mẫn Huyền mỉm cười, suýt nữa Huyền quên mất, nếu mua màu khác cho cô, nhất định cô sẽ không chịu uống. Khẽ thở dài, vì bản thân vẫn còn mình mình không nỡ cả.

Ngồi ghế chờ bà chủ pha chế, Mẫn Huyền ngược mắt ra ô cửa sổ. Hôm nay trời nắng gắt quá, chói đến nỗi chỉ muốn khép đôi mắt lại.

"Ồ...anh... An Khôi ?"

Đôi môi nhỏ nhắn của Mẫn Huyền khẽ hé mở, mấp máy gọi bóng dáng đó. Dường như anh ta không thấy cô, bước đi luôn. Lòng Mẫn Huyền rối bời, Huyền định bước đến chạy đến gặp anh. Vừa run vừa muốn bước đến. Bàn tay Mẫn Huyền khẽ đan vào nhau. Ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng dáng đó.

"Bé ơi. Trà sữa của con..."

"Dạ..."

Mẫn Huyền nhận lấy trà sữa từ tay bà chủ, rồi khẽ cất bước đi theo anh. Phải anh không, An Khôi ? Nhìn anh rất quen thuộc, nhưng em lại không thể nhìn rõ anh, anh cũng chẳng nghe em nói...

Anh là con gió...

Em là bò công anh...

Chúng ta cứ lướt qua nhau, mà chưa lần nào gặp nhau trọn vẹn.

Tim Mẫn Huyền đập mạnh, trái tim như hồi thúc bản thân chạy theo anh. Mẫn Huyền khựng lại vài giây, nhìn theo anh... anh đang mua gì đó, anh quay mặt lại... Phải rồi ! Là anh, chính là anh , An Khôi à...

Mẫn Huyền bất chấp, vội mở cửa đi dần theo sau bóng dáng của anh. Anh mua một hộp gì đó ? Dường như là socola... được gói lại rất tỉ mỉ.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên từ túi xách của Mẫn Huyền. Huyền dừng lại, khẽ nhăn mặt, nhìn số điện thoại là cô, Mẫn Huyền thờ dài, lo lắng bật máy.

"Alo... ?"

"Mẫn Huyền, tớ buồn quá, qua nhà tớ đi."

"Ừ...tớ..."

"Sao vậy ?"

"Tớ sẽ đến..."

Mẫn Huyền trả lời, lòng rối bời. Mẫn Huyền quyết sẽ đi theo anh một lát rồi đến nhà cô sau vậy. Thở dài... Mẫn Huyền lon ton chạy theo anh...

An Khôi đi bộ, Mẫn Huyền cũng đi theo bằng phương tiện "căng hải" của mình. Mẫn Huyền thầm nghĩ, có lẽ điểm đến khá gần nên anh mới đi bộ như thế. Đi theo anh đến tận nơi, Mẫn Huyền khẽ nhìn đồng hồ, mười phút trôi qua rồi, Mẫn Huyền thầm mong An Khôi sẽ đến nơi nhanh chóng...

An Khôi dừng lại tại một ngôi nhà sang trọng nào đó. Mẫn Huyền núp sau tán cây cỏ thụ to gần đó, đôi mắt Huyền không ngừng quan sát...

"Dung, qua sinh nhật của Dung... xin lỗi vì Khôi đã tặng muộn..."

"Ừ..."

Dung khẽ cười. Gật đầu. An Khôi ôm Từ Dung một cái thật ấm áp. Từ nhỏ họ đã sống gần nhau, vì vậy tình cảm thân thiết, gắn bó. Một cái ôm, cũng không có gì là lạ...

Khóe mắt Mẫn Huyền cay cay, sứt sùi... Mẫn Huyền trơ mắt đứng nhìn, đôi chân như ngã quỵ... Trái tim Mẫn Huyền như bị ai bóp nát... ngạt thở lẫn cái cảm giác đó... Đứng từ xa Mẫn Huyền không thể nghe được gì. Huyền chỉ biết những gì Mẫn Huyền thấy cũng đã đủ....

"An Khôi...Em không thể ..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp thầy

Mẫn Huyền mệt mỏi, nhào bước đi trên con đường. Tim Huyền cứ đập mạnh, cơ thể Huyền như không thể cử động, cơn đau của Huyền như ập đến quá nhanh, quá vội vàng... làm sao anh lại có thể như thế ? Ôm một người con gái trước hiên nhà... miệng cười ? Hư ! Vui lắm sao ?

Mẫn Huyền đưa bàn tay đặt lên lồng ngực ôm chặt nó, bàn tay buông lỏng hai ly trà sữa đã tan đá. Mẫn Huyền bước xuống, đi thẳng về phía trước, từng bước đi mang đầy sự mệt mỏi.

" Xoẹt "

"Mẫn Huyền..."

Nghe tiếng An Khôi cất tiếng. Dùng hết sức lực, Mẫn Huyền nâng giày cao gót, chạy thẳng về phía trước, không một lần ngoái lại. Khóe mắt Mẫn Huyền cay cay, từng giọt nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp phớt hồng trong ánh nắng.

Tiếng "đáp cánh " từ hai ly trà sữa làm xoáy động tâm trí An Khôi. Anh nheo mắt khó hiểu. Rốt cuộc, Mẫn Huyền đến đây làm gì ? Sao lại như thế, thái độ lúc này thật lạ...

"An Khôi, làm sao vậy ? Khôi quen cô gái lúc này sao ?"

"À...không...vào thôi "

An Khôi lắc đầu nhìn Từ Quỳnh, hôm nay hình như là ngày Quỳnh tổ chức sinh nhật ?

...

Mẫn Huyền rơi vào trạng thái "ngủ đông" đôi bàn tay cứng ngắt, lạnh ngắt, mặt trắng bệch không còn chút sức sống, cứ đâm thẳng về phía trước. Ánh mắt lơ đãng đảo xuống đất, hai bàn tay đan vào nhau.

"Úi da..."

Mẫn Huyền đâm vào cột điện, đầu nhứt bở ra, đồng thời Mẫn Huyền đã nhận ra, mình đang làm gì thế này ? Tại sao lại vì chuyện vợ vẫn đó mà đau lòng ? Bàn tay Mẫn Huyền tạo thành nắm đấm, quyết mạnh mẽ hơn. Nhận ra mình có hèn với cô, Mẫn Huyền vội bắt taxi để đến nhà cô.

...

Đội Mẫn Huyền khá lâu, cô dường như đang say mộng. Ánh mắt khẽ khép dần, đôi lông mi của cô dài, cong vút trên khóe mi còn đọng lại vài giọt nước mắt... mái tóc của cô bay bay thoảng nhẹ qua, phất phơ làm che đi phần trán cao của cô.

"Anh. Anh là ai ?"

Tôi là ai cô không cần biết. Tôi hận cô !"

Người đàn ông đó không cho cô nhìn rõ khuôn mặt, hắn đeo chiếc mặt nạ đen kìa che gần hết mặt, chỉ để lộ duy nhất cái môi đang nhếch lên. Đôi mắt hắn ta rất sáng, cô có thể nhìn vào tận xoáy mắt của hắn.

Hắn tiến lại gần cô hơn, đưa nhẹ nhàng trước mặt cô một khẩu súng cùng một con dao nhọn hoắt. Ánh sáng từ dao tóe lên. Xoáy thẳng vào cô....

"Cô chọn đi. Súng hay dao để kết liễu ?"

"Tại sao... tôi phải ...?"

"Chọn ngay !"

Hắn ta cất tiếng, gằn giọng lên. Ánh mắt khẽ hiện ra những gân máu đỏ trong ánh mắt, hắn bước lại gần cô hơn. Khẽ nâng cao cằm cô lên...đưa đôi môi

hôn nhẹ bờ môi của cô. Cô tròn mắt, nhìn hấn bằng sự tức giận. Bàn tay cô bị trói chặt trên ghế, cô vùng vẫy không muốn để đôi môi bản thủ này chạm vào môi của mình.

"Được rồi. Chọn đi !"

Hấn từ từ rời khỏi bờ môi cô, đặt hai dụng cụ đó lên bàn. Kéo ghế lại, hấn an tọa, hai bàn tay đan vào nhau đặt trên đùi, ngược nhìn cô. Chờ đợi...

"Hừ... nếu tôi chọn súng thì sao ?"

"Đoàng !"

Hấn không nói gì, đứng phắt dậy, cầm lấy khẩu súng, nhắm thật chuẩn xác. Viên đạn nhỏ ấy bay thẳng về phía chiếc màn kia, xuyên thấu qua nó. Cánh màn từ từ mở lên... cô nhìn thấy rõ... là

"Ba!!!"

"Lục Khê, Lục Khê cậu sao vậy ? Dậy dậy mau, cậu làm sao vậy ?"

Mẫn Huyền ngồi bên cạnh, nắm chặt bàn tay cô lại, lay tay cô hết sức có thể. Người cô nhể nhại đầy mồ hôi, lại có những cơn co giật khiến Mẫn Huyền lo lắng. Ánh mắt cô mờ ảo, khẽ giật mình, cô bật dậy. Mồ hôi trên trán đổ xuống, Mẫn Huyền lấy khăn lau cho cô, không ngừng gọi tên cô.

"Lục Khê, Lục Khê cậu sao vậy ?"

"Tớ...không....tớ không sao !"

Cô lắc đầu liên tục, không nói gì nữa. Con ác mộng đó như cuốn xoáy vào tâm hồn cô. Sợ quá ! Hấn là ai ? Có phải người định hãm hại ba cô không ?

Mẫn Huyền đưa đôi mắt đầy lo lắng sang nhìn cô. Mẫn Huyền không hiểu sao cơn bệnh này cứ theo cô mãi thế. Dù uống thuốc nhưng sao nó lại khiến cô cứ gặp ác mộng ?

"Mẫn Huyền, cậu qua đây có gì không ?"

"Cậu...cậu bảo buồn kêu mình qua tâm sự cơ mà ?"

"Ừ nhì ? Tớ quên mất..."

Cô bình tĩnh trấn an tinh thần, cố quay về với trạng thái bình thường. Miệng khẽ cười, cô thật là náo cá mà, mới hẹn Mẫn Huyền giờ lại như vậy... quên nhanh thật.

Mẫn Huyền im lặng, không nói gì cả. Đôi mắt hướng về ô cửa sổ, không gian như trầm hẳn xuống, cô thấy lạ. Cầm tách trà nóng, hơi nóng phả vào mặt làm cô ấm lên, lòng bàn tay cũng ấm hẳn lên. Cô đặt tách trà xuống bàn, khẽ ôm Mẫn Huyền vào lòng.

"Huyền, cậu lại có chuyện gì rồi sao ?"

"Không..."

"Đừng giấu tớ, tớ có giác quan thứ sáu."

Mẫn Huyền phì cười, phải rồi chuyện gì cô cũng nắm được hết thảy. Mẫn Huyền nâng tách trà lên uống một ngụm. Hôm nay trời thật đẹp...

...

Hôm sau...

Suốt mấy ngày nay, cô không ra đường chán chết đi được. Hôm nay lại là chủ nhật ? Cô phải dạo phố hóng mát thôi. Mặc chiếc áo phông đen rộng cùng quần short ngắn, cô cầm ô khẽ dạo bước ngoài công viên. Đến tiệm bán trà sữa, lâu rồi không uống. Cô thêm hương vị đắng đắng, thanh thanh của trà sữa thái lắm rồi.

"Cô ơi, cho con ly trà sữa thái. "

"Thái xanh hay cam con ?"

" Là thái xanh !"

Có tiếng ai đó chọt vang lên, cô đang cúi húi lấy tiền trong túi đeo. Không để ý là ai đã trả lời giúp cô. Cô gật đầu mỉm cười, cuối cùng cũng đã tìm được tiền trong túi.

"Đúng rồi. Là thái xanh...à mà sao biết hay vậy ?"

Cô ngẩng mặt lên, bắt gặp hình bóng đó. Hình bóng đã làm cô xao xuyến, cô đã không gặp hình bóng đó khá lâu rồi...

"Thầy..."

"Khê nhi. Lâu rồi em mới xuất hiện."

Giọng thầy vẫn như vậy, vẫn trầm ấm khiến con người ta ấm áp vô cùng. Cô choàng tay, ôm lấy thầy. Bao nỗi nhớ nhưng hôm giờ đã xua tan đi. Cô và thầy cùng nhau lại ghế của quán ngồi chờ đợi.

"Anh à. Anh có nhớ em không ?

Anh à. Anh còn yêu em không ?

Anh à. Anh có đi chơi với gái không ?

Anh à. Anh có nghiện cà phê và công việc mà bỏ em không ? "

"Không. Anh chỉ nhớ và chỉ nghiện em !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh là cả thế giới của em !

"Cuộc sống cũng ảo ảnh giống như một con người bị cận. Khi mở kính ra bạn sẽ thấy nó ảo ảo không thể nhìn rõ và nghĩ rằng ai cũng tốt như ai. Khi đeo kính vào, ta mới có thể nhìn rõ từng bộ mặt của con người !"

...

Nghe những lời nói của thầy, cô khẽ cười, vòng đôi tay của mình ôm choàng lấy thầy. Những lời nói của anh như trút đầy mật ngọt làm cô say đắm. Trong lòng cô dâng tràn một sự hạnh phúc khó tả.

"Thật không anh ?"

"Tất cả điều là thật. "

Người ta nói ? Con gái không nên yêu một người quá lớn tuổi hơn mình ? Nhưng cô lại thấy khác, yêu người lớn hơn mình tận mười hai tuổi, được nuông chiều, được lo lắng chăm sóc, không phải rất tốt sao ?

Thực chất, tình yêu cũng giống như một chuyến mua bán. Thuận mua vừa bán, được lợi cả đôi bên ? Gái chưa chồng bán trái tim cho trai chưa vợ. Hai bên đồng lòng chung ta người bán người mua.

Tình yêu không phải dựa vào độ tuổi hay hoàn cảnh. Chỉ cần có duyên, hai trái tim cùng đập, cùng hòa quyện khi gặp nhau thì chắc chắn chung ta sẽ là một cặp đôi hoàn hảo.

Cô ôm lấy thầy, hơi ấm từ thầy truyền qua cơ thể của cô khiến cô cảm thấy ấm áp và an toàn vô cùng. Hôm nay, thầy lại mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển. Nhìn thấy nó, từ khóe mắt của cô rơi xuống mu bàn tay của thầy. Thầy giật mình, buông cô ra, khẽ nâng cằm cô lên, thầy đặt môi hút hết những giọt pha lê trên khóe mắt của cô một cách trân trọng.

"Đừng khóc. Tại sao em lại khóc ? "

"Em nhớ ba. Nhớ ba rất nhiều anh ạ. Ba em thích nhất màu xanh nước biển. "

Anh khẽ gật đầu, ôm cô vào lòng. Nhìn màu trên chiếc áo sơ mi, anh mới ngời ra, chắc là do anh mặc chiếc áo này nên mới làm cô khóc. Thật là...

"Anh ơi ! Anh rất giống ba em ?"

"Tại sao ?"

"Ba em thường hay ôm em vào lòng khi em nhõng nhẽo hay dễ dàng em một cái gì đó. "

"Có điểm khác không ?"

"Có. Đó là ba chưa bao giờ lau nước mắt cho em bằng môi giống như anh. "

"Ngốc. Lau nước mắt bằng môi chỉ có người bạn đời của mình mới có thể làm thế. Người đó sẽ bảo vệ cho em suốt đời. "

Phải rồi. Thầy nói rất đúng, chỉ có người bạn đời mình mới có thể làm thế.

Người bạn đời sẽ cùng bạn vượt qua mọi khó khăn.

Người bạn đời sẽ lau nước mắt mỗi khi bạn khóc.

Người bạn đời sẽ cảm thấy vui nếu bạn cũng đang vui và thành công trong cuộc sống.

Chỉ cần tìm đúng người, bạn nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất.

Cô gật đầu, ba mẹ là người tốt với cô nhất, còn thầy và Huyền sẽ là người tốt với cô thứ hai. Suốt đời này có lẽ cô sẽ mang ơn họ nhiều lắm.

"Nín nhé. Khê không được khóc. Không tốt cho mắt. "

"Vâng."

Không cần nói gì nữa, thầy kéo cô lại gần hơn, đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô, cô ngượng đến đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy thầy ra khỏi bờ môi của mình, đặt ngón trỏ trên môi. Cô ra hiệu không được phép hôn mình.

"Tiểu Khê. Em sao vậy?"

"Ở đây rất đông người em rất ngại. "

Thầy cốc một cái thật nhẹ vào đầu cô, cô xoa đầu nhăn mặt. Thầy lại bắt nạt cô rồi. Thầy dám cốc đầu cô cơ đấy. Đáng ghét !!!

"Anh dám cốc đầu em ? "

"Anh không cốc, anh cốc yêu đấy."

Cô chun mũi, tỏ vẻ không hài lòng, nhõng nhẽo trước mặt anh. Nhân viên bê trà sửa lại, anh gật đầu cảm lấy rồi kéo tay cô đi.

"Đi. Chúng ta đi ngắm hoàng hôn!"

Nghe thầy nói, cô tròn mắt khó hiểu nhìn thầy. Vươn đôi tay nhìn đồng hồ. À ! Ra là chiều rồi... thầy rủ cô đi ngắm hoàng hôn là phải.

Ngồi trên xe của thầy, cô cảm thấy thật thích khi thầy đi mô tô chứ không phải đi ô tô. Cô ghét nhất là đi ô tô, mùi xe thật là khó chịu, nghĩ đến nó thôi cô đã cảm thấy nôn mửa như bị thai nghén vậy.

Gió vi vu xuyên qua mái tóc của cô, cả người mát rượi. Cô muốn hét thật to để cho cả con đường này biết "cô yêu thầy rất nhiều." lâu lắm rồi cô mới có cảm giác vui thế này. Đi bên thầy, mọi mệt mỏi dường như bị lãng quên, cô chỉ chìm vào hạnh phúc, âm áp vô cùng mà thôi.

"Ôm vào. Không áy lạnh lắm. "

"Xỉa ! Có lạnh cũng chả ôm anh !"

Cô mỉm cười, quyết tâm không ôm thầy, ngồi mô tô thích thế này. Cô phải tự do bay lượn, tận hưởng nó chứ ?

Đồng hồ đã điểm ba giờ, từ thành phố đến biển khoảng một đến hai tiếng. Ngồi mô tô thế này, cô cũng chẳng sợ ê mông đâu, cô vốn rất thích đi mô tô.

"Tiểu Khê ? Ngồi mô tô em có cảm thấy buồn khi không được đi ô tô không?"

"Không hề nha. Em thích nhất xe này và ghét nhất ô tô. "

"Ừ nhì. Thế ôm chặt vào nào?"

Thầy khẽ cười, kéo bàn tay của cô đặt lên eo của mình. Cô lắc đầu tựa người vào thầy, khẽ mỉm cười, thì thào.

"Em sẽ không ôm anh đâu. Ngốc ! Anh là cả thế giới của em. Không cần ôm vì cả thế giới sẽ ôm lấy em mà ?"

Cô cười khanh khách khi tự mình nói ra những lời như vậy. Tựa vào người thầy, cơn gió thổi làm cô thiếp dần. Cô mỉm cười say sưa ngủ trên lưng thầy, còn thầy thì cứ chở cô đi. Khẽ cười, thầy cảm thấy thật hạnh phúc khi cô học trò nhỏ này.

...

Căn phòng tối, Ông Lục bước dạo trong căn phòng tối. Sáng trưa chiều tối gì ông cũng phải sống trong không khí ngột ngạt với bốn bức tường. Ăn cơm có kẻ hầu người hạ thật không như ông tưởng. Có người nào bắt cóc con tin lại tốt bụng vậy không ? Quả là không bình thường !

"Tôi muốn gặp chủ của các người !"

"Hur ! Ông nghĩ ông là ai mà dám gặp bang chủ vô có như vậy ? Khi cần bang chủ sẽ đến gặp ông !"

"Tôi chả nghĩ tôi là ai. Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc bắt tôi về đây để làm gì ?"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nơi nào có khô, nơi đó sẽ có dương !

"Ông già, ông nên im lặng, và thực hiện nguyên tắc ba không đi, đừng quá nhiều chuyện, không tốt đâu "

Một tên mặc quần áo vest đen, dáng cao to, khuôn mặt trông cũng khá điển trai, đeo cặp kính khuất cả khuôn mặt trong màn đêm tối bước đến, khẽ vỗ vai ông, nhếch môi rồi đóng sập cánh cửa lại.

Trong căn phòng tối chỉ còn lại mình Văn cảnh sát, ông vác tay lên trán suy nghĩ, ông nhất định phải thoát khỏi nơi ác quỷ này. Mà nói ra, nó cũng không hẳn là ác quỷ. Hằng ngày cho ông ăn đầy đủ ba bữa, được ngủ điều hòa mỗi tối ? Chả lẽ, bắt ông về đây để tốn cơm sao ? Họ thật rảnh rỗi ! Nhưng ai biết được, sau thăm đó là một âm mưu đầy nguy hiểm - Nguy hiểm đến chết người.

Ông bước lại gần ô cửa sổ, nhìn xuống cổng, xung quanh lại toàn những kẻ mặc áo đen canh gác khắp khu vực. Một nơi vừa an toàn, vừa nguy hiểm. Cảnh sát Văn được đến đây một cách kỳ lạ, không biết đây rốt cuộc là phúc hay họa. Ông nhất quyết sẽ tìm được lối hồng thoát ra khỏi nơi này.

...

Ngồi trên xe đã lâu, cơ thể cô cứng đờ, mỏi quá đi mất. Cô hé mắt, dụi dụi vào áo thầy, rồi mỉm cười.

"Khê nhi. Em nhìn kìa, hoàng hôn kìa. !"

"Đâu ? "

Cô cười tí mắt, khẽ ngược nhìn theo hướng ngón tay thầy chỉ, hoàng hôn thật đẹp, màu nắng của mặt trời đỏ đỏ hòa lẫn với đám mây trắng trắng xanh xanh. Khung cảnh bây giờ thật hữu tình. Một màu cam vừa đủ độ chói mắt, đập ngay vào tầm ngắm của người khác. Từng cơn gió thoảng quá, mang đi những sự ưu buồn cho vua mặt trời dùng sức nóng nấu tan nó đi thành một bữa ăn vui vẻ.

Nhắc đến mặt trời nấu ăn ? Khóe mắt cô bỗng dưng cay cay, từng giọt nước mắt của cô lại rơi xuống đôi gò má, cô đưa tay lên gò má, khẽ che đi sự yếu đuối của bản thân, đưa đôi mắt của mình nhìn về hướng mặt trời đang sắp lặn xuống đáy biển, khép hờ mi, cô tựa lưng vào vai thầy, khẽ im lặng.

"Ba ơi, sao mặt trời lại đỏ đến thế ạ ? Thường ngày sao con nhìn thấy đâu đó như thế ?"

Một cô bé khẽ chun mũi lại, có đôi mắt nâu sẫm to tròn thu hút. Cô bé áy ngáy thơ, trong trắng, hồn nhiên đến mê người. Người đàn ông trạc tuổi ba mươi lăm khẽ nhìn cô bé, xoa đầu, vuốt nhẹ mái tóc xoăn bồng bênh kia.

"Thế bây giờ là buổi gì ?"

"Chiều ạ !"

"Đúng rồi, chiều thì mọi người ai cũng phải nấu cơm. Tất nhiên, ông mặt trời cũng nấu cơm để ăn chứ ? Màu đỏ của lửa đây !"

"Vậy ạ ?"

Cô bé cười tí mắt, tay vẫn cầm miếng bánh pho mát cho vào miệng. Cô bé say mê ngắm hoàng hôn, mặt trời đỏ từ từ lặn xuống, bầu trời bắt đầu tối sẫm đi, cô bé lạnh run, khẽ lay tay người đàn ông, chui rúc vào lòng ngực người đàn ông áy.

"Ba ơi, sao ông mặt trời hết đỏ rồi, lạnh quá đi cơ. "

"Ông mặt trời nấu cơm xong rồi, ông cũng đang ăn cơm cùng gia đình. Hai ba con mình đi về nhà ăn cơm mẹ nấu nhé ?"

"Vâng ạ. Khi khác ba lại dẫn con đi xem ông mặt trời nấu cơm nhé ?"

"Ừ. Con gái. "

Ông mặt trời lặn, hoàng hôn kết thúc, người đàn ông ấy cũng bế đưa con mình trên tay. Hai cái bóng, một lớn một nhỏ đang bước đi khỏi bờ biển.

Khép lại hồi ức ấy, nước mắt cô chảy nhiều hơn trên bờ mi, cô co rúc người lại đầu tựa vào người thầy, khẽ sụt sùi.

"Khê nhi, sao em lại khóc ?"

"Em nhớ ba, em lại nhớ ba rồi. Hồi còn nhỏ ba cũng đã đưa em đi ngắm ông trời nấu cơm !"

"Ông trời nấu cơm ?"

"Phải, ba bảo hoàng hôn đỏ, tức là ông mặt trời đang nấu cơm. Em muốn gặp ba, muốn cùng ba ngắm mặt trời nấu cơm. "

Cô thét lên, tự nhiên cô lại nhớ ba da diết, cô chả hiểu sao khi đi với thầy, thầy luôn khơi dậy những điều liên quan đến ba của cô thế này. Thầy chợt chạnh lòng, không biết nói gì, khi nghe cô kể về người ba hoàn hảo của mình. Tay thầy nắm chặt lại thành nắm đấm, khẽ vòng tay sang eo cô, ôm chầm lấy cô. Hai bóng dáng ấy trên bờ cát, rất đẹp, tưởng chừng như không xa rời nhau, ánh mặt chờ chiếu thẳng vào khuôn mặt của hai người.

Đồng hồ vừa điểm bốn giờ ba mươi, hoàng hôn lặn sớm, cũng đã đi dùng bữa với gia đình. Cô lau nước mắt, khẽ cười với thầy.

"Tình yêu là thế.

Đôi khi làm mình say mê.

Đôi khi làm mình ngô nghê.

Tin một người đến nỗi rơi lệ."

Tiếng nhạc êm dịu du dương vang lên, chuông điện thoại vang lên, cô giật mình. Cô cầm điện thoại lên, khẽ mỉm cười khi nhìn thấy người phụ nữ trên màn hình điện thoại, gương mặt phúc hậu đang cười với cô. Cô hít thở thật sâu rồi bấm nút trả lời.

"Alo, mẹ gọi con có chuyện gì không ?"

"Khê, hôm nay mẹ bận việc phải đi show trang điểm cho khách. Con mẹ nấu sẵn, con nhớ về ăn. Hoặc không ăn thì bỏ vào tủ lạnh nhé ?"

"Vâng. Con sẽ về ăn. Cảm ơn mẹ. "

"Ừ, mẹ bận rồi mẹ đi đây. "

Mẹ cô gác máy, cô khẽ mỉm cười, mẹ đang có chuyện buồn về ba nhưng lại luôn chu toàn trong mọi việc, quả thật mẹ thật là người phụ nữ tuyệt vời của ba mà.

"Mẹ quả là người tuyệt vời, anh à, không biết khi nào em mới được như mẹ"

"Người tuyệt vời không phải là người làm nhiều việc tốt cho người khác. Mà chỉ đơn giản là người trong mắt đối phương luôn cảm thấy tốt đẹp nhất, ở bên cạnh người ấy đối phương sẽ hạnh phúc nhất. "

Phải rồi ! Cô khẽ cười, thầy đang ám chỉ cô à ? Cô biết tổng hết mà, cô ôm chặt lấy thầy, khẽ hôn nhẹ lên cánh môi của thầy. Bây giờ, cô mới nhận ra... người tuyệt vời nhất chính là người luôn cho bản thân cảm giác an toàn, cũng là người luôn ủng hộ, cổ vũ tất cả những gì bản thân sắp làm, và đi theo hướng đi ấy. Trước mặt, ngay bây giờ và hiện tại người tuyệt vời nhất của cô chính là ba mẹ, thầy và Huyền mà thôi.

...

Tiếng nhạc âm ỉ sôi động từ phía kia vang lên, cô thắc mắc không biết là gì. Nắm lấy cánh tay của thầy chạy về phía đó.

"Đi thôi, chúng ta sẽ đến đó. "

"Được, anh sẽ cùng em đi hết mọi nẻo đường, nơi nào có Khê nơi đó sẽ có Dương. !"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trò chơi bắt đầu

Cô và thầy cùng nắm tay nhau, kéo nhau về phía đông đúc kia. Cô cảm thấy phấn khởi hơn hẳn. Hình như, hôm nay là lễ hội thì phải. Người dân tụ họp lại, ánh đèn led nhỏ nhỏ treo khắp các nhánh cây, lung linh huyền ảo. Nhạc sống ì ầm, những cô DJ đứng trên sân khấu chơi nhạc, mọi người cùng hòa vào dòng nhạc sôi động ấy, lắc lư theo điệu nhạc, thật thú vị.

"Loa Loa Loa, Hiện tại thì lễ hội âm thực của chúng tôi đang muốn tổ chức trò chơi ? Có ai muốn tham gia không nào ?"

Một người đàn ông chừng chạc, độ tuổi trung niên khoác trên người chiếc áo vest đen, tay cầm micro cất tiếng hỏi, miệng không ngừng cười.

"Có. Có. Có.!"

Những tiếng nói đồng thanh vang lên từ mọi người, mọi người đều giơ cánh tay lên dơ tay biểu quyết. Cô cười thích thú, khẽ lay tay thầy, rồi kéo lên dơ tay.

"Khê. Em lại muốn chơi à ?"

"Yup ! Hiếm khi đến đây, lại có lễ hội chúng ta phải chơi cho đã. "

Thầy im lặng, không nói gì, khẽ nhìn chiếc đồng hồ trên tay, rồi chỉ vào nó cho cô thấy. Cô nhìn đồng hồ, khẽ nhăn mặt, đồng hồ điểm năm giờ kém mười lăm rồi. Cũng khá trễ, nhưng...hôm nay chẳng phải mẹ đã đi show rồi sao ? Cô chơi đến sáu giờ sẽ về ngay thôi mà.

"Anh...chúng ta chơi đến sáu giờ nhé ? Em muốn chơi cơ..."

"Được rồi. Anh thuận theo ý em !"

"Yeah. Anh thật tốt. "

Cô cười tít mắt, đảo mắt sang cái bảng hiệu "Lễ Hội Âm Thực Lần Thứ 1 " ra là lễ hội lần đầu tiên, chả trách sao lại đông đúc thế này. Cô bỗng nhiên nghĩ đến Mẫn Huyền, không biết, cô nên gọi Huyền đến đây chơi không nhỉ ? Cảm điện thoại bước ra khỏi nơi có tiếng nhạc ồn ào, cô không cần tra danh bạ mà bấm thẳng vào số của Huyền trên phím. Quả là bạn thân, cô luôn nhớ số điện thoại của những người cô thân thiết và yêu mến. Chỉ có điều, cô không nhớ số điện thoại của... thầy !

"Alo. "

"Mẫn Huyền, cậu rảnh không ? Đến biển chơi. "

"Cậu khùng à ? Giờ này ra biển ! Hôm nay sáu giờ tớ phải đến lớp học đàn đấy. "

"Ồ... chơi đến sáu giờ thôi."

"Cậu đi chơi đi. Hôm nay tớ lười lắm. "

"Ừ. Vậy tớ nhớ qua nhà tớ ngủ nhé ?"

"Ok."

Vừa dứt lời, Mẫn Huyền đã gác máy, hôm nay mẹ đi làm về trễ có khi sáng mới về, cô đành rủ Mẫn Huyền qua nhà ngủ vậy. Một cánh tay lớn vòng qua eo ôm lấy cô. Cô khẽ cười khanh khách. Người đàn ông kia phả hơi thở vào cổ cô.

"Em rủ Mẫn Huyền qua nhà ngủ à ?"

"Vâng. Em và Mẫn Huyền ngủ với nhau thường xuyên ấy mà. "

"Em còn dám nói...em không sợ anh ghen à ?"

"Rõ ràng là không sợ. Lâu lâu, có ghen thì kệ anh. "

Cô nói xong, gỡ lấy cánh tay chắc nịch kia rồi chạy tót vào trong. Thầy mỉm cười, trái tim thầy lại lỗi nhịp, không hiểu đó là cảm giác gì. Những ở bên cô, thầy luôn cảm nhận được sự ấm áp, sự an toàn, hạnh phúc !

"Ngọt lắm những lúc em nắm đôi tay

Và hứa sẽ mãi yêu chỉ anh đây

Từ khi em qua nơi này

Lòng anh thấy vui biết mấy "

Thầy vui về bước đi, vừa bước đi vài bước tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Khẽ nhắm mắt nhìn dòng chữ ấy. Thầy bật máy, áp sát vào lỗ tai nghe.

"Alo ?"

"..."

"Ừ. Tôi sẽ về sớm!"

"..."

Gác máy sang một bên, thầy ung dung bước vào trong cùng cô, trên mặt không chút gì khác lạ với ban đầu. Khẽ vòng tay ôm cô từ phía sau. Cô cười tí mắt, tay đang cầm cây kẹo bông gòn mới mua từ gian hàng ẩm thực.

"Ban tổ chức đã quyết định trò chơi cho các cặp đôi đang yêu nhau, các cặp vợ chồng để đoạt danh hiệu cặp đôi hợp ý nhất. Vợ chồng sống với nhau năm năm, mười năm cũng chắc gì đã hiểu nhau ? Có nhiều kết quả cho thấy, chỉ vì những cái lật vặt nhỏ nhặt vì không hiểu nhau mà vợ chồng đã chia tay nhau. Trở thành người yêu với nhau mấy năm trời cũng vậy chỉ vì em thích xanh anh lại thích đỏ, hai người muốn căn phòng sau này của mình theo màu này, màu kia, lại nghịch ý mà chia tay ? Đó chỉ là câu nói vui mà thôi. Còn ngay bây giờ tôi sẽ phổ biến trò chơi !!!"

Người đàn ông lúc này lại đứng trên sân khấu khê hô to lên cho mọi người biết. Những lời văn vui của ông khiến mọi người nửa khóc nửa cười. Nhưng cũng phải, vợ chồng chưa chắc gì hiểu nhau, người yêu lại càng không thể hiểu hết. Vì vậy, chúng ta nên tham gia cuộc thi này nhằm test kết quả luôn nhỉ ?

Nhân viên từ ban tổ chức đang đi phát cho mọi người một mẫu giấy nhỏ gì ấy. Cô thích thú nhận lấy tấm giấy, nhìn dòng chữ " Trò chơi mang tên "Trả Lời " và "Hành Động " người phụ nữ sẽ ghi câu trả lời vào mảnh giấy đưa ban tổ chức (Câu hỏi do ban tổ chức đưa ra). Ngược lại, phái mạnh của chúng ta sẽ đưa ra một hành động gì đó trong ba lựa chọn từ ban tổ chức và chắc chắn người vợ sẽ phải thực hiện được. Giải thưởng sẽ được bật mí sau khi kết thúc chương trình. "

Đọc xong dòng chữ giới thiệu về cuộc thi, tuy không hấp dẫn lắm. Nhưng để biết được tình yêu có được duy trì hay không, mọi người đều lên đăng kí dự thi. Cô cười tí mắt, rồi lấy bút viết tên mình lên tấm bảng dự thi.

"Hiện tại đã có năm đội đăng kí thi. Chúng ta sẽ bắt đầu chơi nhé ? "

"Vòng một : phái mạnh sẽ đeo tai nghe, được tận hưởng những tiếng nhạc du dương, tránh nghe các câu hỏi mà hồi tưởng lại, hỏi bất chợt xem bạn yêu vợ, yêu bạn gái đến bao nhiêu. Và phái đẹp sẽ ghi câu trả lời vào giấy cho ban tổ chức. "

"Câu hỏi : Bạn và đối phương chính thức yêu nhau khi nào ?

: Nụ hôn đầu của các bạn ở đâu ?

: Bạn có bao nhiêu người bạn thân?

: Chiều cao và cân nặng của bạn hiện tại là bao nhiêu ?

: Và cuối cùng, bạn có bao nhiêu mối tình ?

Năm phút bắt đầu !!!"

Vừa dứt lời, các phái đẹp đã nhanh chóng ghi thật nhanh vào mẫu giấy. Mọi người hoan hô, cổ vũ, chờ đoán kết quả xem vòng một ai sẽ thắng cuộc. Cô ngồi trên bàn, đôi bàn tay nhanh nhẩu viết, những người khác đang đắn đo suy nghĩ, có lẽ những việc này họ đã quên mất sao ?

" Cùng tôi đếm ngược nào năm, bốn, ba, hai, một. Hết giờ. "

Vừa dứt từ hết giờ, tất cả mọi người đều đồng loạt đặt bút xuống. Họ bắt lực thờ dài khi chả nhớ gì, cứ cầm cúi ghi vờ vịt. Nhân viên thu giấy lại rồi tháo tai nghe ra cho phái mạnh, họ chẳng hay biết gì chỉ biết cười khi mà thôi.

"Đầu tiên là anh Lâm và Chị Kim. Xin hỏi anh, bạn và đối phương chính thức yêu nhau khi nào ? Nụ hôn đầu của các bạn ở đâu ? Đối phương có bao nhiêu người bạn thân ? Chiều cao và cân nặng của đối phương hiện tại là bao nhiêu ? Và cuối cùng, đối phương có bao nhiêu mối tình ? "

"Ồ... yêu nhau hồi tháng trước. Nụ hôn đầu ở bờ sông. Cô ấy có bốn bạn thân. Cao một mét năm mươi, nặng bốn mươi chín kí. Cô ấy có hai mối tình. "

Anh chàng tự tin trả lời trong vô thức, miệng tươi cười trước sự ngỡ ngàng của mọi người, đặc biệt là các cô gái. Cô người yêu của anh thì khẽ nhắm mắt, tay vịn trán che đi khuôn mặt sáng lạng của mình.

"Đáp án của chị Kim là : Quen nhau tháng trước, nộ hôn ở cánh đồng quê, có bốn bạn thân, cao một mét sáu nặng bốn mươi chín kí, và có ba mối tình. Chúc mừng anh, anh chỉ trả lời được hai phần năm câu hỏi. Có vẻ như anh chị chưa tìm hiểu nhau lắm, chúng ta cố gắng vào vòng hai nhé ? "

Tiếng cười khúc khích từ những khán giả, họ cảm thấy cặp đôi này thật thú vị, đôi phương chỉ mới quen nhau một tháng nên chắc có lẽ chưa hiểu nhau rõ nhỉ ?

"..."

"..."

"..."

"Và cặp cuối cùng chính là Anh Dương và Chị Khê !"

"Xin hỏi anh : Bạn và đôi phương chính thức yêu nhau khi nào ? Nụ hôn đầu của các bạn ở đâu ? Đôi phương có bao nhiêu người bạn thân ? Chiều cao và cân nặng của đôi phương hiện tại là bao nhiêu ? Và cuối cùng, đôi phương có bao nhiêu mối tình ? "

"Tôi và Khê Nhi chính thức quen nhau lúc cô ấy học lớp mười. Nụ hôn đầu là lúc ở nhà hàng, cô ấy có một cô bạn thân, cô ấy cao một mét năm mươi bảy và nặng bốn mươi hai kí, cô ấy chưa có mối tình nào, tôi là mối tình đầu tiên của cô ấy. !"

"Woa ! Thật bất ngờ với đáp án và trả lời tốc độ gió của anh. Tôi xin công bố đáp án là...."

Người đang ông ngân dài làm mọi người hồi hộp, không biết đúng hết không mà trong lòng ai cũng đầy lo lắng, các khán giả phía dưới im lặng, nuốt nước bọt nghe kết quả từ ông ấy, tìm ngừng đập khi hiện tại là giây phút gây cần.

"Là... là..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tôi đồng ý !

Trong giây phút hồi hộp hoang mang, người MC kia cứ tạo giây phút gây cần. Mọi người đang rao bán hàng bỗng im lặng, dừng mọi hoạt động lại để nghe kết quả từ MC, nhiều người đang thắc mắc, háo hức muốn biết xem MC sẽ nói ra kết quả khiến họ có những trận cười khanh khách như cặp đôi lúc đầu kia, hay sẽ mang đến cho họ nhiều điều bất ngờ. Thầy Dương khẽ che mặt lại, nhấn nhó khi nhìn thấy ông MC này "make colors " chết đi được. Cô phồng má, khẽ cười khúc khích với những trò đùa của MC vui tính này.

"Là....là hoàn toàn chính xác !!! Hoàn toàn đúng năm phần năm của câu hỏi!"

"Woa !!!"

"Bộp bộp bộp..."

Những tiếng vỗ tay của khán giả vang lên, họ cười khanh khách, vừa ngưỡng mộ cặp đôi này. Quả thật, trong năm cặp đôi họ là người đạt thang điểm cao nhất. Ngoài ra, các cặp đôi kia cười nhau được ba năm vẫn chỉ đạt mức bốn phần năm mà thôi.

"Tôi tuyên bố, vòng một, anh Mặc Dương và chị Lục Khê thắng cuộc. Chúc mừng anh chị !"

MC cảm miro cất tiếng hoan hô, cô mỉm cười, không ngờ thầy lại hiểu cô như thế ? Chiều cao của cô không thay đổi thì đúng, còn cân nặng... tăng giảm thầy cũng biết sao ? Quả thật... thầy thật nguy hiểm !

Trong thời gian giả lao để chờ đón vòng hai, cô ngồi cạnh thầy, khẽ mỉm cười nhìn mọi người đang xôn xao ăn uống. Quả nhiên, lễ hội ẩm thực, hèn gì...nhìn bốn phía đều thầy đồ ăn. Mùi hương nghi ngút của thức ăn bay xộc vào mũi cô, cô hít nó thật sâu, thật thơm a ! Mùi vị này rất hấp dẫn. Thầy bước đến, khẽ vỗ vai cô.

"Em đói không ? Muốn ăn gì ? Anh mua. "

"Đói. Muốn ăn kẹo bông gòn, uống trà sữa thái cơ"

"Không được. Em đã ăn kẹo bông gòn lúc này, trà sữa đã uống lúc chiều. Anh sẽ mua cho em bánh rán nhé ?"

"Yup. Em cũng muốn ăn cái đó. "

Cô gật đầu, thầy đưa tay xoa đầu cô, rồi đi đến các gian hàng bán hàng, cô ngồi đó, đung đưa đôi chân trắng trẻo thon dài của mình. Khẽ mỉm cười, trái tim lại đập mạnh, xao xuyến vì thầy. Có một người yêu như vậy, thật đáng yêu nhỉ ?

...

Kết thúc giờ nghỉ giải lao, mọi người lại quay lại phía sân khấu, chờ đón các thí sinh của chúng ta. Thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng ai cũng đã thưởng thức một số món ăn tại gian hàng đến no say căng cả bụng.

"Và bây giờ... tất cả mọi người hãy trở lại với vòng hai. Bây giờ, các quý ông của chúng ta chỉ cần ngồi yên một chỗ, còn các quý bà của chúng ta sẽ ... sẽ ... cho các quý ông hành hạ !"

"Ồ.....!"

Những tiếng "ồ " vang lên từ mọi người xung quanh, sắc mặt của các thí sinh nữ khẽ nhăn lại. Cô hồi hộp, tim đập mạnh, đặt bàn tay lên lồng ngực, cô khẽ giật mình, chả nhẽ cô lại bị gì rồi sao ?

"Ban tổ chức sẽ có ba sự lựa chọn.

Một: Uống nước phi thường: Người đàn ông sẽ không được nhìn loại nước, sẽ bịt mắt lại, và chọn năm ly nước ép (loại vừa) cho người phụ nữ uống. Sẽ có hương vị đắng, cay, ngọt, béo, mặn, chua... bạn chọn trứng cái nào sẽ phải uống cái đấy tận năm ly một hương vị trong vòng hai phút. Bên cạnh đó, người chồng sẽ chạy đến đưa cho người vợ ly nước ép trong tình trạng bịt mắt, mỗi lượt đi một ly.

Hai: Ăn kẹo trong vòng hai phút (mười viên) : Người phụ nữ sẽ cho chiếc vòng lác eo vào cổ tay rồi quay tròn liên tục, tay cầm viên kẹo và chạy đến dứt kẹo cho người đàn ông của mình ăn.

Ba: Ăn táo tình nhân : Người đàn ông sẽ cõng người phụ nữ của mình trên lưng, nhón lên và làm đủ mọi cách cho người phụ nữ có thể ăn mười quả cherry trên cây sào mà ban tổ chức đã mắc lên trong vòng hai phút. (Lưu ý : Những trái cherry sẽ được treo cao dần)

Nào, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu nhé ? Chúng ta sẽ chọn thật kĩ và thi luôn !"

"Tôi và vợ sẽ xung phong ! "

Anh Phi - Một người đàn ông tự tin khi chơi "mém thắng " ở vòng một với tỷ số bốn phần năm. Đó cũng là cặp vợ chồng đã sống với nhau được ba năm.

"Tôi sẽ chọn trò chơi một !"

Tiếng nói vừa dứt câu, mọi người trong ban tổ chức bắt đầu dùng tấm vải trắng để bịt mắt anh Phi lại. Nước được bê ra, những màu sắc đỏ đỏ xanh xanh vàng vàng của nước ép khiến mọi người choáng váng.

"Tùng ! "

Tiếng trống bắt đầu vang lên, báo hiệu cho sự bắt đầu, anh Phi chấp chững đến gần hàng nước mà mình không thể thấy, vớ tay sờ vào một ly mẫu, khẽ gạt đầu rồi đặt lên chỗ khay đựng của cô nhân viên bên cạnh.

"Anh chắc chắn chưa khi chọn lựa nhanh như thế ?"

"Tôi...chắc chắn. "

Mặc dù có chút lung lay, nhưng anh Trần Phi đã chọn thì đành quyết định như vậy. Tấm vải trắng được tháo ra, ánh sáng lại chiếu thẳng vào mắt anh, anh không đoán được đây là nước gì, hình như nó màu vàng nhạt thì phải. Nhân viên vẫn chưa tiết lộ là nước ép gì, năm ly nước ép được đặt trước mặt chị Gia Tuệ - Vợ anh. Thời gian đã được bấm nút, tính theo giây, chị Tuệ cố gắng uống năm ly bằng cách nhanh nhất có thể. Nhìn chị uống một cách nhanh chóng, mọi người không biết nước gì, tại sao chị lại không có phản ứng, cứ uống một cách kì lạ. Một ly...hai ly...ba ly....một phút đã trôi qua trong sự hồi hộp của mọi người. Chỉ mím cười, những giây phút cận cuối, đã được bốn ly rồi, chị nhắm mắt một giây. Thời gian bắt đầu như con thoi thoáng đưa, chị nhắm mắt đưa ly lại gần miệng.

"Cùng tôi đếm ngược nào, năm...bốn...ba...hai...một hết giờ !!!!"

"Woa !!! không còn sót một giọt nước nào, chị Tuệ của chúng ta quả thật rất giỏi. Thật tuyệt vời, chúc mừng anh chị ! Mời anh Trần Phi lại uống ly mẫu mà này anh đã chọn, xem chị ấy uống nước gì ?"

Trần Phi bước lại, uống một hớp rồi khẽ cười... tay cầm miro khẽ cất tiếng, rồi ôm vợ mình.

"Là nước ép bưởi ! "

"Tôi thật may mắn khi chồng tôi đã chọn loại nước mà tôi thường hay uống nhất. Đúng là ở với nhau được ba năm, chồng tôi đã có linh cảm chính xác để chọn lựa. Thật cảm ơn. "

Gia Tuệ nói, rồi khẽ ôm chồng, chị ấy thật vui khi đã thắng cuộc ở vòng này. Rất may mắn đây là loại nước mà chị thường hay uống, nếu như nó là nước ép cà rốt hay thậm chí là nước ép cà chua ? Thì chị ta đảm bảo sẽ thua cuộc ngay lập tức. Quả là thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn. Chỉ cần có lòng tin ở đối phương, hai người cùng cố gắng, chồng chọn vợ cố làm, thì nhất định bạn sẽ có một kết quả tuyệt vời, như ý nguyện.

Những cặp vợ chồng tiếp theo, ai cũng lo lắng khi hai anh chị kia đã nắm trước chiến thắng trong tay. Còn họ, liệu họ có vượt qua thử thách dễ dàng này không ?

"..."

"..."

"..."

Trò chơi tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại không hề đơn giản, ba cặp đôi kia, đã chọn cho mình trò chơi một, hai để khám phá xem dễ không ? Vì lắc vòng quả là chuyên môn của phụ nữ, còn uống nước thì đã dễ dàng như cặp đầu tiên thực hiện, còn trò ba quả nhiên hơi khó khăn, vì những người vợ của họ đều nặng cân, không thể công nổi. Nhưng kết quả đều không như ý, họ đã thua cuộc trong cuộc chơi này. Thời gian quá gấp, họ không thể uống loại nước ép không thể phù hợp với bản thân, chỉ với hai ly đã ngã gục. Còn lắc vòng thì lại lắc đến mỏi cả tay, nên không thể hoàn thành nhanh chóng.

"Xin mời anh Dương chọn trò chơi ? Không ai chọn trò chơi thứ ba ? Vậy anh và bạn gái có dám chọn trò này không ?"

MC thắc mắc, khẽ cười ranh ma khiêu khích. Khán giả phía dưới đang chờ đợi quyết định. Cô lắc đầu nhìn thầy, làm sao mà cô có thể ăn những trái cherry đỏ nhanh nhất có thể chứ, vốn dĩ cô rất kén ăn. Thầy thì lại phải công cô, còn nhón lên giúp cô có đủ chiều cao nữa chứ. Haiz...quả là không nên cuộc mà...

"Tôi đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chỉ vì đó là em !

Những tiếng "ò" xung quanh vang lên, một thử thách mới lại được đặt ra cho họ, cô khẽ nhăn mặt. Biết rằng chơi là chính nhưng thầy phải biết là thắng là mười chứ nhỉ ? Thầy chọn lựa như vậy, lẽ cô không thực hiện đầy đủ thì thua cuộc sao ? Các cặp đôi khác đều thất bại, còn cặp đôi đầu tiên mới chơi đã thắng nửa cơ... Trò chơi này...e rằng sẽ rất khó đây. Mọi người vỗ tay khích lệ cũng như hoan hô hai người họ. Thầy mỉm cười, đặt tay lên vai cô, nhéo mũi cô một cái. Cô nghĩ ngợi, đôi mày khẽ chau lại. Chắc chắn, cô phải quyết tâm ăn hết đám cherry này cho mọi người lóe mắt.

"Nào... bắt đầu !!!"

Tiếng nói của vị MC vang lên, thầy công cô trên vai làm cô tăng thêm vài xăng ti mét. Tuy nhiên, cô vẫn thấy cây sào hơi cao thì phải, cổ vươn cổ cao hơn để chụp lấy những quả cherry bằng miệng, và tuyệt đối không được dùng bằng tay. Cô ăn được ba trái trong ba mươi giây đầu. Trò chơi này có hơi tiến triển... nhưng ...hình như vị trí của những trái ấy càng cao thì phải. Thầy nhón chân lên, để đưa cô vươn xa hơn nữa, cô cố gắng đưa miệng của mình gần hơn dùng lưỡi cuốn quả cherry vào miệng. Thời gian dần dần trôi qua. Anh dần như đã thấm mệt... mồ hôi trên lưng anh khẽ nhai ra chiếc áo sơ mi ... cô cũng vậy, cái cổ nhứt chết đi được... cứ vươn dài cổ như con hươu cao cổ để gấp thức ăn. Mọi người hồi hộp trong giây lát... họ vỗ tay nồng nhiệt để khuyến khích. Cô đã ăn hết các quả cherry xung quanh mình... còn hai quả cuối cùng nằm vị trí cao nhất... cô nín thở...rồi hít một hơi thật sâu.

"Anh... khi đếm một, hai, ba thì anh nhảy bậc lên cho em nắm lấy hai trái nhé ?"

"Ừ. "

Câu nói trầm ấm của thầy vang lên trong tình thế "ngàn cân treo sợi tóc " cô nhắm mắt ...hình như hết thời gian rồi.

"Một...hai...ba !"

Cô đếm lên, chỉ một cú bậc cao từ thầy, cô nhanh chóng há miệng to hết cỡ, lưỡi nhanh chóng cuốn hai quả cherry vào miệng. Trong thời gian đáp cánh an toàn. Cô nhanh chóng nhai nó rồi nuốt vào bụng, cô vẫn không quên nhả hạt vào rổ đựng.

"Chúng ta cùng đếm nhé. Năm, bốn, ba, hai, một. Hết giờ. Chúc mừng anh chị đã hoàn thành nhiệm vụ."

Thời gian vừa kết thúc, cô vui mừng nhảy lên khi mình vừa ăn hết mười quả cherry trong vòng hai phút. Nhìn những giọt mồ hôi rơi trên trán cả hai, họ đều xua tan đi mệt mỏi, nụ cười xuất hiện trên đôi môi của mọi người.

"Tôi xin công bố... người thắng cuộc chính là hai anh chị. Dương và Khê ! "

"Bộp bộp bộp..."

Nhưng tiếng vỗ tay vang lên, thầy ôm cô vào lòng. Khẽ nhìn cô mỉm cười, lòng thầy cũng dâng lên niềm hạnh phúc. Ban tổ chức bước trao kỷ niệm chương cho cô và thầy. Cô cảm kỷ niệm chương bằng pha lê trong suốt, cùng với băng rôn "cặp đôi hợp ý", hươu trước mặt mình.

"Phần thưởng của anh chị là một năm sử dụng socola miễn phí của nhà tài trợ. Anh chị chỉ cần đến các chi nhánh gần nhà và đem theo kỉ niệm chương, nhất định sẽ được ăn miễn phí tại đó. Ngoài ra chúng tôi còn tặng cho anh chị hai vé đi du tàu và ăn buffet tại biển của chúng tôi vào chủ nhật tuần sau. "

"Và tôi cũng xin chúc mừng anh Phi và chị Gia Tuệ sẽ nhận được hai vé xem phim tại rạp chiếu phim của trung tâm tại biển vì anh chị đã là người thắng cuộc trong trò chơi thứ hai. Đây là năm đầu tiên, nên chúng tôi khích lệ người chơi, tạo một sân chơi thật bổ ích."

Những tiếng cười vang lên, cùng những tràng pháo tay rộn rã. Cô khẽ cười, cô thật hạnh phúc vì hôm nay cô đã mang về thành tích cho bản thân mình. Không ngờ, thầy lại hiểu cô cặn kẽ như thế. Cô cũng chẳng thể nào ngờ được khi thầy đã không ngại thử thách, cố gắng dành chiến thắng cho mình.

"Tôi xin phép được hỏi anh Dương. Tại sao, anh không chọn trò chơi khác ? Anh lại chọn trò chơi đầy mạo hiểm, nếu chị nhà một mồi không ăn hết quả cherry, còn anh đuổi sức không thể công nữa thì thế nào ?"

"Tôi tin, tôi có thể sẽ công cả thế giới của tôi bằng đôi vai của mình suốt cuộc đời. Tôi không chọn trò một, vì tôi biết cô ấy ghét uống nước ép mà chỉ thích uống trà sữa. Tôi không chọn trò hai, vì tôi biết cổ tay của cô ấy rất yếu, quay tròn nhiều sẽ sưng đỏ lên. Vì vậy, tôi sẽ chọn trò chơi ba, để có thể cùng cô ấy tham gia. Cô ấy sẽ không lo sợ khi có tôi bên cạnh. "

Dứt lời, nhà báo vội quay clip, chụp ảnh lại những câu nói của thầy. Đôi mắt cô bỗng long lanh trong ánh đèn mờ ảo trên sân khấu. Cô cảm thấy hạnh phúc lan tỏa. Cảm ơn ông trời đã ban cho cô một thiên thần như thầy bước vào tim của cô.

...

Kết thúc tiệc ẩm thực và trò chơi tại biển, cô và thầy đi về... mỗi cô lúc nào cũng nở nụ cười hạnh phúc. Quả là hội ẩm thực, trò chơi đều liên quan đến thức ăn. Đến phần thưởng cũng liên quan đến thức ăn. Chà ! Cô kén ăn, vậy mà lại có lộc ăn đến vậy.

Chiếc xe lăn bánh tới nhà cô, cô bước xuống xe, khẽ hôn lên má thầy một cái rồi bước vào nhà, tay vẫn giữ chặt chiếc cúp kỷ niệm chương.

"Tôi yêu em. Cảm ơn em vì đã đến bên tôi. "

"Vì sao ?"

"Em không cần biết vì sao. Đơn giản, chỉ vì đó là em ! "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xin lỗi. em gái !

Sau buổi tiệc, cô đặt chân vào nhà, con đói bụng của cô đang dâng trào, dạ dày đang thay nhau đánh trống như mở đêm hội. Lúc này mãi chơi, cô chỉ ăn những món ăn vặt mà quên mất dùng cơm. Bước xuống bếp, mùi thơm của thức ăn đã bay xộc vào mũi cô, cô mỉm cười, chợt nhớ ra mẹ đã làm bữa tối. Đồ ăn đã nguội dần, cô lắc đầu, bật lửa lên hâm nóng lại thức ăn.

"Reng. Reng. Reng ! "

Có tiếng chuông reo từ ngoài cửa. Cô nhăn nhó mặt mày khi đang dở dang, tắt bếp, cô bước ra ngoài. Giật mình khi nhìn thấy Mẫn Huyền đang đứng ngoài cửa, người bơ phờ, mặt hơi sưng thì phải...hình như Mẫn Huyền đang khóc ?

"Huyền, cậu sao vậy ? Cậu khóc đúng không ?"

"Ừ. Không có gì đâu. Cậu có gì ăn không, cho tớ ăn lót dạ. "

"Có. Vào nhà đi, ăn cơm cùng tớ. "

Mẫn Huyền theo cô bước vào nhà, trên tay còn cầm hai ly trà sữa. Quả thật, hôm nay cô thật có lộc ăn à nha. Lúc đi dự hội tiệc ẩm thực đã gặp thức ăn và uống tận hai, ba ly trà sữa. Vậy mà ...bây giờ cô còn được Mẫn Huyền cho thêm một ly trà sữa nữa. Nhìn nét mặt của Mẫn Huyền cô thấy có gì đó bất thường. Thường ngày đến nhà cô, nhìn thấy thức ăn mà mẹ cô nấu không phải Mẫn Huyền rất vui sao ? Còn bây giờ... tâm trạng của Huyền cứ như treo ngược cành cây, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ ngấm nhìn bầu trời đêm sâu thẳm.

Cơm canh được bung bê ra bàn đầy đủ, cô xới cơm rồi cho vào chén của Mẫn Huyền, đưa tận tay Huyền. Huyền mỉm cười gượng, cầm đũa lên gắp cơm cho vào miệng, hôm nay quả thật là im lặng, Mẫn Huyền không còn nói nhiều như trước, mặt bơ phờ cổ gượng ăn. Cảm thấy điều gì bất an, khẽ nghi ngờ, cô nắm chặt lấy bàn tay của Huyền.

"Huyền. Cậu sao vậy ? Cậu đi học có phải mệt lắm không ? Hay giáo viên dạy học mắng chửi cậu ? Cậu nói đi, cậu làm sao thế ?"

Mẫn Huyền gấp ít com cho vào miệng, khẽ lắc đầu nói câu "không có gì" rồi ăn tiếp. Nhìn thấy Mẫn Huyền không muốn nói, cô chạnh lòng im lặng ăn, coi như không có gì. Không khí đột nhiên âm đạm đi, cô muốn xóa tan bầu không khí ấy.

Đôi mắt của Mẫn Huyền đảo xung quanh, ánh mắt dừng lại tại chiếc cúp kỉ niệm chương của cặp đôi hợp ý nhất. Khẽ bật cười, trong tim như có một vết xước nhỏ.

"Khê, lúc chiều cậu rủ mình đi để xem cậu thi cái này à?"

Mẫn Huyền dùng com, bước đến sờ vào chiếc cúp kỉ niệm chương, cảm lên hương trước mặt cô. Đôi gò má của cô đột nhiên ửng hồng, cô ngại ngùng khi nhớ lại lúc ấy.

"Không có. Lúc đầu mình chỉ định rủ cậu đến dạo biển và tham dự lễ hội ẩm thực, Mẫn Huyền không phải cậu rất thích ăn sao?"

Cô cố tình lảng tránh đi qua chuyện khác, nhưng lại bị Mẫn Huyền nắm được hết. Mẫn Huyền khẽ trêu chọc cô. Nhìn họ hạnh phúc như thế này, quả thật Mẫn Huyền không muốn cô bạn thân của mình phải buồn lòng.

Ăn xong, cô cùng Mẫn Huyền về phòng ngủ. Cả hai đều chưa ngủ. Ai cũng đang trong tâm trạng riêng của mình, cô lần qua lần lại khắp giường, cù lét Mẫn Huyền khiến Mẫn Huyền phải bật cười khanh khách rộn vang cả phòng khi tối.

"Lục Khê à..."

"Sao?"

Đột nhiên đôi mắt của Mẫn Huyền đỏ hoe, cô ôm chặt lấy Mẫn Huyền. Bỗng dưng, không chịu nổi được nữa, Mẫn Huyền bật khóc sùi sụt khiến cô lo lắng.

...

Tiếng nước trong căn phòng tại biệt thự vang lên róc rách, trong phòng tắm là một người đàn ông cao ráo với ánh đèn mờ ảo len lỏi từ cửa sổ. Tiếng nước chảy mang đầy sự nặng nề, nước từ vòi sen cứ xối xuống đầu người đàn ông đó. Với tay lấy chiếc khăn tắm màu trắng, hắn quấn lên người, rồi ngồi chầm điếu thuốc hút.

Mặc bộ pijama của đàn ông, hắn gài cúc áo, để hở hai cúc áo cuối cùng ngay cổ, lộ ra cơ thể sáu múi săn chắc đầy quyền rũ. Hắn ngồi trên chiếc ghế xoay, nhắm mắt lại ngẫm nghĩ, tay phải để giữ trên vầng trán hơi nhăn lại. Bây giờ đã là tám giờ rồi, hình như Từ Dung sẽ về, sẽ lại đến làm phiền hắn.

"Cốc... cốc... cốc"

Quả thật không sai. Nhắc tiền nhắc bạc cũng đỡ nhỉ? Vừa nhắc đến Từ Dung, thì Dung lại đến rồi. Ở bên ngoài, không nghe có tiếng trả lời, Từ Dung bất giác đặt tay lên vặn cửa bước vào. Nhìn thấy hắn đang trong bộ pijama đầy quyền rũ kia đang ngồi trên ghế xoay. Khói thuốc đang bay xộc vào mũi Dung, bay loang trên trần nhà. Hắn lại có nhiều ưu buồn và tâm sự rồi, nên mới tìm đến thuốc giải sầu. Từ Dung bước đến vòng tay qua cổ hắn, ôm chặt lấy hắn. Mùi nước hoa oải hương bay vào mũi hắn, hắn nghĩ nó thật dễ chịu. Hắn vẫn nhắm mắt, vẫn không có gì thay đổi. Bất giác hắn định đặt tay lên eo Từ Dung. Cả hai im lặng, không ai nói năng gì, Từ Dung ôm chặt hắn, nghe nhịp tim của bản thân và hơi thở của hắn.

"Cậu chủ, có chuyện rồi. Ông ta đang muốn trốn thoát."

"Được, tôi sẽ qua đó."

Tên thuộc hạ cúi đầu vào thì thấy cảnh tượng này, có lẽ nó đã khá quen thuộc với bọn họ. Ngày nào, Từ Dung cũng lại tìm đến hắn như một thói quen trước khi ngủ. Hắn xô Từ Dung ra, vuốt mái tóc tơ của cô ta rồi bước đến thay quần áo.

"Anh, hôn em trước khi ngủ được không?"

"Không..."

Lại là câu nói đó, lại là câu nói khiến cho con tim Từ Dung nghẹt thở, ngừng đập, như bị rơi xuống vực sâu. Hắn luôn là con người nhẫn tâm đẩy cô ta xuống. Hắn lấy chiếc áo sơ mi rồi mặc vào, chùng chừ giây lát, hắn mấp máy, rồi đẩy cô ra khỏi cửa đóng sập cửa lại, mặc cho Từ Dung đang nhìn hắn với đôi mắt đờm buồn nhưng lại không dám nói gì.

"Xin lỗi. Em gái!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trái tim anh làm bằng rượu hay núi băng ?

Vừa nói dứt lời, thay chiếc áo sơ mi xong, Bần hội bước đi theo tên thuộc hạ, không thèm nhìn và cảm nhận xem Từ Dung sẽ thế nào. Từ Dung gục xuống cạnh giường, khóe mắt Dung bỗng cay cay, từng giọt nước mắt của Dung lăn dài trên đôi gò má cao kiêu hãnh. Dung như rơi xuống vực thăm sâu nhất, trái tim cô hụt hẫng biết nhường nào. Tại sao ? Bao lâu nay hần vẫn xem Dung là em gái ? Trong khi, hần vẫn không có bất cứ mối quan hệ nào với các cô gái khác. Nhìn chung, Dung cũng là kiểu người ưa nhìn, nói đúng hơn là quyền rũ y như đóa hoa phù dung mới nở. Vậy mà...suốt bao lâu nay Dung vẫn chưa thể chiếm lấy tình cảm từ hần, càng không thể chiếm lấy trái tim của hần. Rốt cuộc, trái tim anh làm bằng rượu hay núi băng ? Vừa khiến em sau mê vừa khiến em không thể nào làm nó tan chảy ?

...

Hần bước lại gần hơn phía người đàn ông koa, ông ya đang không chịu khuất phục, khuôn mặt hần sâu sự đau đớn và uất hận trong lòng. Hần nhếch môi, bước đến gần ông ta hơn nữa, nâng cao chiếc cằm của người đàn ông trung niên ấy lên nhìn ngắm khuôn mặt của ông ấy, quả thật rất giống. Ánh mắt sắc bén kia nhìn đối diện với ông. Bần ta nhìn ông, nhưng ông chẳng biết bần ta là ai bởi đằng sau khuôn mặt điển trai kia là chiếc mặt nạ màu đen che gần hết khuôn mặt của hần ta, ông đưa tay lên định gỡ nó ra, nhưng hần ta vội bật cười.

“Mày là ai ? Ra mặt đi ! Tao không chịu nổi cảnh này nữa ? Muốn chém muốn giết thì hãy làm, đừng đụng vào gia đình tao !”

“Ha ha... rốt cuộc bao nhiêu năm qua ông vẫn vậy. Vẫn chỉ có nhiều đó, anh dũng và mạnh mẽ như thuở nhỏ nhỉ ?”

“Mày...mày là ai ? Tại sao lại biết về tao ?”

“Không cần biết, chỉ cần biết tôi không làm gì ông là được rồi, con gái của ông hiện tại đang sống rất tốt cùng vợ ông. Ông ngoan ngoãn ở lại đây, đừng hòng trốn thoát, nếu không...”

Hần ta buộc miệng nói nhiều một lần, giọng nói có chút trầm ấm hơn. Đưa cho ông ta một sắp hình ảnh, khóe môi khẽ cong lên, giật giật, rồi lấy lại ngay, bàn tay thon dài săn chắc xé nát những tấm hình đó rồi tung lên trần nhà. Ông chưa kịp nhìn ngắm rõ khuôn mặt trong hình...chỉ mới nhìn sơ qua, vậy mà hần đã lấy lại và xé nó đập tắt sự hi vọng của ông. Giấy trắng bay lên không trung rồi rơi xuống trước mặt cảnh sát Văn. Ông không chịu đựng nổi nữa nên đã tìm cách trốn thoát vào lúc này, nhưng ông không hề biết một điều rằng xung quanh của ông toàn là thuộc hạ của hần, chúng đang canh giữ ông, mọi tung hoành của ông đều bị chúng nó nắm giữ, nên mới dám hăm dọa ông như thế đấy mà. Được. Ông sẽ im lặng, để tránh làm đứt dây động rừng... ông trầm suy nghĩ, nỗi đau mà ông chịu đựng nhất định phải trả, ông phải tìm ra, đây là ai. Nhưng trước mắt, Tiểu Khê và vợ ông không sao là ổn. Mọi thứ đều ổn...

...

Ở nhà cô,

Mẫn Huyền nằm trên giường cùng cô, nước mắt lăn dài, ướt đầm trên gối. Cô giật mình, trái tim cô đột nhiên co thắt lại khi nhìn thấy Mẫn Huyền đang khóc thút thít. Cô bạn ngây ngô, vô tư thường ngày của cô đâu rồi ? Sao bây giờ chỉ còn lại sự yểu đuối và thường hay khóc thế này ? Mẫn Huyền đã gặp chuyện gì rồi sao ? Trời ơi ! Mẫn Huyền bé nhỏ của cô.

Đúng là, thời gian sẽ thay đổi một con người mà. Ai rồi cũng sẽ khác, sẽ khác về ngoại hình đến mặt suy nghĩ. Những người hay vui cũng sẽ thay đổi bằng những nỗi buồn và nước mắt và ngược lại. Nhưng chỉ có một điều... nỗi buồn đó nếu đọng lại lâu dài sẽ không thể khiến cho một con người thay đổi được.

“Mẫn Huyền nhỏ bé của tớ. Cậu nói đi, cậu bị gì ? Ai làm gì cậu, tớ nhất định sẽ giúp cậu trả thù. “

“Không ai làm gì tớ cả. “

“Sao ? Cậu dối tớ, cậu khóc rồi còn gì ?”

Cô ngồi dậy, kéo Mẫn Huyền dậy theo mình, bàn tay mềm mại trắng muốt của cô đặt trên mi mắt của Mẫn Huyền, bàn tay của cô bị nước mắt làm cho ướt đi. Cô hươ trước mặt Mẫn Huyền, rồi kéo luôn chiếc gối lại.

“Này, thấy chưa, cậu khóc đó. Gối đã ướt, tay tớ cũng ướt đầm này. Cậu kể tớ nghe đi. “

“...”

Mẫn Huyền vẫn im lặng không muốn nói, lúc này Mẫn Huyền chẳng biết phải bắt nguồn từ đâu, nhưng Huyền chỉ biết hiện tại bản thân Mẫn Huyền chẳng biết nên làm gì, chỉ biết cảm giác rất khó chịu.

“Này. Nói đi. Tiểu Huyền ngoan. “

“Tớ... tớ thất tình rồi Khê à !”

“Ồ...thất tình ?”

Cô giật mình, miệng mở thật to vì sự ngạc nhiên, Mẫn Huyền đã tỏ tình với ai bao giờ đâu mà thất tình nhỉ ?

“Cậu có tỏ tình đâu mà sao lại bảo thất tình ?”

“Khê à, tớ thấy An Khôi, anh ta rất nhiều lần đã đi với một người con gái khác, rất thân mật, còn ôm nhau trước hiên nhà. Lúc nãy đi học đàn, tớ... tớ thấy họ ăn tối với nhau trong nhà hàng ấy.”

An Khôi ? Cái tên này khá quen thuộc, cô cố nhớ ra xem hắn ta là ai. À thì ra là cái tên bác sĩ mà Mẫn Huyền đem lòng yêu đây mà. Được rồi, mình nhất định sẽ giúp Huyền. Mẫn Huyền vừa kể vừa khóc lóc. Tiểu Khê ôm Huyền vào lòng, khẽ dỗ dành cho Mẫn Huyền an tâm. Hèn gì...lúc nãy nhìn thấy kỉ niệm chương Mẫn Huyền đã đứng hình như vậy.

“Mẫn Huyền, cậu nghe đây. Chưa tỏ tình thì chưa gọi là thất tình. Đây chỉ là mới khởi đầu mà thôi, biết đâu đó là em gái của cậu ta, vì vậy Mẫn Huyền mạnh mẽ lên, cho dù hắn ta không chọn em thì tôi sẽ chọn em !”

Cô nghiêm túc, mặt mày nhăn nhó, rồi bật cười. Những ai chưa yêu thì hãy nên nhớ, chưa tỏ tình là chưa thất tình vì vậy... hãy tỏ tình rồi cố chinh phục người ấy. Những gì bạn cố gắng bỏ ra, thì chắc chắn sẽ đạt được thành công !

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kí ức hoa xương rồng !

Hôm nay mẹ của cô đi làm về trễ, chắc cũng khoảng tới khuya mờ mịt mới về, haiz... hoặc có khi đi luôn đến sáng đấy chứ ? Cô chỉ biết mỉm cười mà thôi, ba đã mất tích đến bây giờ công an vẫn tìm chưa ra tung tích, mẹ lại đi theo show đến khuya mới về. Cuộc sống cô bây giờ khép mình hơn, vì chỉ còn có Mẫn Huyền là ở bên cạnh cô lúc này mà thôi, cô quý Mẫn Huyền lắm, người bạn thân này đã gắn bó với cô rất lâu, cùng nhau sát cánh bên nhau khi khó khăn, sung sướng. Nhưng ...giờ đây Mẫn Huyền nhà cô đã biết yêu, cô nên để cho Mẫn Huyền có không gian riêng hơn. Cô chỉ còn thầy mà thôi, thầy là một người đàn ông tốt, cô nên giữ thầy mãi, tuy nhiên, công việc của thầy còn nhiều, không biết đến khi nào thầy mới hết. Vì vậy, cô sẽ cố chăm sóc những người này, những người luôn bên cạnh cô.

Mẫn Huyền đã say nồng trong giấc ngủ, những giọt nước mắt còn đọng trên bờ mi, cô vươn đôi tay dài của mình đến, lau đi những giọt nước mắt đó.

“An Khôi chưa thể lau nước mắt cho cậu, vậy tớ sẽ thay anh ta nhé ?”

Cô mỉm cười, đắp chăn cho Mẫn Huyền, rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, đặt tay lên trán, ánh mắt hướng về những vì sao tinh tú trên bầu trời lọt qua ô cửa sổ phòng cô. Tai đeo tai phone, cô dần dần chìm vào những điệu nhạc yiruma, ánh mắt chuyển dần qua chậu xương rồng đặt ở ô cửa sổ, nhìn ngắm nó thật lâu, rồi dần dần cô chìm vào giấc mộng.

...

“Anh, hôm qua em xem tin tức trên tivi, em thấy được loài hoa xương rồng này rất đẹp. !”

Một cô nhóc chạc năm tuổi chạy đến kéo tay cậu con trai đó, cô bé cột hai chùm búi lên giống như một tiểu hồng hài nhi, mặc một chiếc váy trắng muốt y như một cô công chúa. Đôi bàn tay mũm mĩm kéo kéo tay cậu con trai kia đang làm gì đó trên máy tính. Cô bé chạy đến, nhào vào lòng cậu ấy, không cho cậu ấy nhìn chăm chú vào màn hình kia nữa. Nhưng tất cả chỉ là điều vô ích, cậu ấy nhấc bổng cô bé lên, đặt lên phần còn trống bên sofa, rồi quay lại nhìn tiếp vào màn hình.

Cô bé tức giận, hai má phồng lên, vốn là trẻ con, nên khi không được nghe người khác nói, sẽ cảm thấy rất tức giận, không ngừng chọc giận người khác chú ý đến mình.

“Aaaa !”

“...”

“Aaaaa !”

“Tiểu Khê, em quậy quá, để yên cho anh làm bài. !”

“Không, em muốn chơi với anh cơ. !”

“Không được, mai anh có buổi thuyết trình quan trọng, Tiểu Khê ngoan anh sẽ mua tặng em chậu xương rồng mà em thích. “

“Yeah... Anh hứa nhé, mua cả hai chậu luôn nhé ?”

“Được. “

Cậu ta chỉ đáp lại một từ, rồi nhanh chóng nhìn vào màn hình laptop tiếp tục, cô bé chán nản khi không ai chơi, bèn đi loanh quanh trong vườn chờ cậu ta làm việc xong.

...

Ngày hôm sau, cậu ta đi học về trên vai đeo chiếc balo thật to, trên tay lại mang theo hai chậu sương rồng nhỏ nhỏ rất đáng yêu. Tiểu Khê chạy đến nhảy vào người cậu ta, khẽ cười tươi đến tít mắt.

“Nam Phong, anh mua cho Khê à ?”

“Đúng, anh đã mua cho em. Từ nay, em một chậu, anh một chậu cùng nhau chăm sóc xem chậu của ai sẽ nở hoa trước nhé ?”

“Dạ, dạ em biết rồi. !”

Tiểu Khê gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng chọn một chậu sương rồng, nhìn qua nhìn lại thì hai chậu ấy rất giống nhau, y như một đôi với nhau, chỉ có điều là khác màu của chậu mà thôi, một xanh một hồng. Tiểu Khê chọn một chậu, rồi ngày nào khi đi học về cũng nhìn ngắm nó, đem để gần bệ cửa sổ, và tưới nước cho nó hai ngày trong một tuần.

...

Gió khẽ thoảng vào căn phòng của cô, cô và Mẫn Huyền đang ngủ. Miệng cô đang mỉm cười trong giấc ngủ. Chiếc rèm cửa không buộc chặt khẽ bay ra, nhẹ nhàng cuốn lấy những gì trên bàn rơi xuống đất.

“Xoảng !”

Cô giật mình thức dậy, đôi mắt khẽ hé mở, trái tim đập mạnh vì hoảng hốt. Chậu xương rồng trên bàn mà hằng ngày cô chăm sóc đã bị cái rèm cửa làm cho vỡ nát ở dưới đất. Cô chạy đến thật nhanh nhặt lên cây xương rồng như báu vật trong vô thức. Mẫn Huyền cũng vì tiếng ồn mà thức giấc, khẽ mở mắt, Mẫn Huyền giật mình khi nhìn thấy cô đang ngồi bệch dưới đất.

Nước mắt không ngừng lăn dài trên đôi gò má của cô, cô không hiểu vì sao mình lại bị như vậy, giấc mơ đó... lại là người con trai tên Nam Phong mang tặng cho cô một chậu xương rồng sao ? Lại không ngừng gọi tên thân mật “tiểu Khê“. Đầu cô như có cái gì đó rơi xuống, nó đau, rất đau khi cô muốn nhớ ra tất cả. Vừa lúc này sắp nhìn rõ gương mặt của người con trai thân quen đó, cô lại bị chậu xương rồng thoát khỏi giấc mơ. Hai tay cô ôm đầu, cô nhứt đầu đến kinh khủng, trái tim cô hồi hộp rất khó chịu, một cái cảm giác khó tả. Cô lắc đầu liên tục, khó thở...

“Khê, Tiểu Khê. Cậu sao vậy. ?”

“Không...không !!!”

“Khê, cậu nghe tớ nói. KHÊ....!”

Mẫn Huyền trợn mắt hét thật to lên khi nhìn thấy cô đang bị hai tai lại, không ngừng run rẩy sợ hãi điều gì đó. Cô ngất lịm dưới sàn nhà, Mẫn Huyền giật mình, chả hiểu làm sao cô lại bị như vậy, vội diu cô lên giường nằm. Mẫn Huyền lo lắng đứng ngồi không yên, chạy xuống bếp pha nước chanh cho cô uống. Cô vẫn nhắm mắt lại, mặt cho tiếng kêu sợ hãi của Mẫn Huyền đang gọi mình. Mẫn Huyền vội lấy điện thoại ra gọi bấm theo dãy số.

“Alo, Di ơi, Khê ngất rồi, con ...con không biết làm sao hết. Di về đi ạ. Con sợ lắm di ơi...”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tiểu Khê có chuyện

Ngồi trời gió thổi càng mạnh hơn, Mẫn Huyền khó khăn lắm mới có thể diu cô lên trên giường, cơ thể cô lạnh cứng, ngất lịm chả biết gì. Mồ hôi trên trán đổ xuống, không ngừng co giật lên từng cơn.

“Rầm ! Rầm ! Rầm !”

Ông sấm lại ghé đến, những tiếng sấm nghe chói tai kinh khủng. Mẫn Huyền hoang mang, cảm giác sợ hãi khi không hiểu cô đang bị gì. Con mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống. Những cơn mưa ào ào đổ về, Mẫn Huyền nhanh chóng chạy đến đóng cửa sổ. Liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã mười hai giờ rồi... có lẽ mẹ của cô sẽ về rất vất vả đây. Phố phường vắng tanh, dường như đã say mê trong giấc ngủ. Chỉ còn những tiếng mưa đi ngang qua từng nhà mà thôi.

“Khê, tiểu Khê... cậu...cậu sao rồi ?”

Mẫn Huyền mặc sức kêu gọi, tay vẫn cầm chặt tay cô. Đầu tựa vào thành giường kêu cô dậy. Ngoài trời vẫn mưa, những cơn mưa nặng hạt ớn lạnh xương sống. Cô vẫn chưa tỉnh, mẹ của cô lại chưa về. Haiz...

“Alo. Dì ơi, dì về chưa ? “

“Mưa to quá, vội lại đang là trời tối... không có taxi con à. Ở đây rất ít xe ...”

“Trời đất ! Vậy con phải làm sao ?”

“Bây giờ, con phải nghe cho kĩ. Tìm lọ thuốc trong hộc tủ của dì, rồi cho Khê uống. Sau đó, nếu Khê nhì chưa tỉnh thì đưa con bé đến bệnh viện.”

“Vâng...tút...tút...tút !”

Mẫn Huyền còn chưa kịp trả lời thì đã nghe những tiếng tút dài trong điện thoại. Không để ý điện thoại nữa, Huyền vút nó sang một bên rồi tìm kiếm lọ thuốc theo lời nói của dì. Nhìn xung quanh trong hộc tủ, chỉ có một lọ thuốc mà thôi, lại bỏ trong lọ thủy tinh, không dán nhãn hiệu hay tên thuốc gì cả. Chỉ là một lọ thủy tinh thông thường ai cũng có thể mua mà thôi. Mẫn Huyền khựng lại một chút, khẽ nhủ mày, thuốc gì mà lại không mang nhãn hiệu ? Phải chăng thuốc đó đã bị mất lọ hay vỡ nên thay lọ mới chăng ?

“Rầm !”

Tiếng sầm chớp lại hồi thúc Mẫn Huyền, làm Mẫn Huyền giật mình, vội thức tỉnh trong mạch suy nghĩ ấy. Đóng vội cửa phòng lại, Mẫn Huyền chạy vào phòng, cho cô uống thuốc. Khi ngất xỉu, miệng của cô tái nhợt đi không còn hồng hào nữa. Khó khăn tách miệng cô ra để cho viên thuốc vào, nhưng cô lại không thể nào mở miệng, miệng cứng đờ, không một chút lay động. Mẫn Huyền hết cách, tận năm phút đồng hồ rồi lại không cho cô uống thuốc. Mẫn Huyền hoang mang, cơ thể bắt đầu lạnh lẽo khi không có ai giúp mình. Mẫn Huyền lo lắng, tâm trạng bất ổn, vội lấy điện thoại, tra danh bạ bấm ngay số điện thoại của mẹ cô.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Tut...”

Mẫn Huyền áp điện thoại sát vào tai, bàn tay còn lại giữ chặt lấy cánh tay cô, lấy chiếc khăn ướt lau mồ hôi đang nhễ nhại trên trán cô. Mồ hôi càng nhiều, cơ thể càng co giật nhiều hơn, điện thoại lại không liên lạc được, nếu con bệnh này để lâu hơn nữa, Mẫn Huyền e rằng sẽ có chuyện không hay nữa...

Mẫn Huyền chạy xuống bếp, bỏ viên thuốc vào bao ni-lông nhỏ, rồi dùng thìa đập nát viên thuốc nhuyễn ra. Bột thuốc đã nát trắng, Mẫn Huyền pha thêm nước để giúp cho nó loãng hòa hợp vào nhau. Đôi chân nhanh nhẹn của Mẫn Huyền vội cầm chạy lên lầu... trên mặt Mẫn Huyền hiện lên chữ sợ hãi, mặt tái mét.

“Á!”

Mẫn Huyền vấp ngã ở cầu thang, chân hơi đau buốt, tay vẫn giữ khư khư cái tách thuốc trên tay, rất may cái tách ấy bằng sứ, khá chắc chắn nên chỉ va chạm tạo thành tiếng kêu chứ không vỡ làm rơi nước thuốc ra.

Cổ gượng đứng dậy, Mẫn Huyền nhanh chóng bước đi lên lầu, nếu chậm trễ thì căn bệnh càng nặng hơn. Cầm thìa trên tay, Mẫn Huyền run run đút từng thìa nhỏ vào miệng cô, nước thuốc màu trắng loãng chảy vào khoang miệng của cô, Mẫn Huyền cố gắng đút hết số thuốc ấy, cầu mong cho cô mau tỉnh dậy.

...

Ở khách sạn,

Mẹ của cô khẽ nhăn mặt, mặt bà trở nên xám xịt, tay cầm chặt điện thoại muốn bóp nát nó. Điện thoại chết tiệt lại hết pin vào đúng lúc cấp bách thế này. Không biết Tiểu Khê rồi sẽ ra sao ?

Ngước nhìn ra bầu trời, trời vẫn mưa, vẫn mưa...như thấu hiểu sự lo lắng của bà, nước mắt bà bắt đầu rơi. Cũng tại bà đi làm xa không về nhà chăm sóc con bé mà nó mới thế này... cuối cùng con bé lại gặp ác mộng gì thế này ? Thói quen uống thuốc này vẫn chưa thể bỏ ? Cứ ràng buộc nhau như vậy không một mõi sao ?...

Điện thoại đã hết pin, bước xuống phòng tiếp tân, cố gắng xem có ai còn thức không ? Nhưng tất cả đều nằm ngoài dự kiến, chả còn ai cả...làm sao để bà đón taxi... chồng mất tích, con thì mang con bệnh... rốt cuộc bà đã mang tội nghiệp gì ?

“Chị, sao chị lại thức ?”

Một cánh tay khều lưng bà, bà giật mình, hai tay đang vào nhau, vẻ mặt lo lắng, lộ rõ những vết chân chim hơn sau đuôi mắt...

“Nghỉ Hạ, em còn thức sao ? “

“Em khó ngủ, chị đang ...có chuyện gì ?”

Nghi Hạ- là một ca sĩ phòng trà đặc biệt chuyên hát show vào đêm. Nghi Hạ là một trong những hoa khôi của trường bà, nhỏ hơn bà hai tuổi, nhưng lại giữ vẻ nét thanh xuân, không chút nào gọi là già cỗi, vẫn trẻ trung và rất xinh đẹp. Nhưng vì đam mê nghệ thuật nên thường xuyên đem tiếng hát êm dịu đến cho những người thích dòng nhạc như Hạ, chị em chung trường cấp ba lại là người thường hay sinh hoạt ngoại khóa chung nhóm. Nghi Hạ lại chưa có chồng, hay đúng hơn là không muốn lấy chồng, bà ấy cứ rong ruổi theo các cuộc chơi, và thường xuyên vào làm các hoạt động từ thiện trong trại trẻ mồ côi, khiến mọi người rất hâm mộ và yêu mến vì sự thánh thiện của bà...

Mẹ cô cũng đã cộng tác cho Nghi Hạ khá lâu, chính vì thế khi đi đâu mẹ cô cũng là người đi theo makeup cho Hạ, và những show khá khuya bà thường thuê khách sạn cho hai chị em ở trọ lại.

“Chị...chị sao vậy?”

Vai mẹ cô run run, những giọt nước mắt không thể kìm chế được nữa mà lăn nhẹ trên đôi gò má...

“Tiểu Khê... tiểu Khê có chuyện rồi. “

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cấp cứu !

Mẹ cô nói, giọng run run, sống lưng lạnh vô cùng, ngoài trời những cơn mưa rơi tầm tã, xối xuống như mẹ con cô đã làm sai lỗi gì tày trời nên phải dùng biện pháp này để trừng phạt.

“Đi, em với chị sẽ về nhà thăm Lục Khê.!”

“Không...thể. Mưa thế này? Sao có thể về được. Em... lại là người dễ bệnh khi gặp những cơn mưa thế này... không được.!”

“Không sao. Coi như Lục Khê cũng là con gái em đi. Chị...chị và em xuống gara lấy xe, em xe lái xe chở chị về. “

“Em...cảm ơn em. Chị sẽ trả nợ cho em!”

Mẹ cô có chút ngập ngừng, mẹ cô sợ, đêm khuya thế này lại làm phiền đến người khác thì không tốt. Nhưng... tiểu Khê đang trong giai đoạn nguy cấp, một mình Huyền Huyền sao có thể xoay sở? Mặt bà càng lúc tái nhợt hơn, ngồi trong xe hai tay bà chấp lại cầu nguyện. Mưa rơi hoài không dứt, tiếng mưa ào ào làm con người ta ghét vô cùng, thật ồn ào... nó như xé tan đi không gian trầm lặng của bà...

Nghi Hạ tập trung lái xe, trời tối... không thể quan sát được tốt. Tiếng mưa làm cho Nghi Hạ hơi mệt nhọc... ngày cô gặp mối tình đầu cũng là ngày mưa tầm tã... vì vậy cô rất yêu mưa. Nhưng thời điểm này, Nghi Hạ không thể nào dừng lại để ngắm mưa, để lắng nghe giai điệu của nhịp mưa rơi mà cảm nhận được. Chiếc xe cứ lăn bánh giữa phố phường hoang vắng.

...

Sau khi dùng dịch thuốc màu trắng pha loãng kia đã trôi vào miệng cô. Từng cơn co giật lại bắt đầu, miệng cô bỗng dưng sùi bọt lên khiến Mẫn Huyền sợ hãi... ánh mắt cô khép tịt lại với nhau. Chất dịch màu trắng ấy không ngừng sùi bọt ra khỏi bên ngoài khoang miệng. Mẫn Huyền nắm chặt bàn tay mình lại, tâm lý rối bời. Cầm điện thoại, cô bấm dãy số gọi cho thầy. Gọi rất nhiều cuộc nhưng vẫn không có sự kết nối của đối phương. Chỉ có những tiếng tút dài tuyệt vọng. Mẹ cô không bắt máy, dường như đã tắt máy. Còn bây giờ...chỉ có thầy mới cứu được Lục Khê... vậy mà bây giờ chỉ còn lại những tiếng tút... Thất vọng...! Mẫn Huyền quyết tâm gọi một cuộc cuối cùng, trái tim Mẫn Huyền hơi khó thở. Tâm trạng Mẫn Huyền hiện tại đang ở trên chín tầng mây hay dưới mười tám tầng địa ngục Mẫn Huyền cũng không quan tâm. Cả buổi tối nay, Mẫn Huyền thật sự rất mệt mỏi, liếc nhìn sang Tiểu Khê đang nằm trên giường, co giật từng cơn lòng Mẫn Huyền lại xót xa vô cùng.

“Thầy... thầy ơi... bắt máy giúp em...!”

Miệng lắp bắp, mong chờ đầu dây bên kia có thể nghe được giọng thầy. Có thể thấy được sự kết nối.

“Alo?”

“Thầy...thầy Lục Khê có chuyện rồi... em phải làm sao đây?”

Cuối cùng thì đầu dây bên kia cũng có tín hiệu kết nối. Giọng nói trầm ấm của thầy vang lên trong không gian tối thẫm và ào ào của tiếng mưa.

“Khê nhi? Có chuyện gì?”

Ở bên kia, nhịp thở của thầy hơi gấp... đôi chân mày giãn ra hơn, bàn tay ngưng ngay hoạt động bấm trên bàn phím máy tính. Nhìn đồng hồ trên tay của

mình. Đã gần một giờ đêm rồi... tại sao Khê Nhi lại xảy ra sự cố này... lòng thầy như lửa đốt, nó làm thầy hơi khó thở. Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

“Khê nhi lại lên con co giật thầy à... bị lúc này, nhưng đã cho uống thuốc vẫn không hết. Nhà hiện tại chỉ có mình em và Khê nhi em sợ lắm...thầy ơi!”

“Gọi xe cấp cứu nhanh!”

Không cần suy nghĩ gì nhiều, thầy đưa ra phương án nhanh nhất dẫn cho Mẫn Huyền. Giờ này ít nhiều gì thì bệnh viện vẫn có bác sĩ trực ở đó. Cần gọi gấp để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Thầy...vậy thầy có đến đó không?”

“Có. Em cứ đưa Khê nhi đến trước. Sau khi đến nhấn địa chỉ bệnh viện cho tôi. Tôi sẽ đến đó.!”

“Ồ...tút TUT TUT!”

Mẫn Huyền chưa kịp nói thêm câu tiếp theo, thầy đã vội cúp máy. Mẫn Huyền không có tâm trạng để thắc mắc hay đặt câu hỏi. Huyền Huyền bấm ngay dòng số bệnh viện để gọi. Áp điện thoại vào tay, Mẫn Huyền nắm chặt bàn tay cô như đang truyền hơi ấm cho cô.

“Lục Khê à. Mạnh mẽ lên! Tổ sẽ không bỏ rơi cậu...”

“Alo. Cho tôi một chiếc xe cấp cứu đến số nhà X đường Y gấp. Cảm ơn.!”

Mẫn Huyền nói vội, rồi thu dọn những thứ cần đến cho vào túi. Chiếc khăn đắp trên trán của cô được Mẫn Huyền khẽ gỡ ra, gương mặt của Tiểu Khê thật đẹp... đến ngay lúc này cũng khiến người ta yêu chết đi được. Chỉ có điều môi của cô hơi tái nhợt và khô không như ngày thường. Ánh mắt trong sáng ngày nào nay khép lại khá nhanh như đang bị căn bệnh dày vò...

Chiếc xe cấp cứu đã đặt bánh tại nhà cô. Mẫn Huyền vội nhờ các bác sĩ đỡ cô vào xe. Trên tay Mẫn Huyền xách theo bao nhiêu thứ cần dùng đến. Mẫn Huyền ngồi trong xe với cô, khẽ thở phào nhẹ nhõm hơn khi bây giờ cô và mình không còn ở một mình nữa mà sẽ có các bác sĩ trợ giúp.

...

Xe của Nghi Hạ và mẹ cô khó khăn lắm mới về nhà được, con đường khá khó khăn và thời tiết như thế này khiến đường đi càng dài hơn. Vội bước xuống xe. Mẹ cô cầm chìa khóa nhà mà run run khó khăn mở cửa ra. Nghi Hạ tắt máy, bước xuống đứng kế bà. Sau khi cánh cổng đã được mở. Cả hai cùng bước lên phòng, tìm kiếm xung quanh bà như tuyệt vọng khi nhìn không thấy ai.

“Nghi Hạ... tiểu Khê đi đâu rồi?”

“Em...không biết!”

“Trời ơi... tiểu Khê của mẹ!!!”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Qua cơn nguy kịch

Chiếc xe cấp cứu lao nhanh trên con đường vắng, Mẫn Huyền lo lắng trong nỗi sợ hãi. Tay Mẫn Huyền hơi run run, cảm xúc mất đi hết chỉ còn cái xác vô hồn trong nỗi sợ hãi.

“Này, cô gái đừng lo. Bạn của cô sẽ không sao đâu. “

Y tá ngồi bên cạnh khẽ trấn an Mẫn Huyền. Cô y tá nhìn thấy Huyền như người mất hồn, cứ sợ sẽ bị những vấn đề về tâm lý mà ngất mất. Bàn tay cô y tá đặt lên lòng bàn tay của Mẫn Huyền như truyền sức mạnh thêm cho Huyền. Huyền gật đầu nhẹ, nắm chặt lấy lòng bàn tay ấm áp ấy, bàn tay nóng hổi khiến Mẫn Huyền cảm thấy dễ chịu hơn khi phải chịu đựng cái thời tiết đang mưa ngoài trời.

Chẳng mấy chốc chiếc xe cấp cứu đã đến bệnh viện, cô được các y tá đẩy vào bên trong. Mẫn Huyền không được vào, chỉ khẽ đứng ở ngoài cửa. Đôi bàn tay của Mẫn Huyền đan xen vào nhau, Mẫn Huyền nhẹ nhàng ngồi xuống hàng ghế bên cạnh cửa phòng cấp cứu cầu nguyện, nhắm tịt mắt lại.

“Văn Lục Khê, cậu nhất quyết không được có chuyện gì đấy. Cố lên!”

“Mẫn Huyền!”

Có tiếng gọi Huyền, bàn tay người đó đặt lên vai Huyền. Mẫn Huyền giật mình tỉnh giấc khi ngủ quên. Trên đôi gò má và khóe mắt vẫn còn lưu giữ

những giọt nước mắt rơi muộn.

“Thầy...”

“Ừ, Tiểu Khê sao rồi? “

“Em không biết. Tiểu Khê vẫn còn ở bên trong “

Mẫn Huyền trả lời, thăm mừng rỡ khi thầy đã đến. Chứ nếu không chỉ có một mình Mẫn Huyền thì Huyền e rằng mình sẽ không thể chịu đựng nổi mất.

Mẫn Huyền yếu ớt như cái xác mất đi sức sống. Thầy thấy vậy, vội kêu Mẫn Huyền cứ về trước, nhưng Mẫn Huyền nhất quyết không chịu về. Huyền cứ ngồi ở đó chờ đợi các bác sĩ bước ra khỏi phòng, chờ đợi xem Tiểu Khê có bị làm sao không.

Ngay lúc Tiểu Khê ngã xuống, cơ thể bị co giật, nhớ lại những cảnh tượng đó, nó khiến Mẫn Huyền sợ hãi.

“Rốt cuộc, Khê đã bị gì? Em có thể kể lại cho tôi nghe không?”

“Em...em thật sự không biết. Khi em và Khê đang ngủ. Hình như...cậu ấy bị ác mộng rồi căn bệnh lại...”

“Cạch”

Cánh cửa bỗng dung mở ra khi câu chuyện mà Mẫn Huyền chưa kể hết. Mẫn Huyền và thầy quay lại bác sĩ. Người mặc áo blouse trắng ấy chính là...An Khôi? Người mà Mẫn Huyền thương thầm bấy lâu nay? Lại xuất hiện vô tình ở đây sao.? Thật không thể ngờ mà...

“Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy kịch. Bệnh nhân đang nằm nghỉ ngơi. Một tiếng sau, mọi người có thể vào trong đó thăm bệnh nhân. “

“Ừ... An Khôi, vào phòng nói với tôi về bệnh tình của Khê nhi...”

“Mẫn Huyền.!!!”

Tiếng kêu của An Khôi bỗng dung kêu lên, Mẫn Huyền đột nhiên ngắt đi trong vòng tay của An Khôi. Thầy thấy vậy, không nói gì nữa vội vàng kêu An Khôi đưa Mẫn Huyền vào phòng bệnh.

“Khôi cứ làm những việc cần làm. Tiền viện phí cứ chuyển vào tài khoản của tôi “

“Ừ. “

Dứt lời, An Khôi vội vàng bế Mẫn Huyền trên tay rồi bước vào phòng bệnh khác. Thầy đứng đó, nhìn bóng dáng của An Khôi khuất dần. Đôi chân mày khẽ nhíu lại, tay đặt trên trán mặt mũi. Những chuyện xảy ra thật quá vội, khiến con người ta không thể nào đỡ kịp.

“Cạch”

Thầy mở cửa phòng cấp cứu. Một cô gái đang nằm ở đó, khuôn mặt trắng bệnh hơn, đôi môi tái nhợt lạnh lẽo, đôi bàn tay đang được gắn ống truyền nước biển. Thầy bước lại gần cô hơn. Khẽ nắm chặt lại bàn tay của cô như truyền cho cô thêm sức mạnh.

“Khê nhi bé nhỏ, em mau khỏi bệnh nhé!”

“Rốt cuộc, em đã bị gì?”

Đôi môi bạc thán của thầy chạm vào trán cô, rồi nhẹ nhàng xuống đôi môi trắng nhợt lạnh lẽo kia. Đôi bàn tay thầy vuốt nhẹ mái tóc của cô, khẽ thờ dài.

“Khê nhi, anh không ở lại với em được lâu rồi. Hôm khác anh lại đến thăm em.”

Thầy ngắm nhìn cô một lần nữa, rồi nhẹ nhàng rời khỏi nơi đó. Bước ra khỏi phòng anh lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

...

Mẹ của cô đang trong tâm thế bị động, đầu óc không thể nghĩ được gì nữa. Không biết Mẫn Huyền và tiểu Khê đang ở đâu. Điện thoại đã sạch pin không thể mở nguồn lên nữa. Số điện thoại của Mẫn Huyền bà không nhớ thò làm sao có thể mượn điện thoại Nghi Hạ gọi điện được. Tâm trạng rối bời, nước mắt bà không ngừng tuôn xuống đôi gò má. Hiện tại, không có chồng ở bên cạnh, một mình bà không thể chống chọi lại được nữa. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến bà không thể nào kiểm soát được. Tất cả là do bà không tốt là do bà không cho Tiểu Khê bé bỏng uống thuốc điều đặn, vì vậy mà Lục Khê mới ra nông nỗi này.

“Chị, hay là chị tìm cho em đồ sạc điện thoại của chị đi. “

“Em tìm nó làm gì trong lúc này. Đồ sạc trên kệ đấy. Em cứ lấy đi.!”

Bà ôm đầu, miệng trả lời, không hiểu được ngay giờ phút này mà Nghi Hạ mượn đồ sạc điện thoại để làm gì không biết. Bà mặc kệ mọi thứ, hiện tại bà

chỉ muốn con bà trở lại với bà mà thôi.

Nghi Hạ từ từ cầm điện thoại vào sạc điện, điện thoại bắt đầu nhảy lên được một phần trăm pin. Nghi Hạ chờ thêm giây lát nữa, rồi mở nguồn lên.

“Ting ton”

“Lục Khê đang ở bệnh viện, mau đến đó gặp mặt Lục Khê.!”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Một cái tát !

Tiếng tin nhắn chọt vang lên, Nghi Hạ cầm điện thoại trên tay, khẽ đọc dòng chữ đó, rồi nhú mày. Tại sao, tin nhắn này được gửi đến từ số điện thoại vẫn chưa được lưu. Vậy mà...biết được tình trạng của Khê nhỉ?

“Chị...có tin nhắn báo Lục Khê đã đến bệnh viện!”

“Bệnh viện?”

Hai mắt bà Lục sáng trưng lên như vừa chộp được tia hy vọng từ thượng đế ban tặng. Bà Lục mừng đến mắt cuống cuống lên, không quan tâm ai đã nhắn tin cho bà nữa. Hiện tại, bà chỉ biết Lục Khê- con gái bà, đã được vào bệnh viện chăm sóc.

“Chị... nhưng số gửi đến từ tin...”

“Không quan trọng, Nghi Hạ, lái xe đến bệnh viện gặp Lục Khê gấp. Chị muốn gặp con bé lắm rồi. Chị không thể suy nghĩ hay chùng chờ một giây phút nào nữa cả.”

Bà Lục hồi thúc Nghi Hạ. Khẩu miệng bà nói rất nhanh, cử chỉ lúng túng cuống quýt cả lên. Nghi Hạ gật gù làm theo, tay cầm chìa khóa chốt cửa giúp bà Lục. Bước đi chậm rãi an tọa ở xe. Trong đầu Nghi Hạ hiện tại đang suy nghĩ những điều bí ẩn này. Nếu là người quen tại sao lại không lưu danh bạ, còn nếu là người ở bệnh viện thì phải gọi đến cho bà, chứ không chỉ âm thầm nhắn tin nhắn cụt ngắn như vậy. Còn con bé Mẫn Huyền... nó hiện tại đang ở đâu, đang làm gì? Nếu là nó gửi thì phải kèm theo tên chứ? Tại sao lại có những chuyện lạ đang xảy ra bất ngờ thế này.

“Nghi Hạ. Em nhanh chóng lên. Chị không muốn thấy em như vậy, dù biết đã tối chắc em đã buồn ngủ. Xin em, hãy vì con bé Lục Khê mà làm mọi chuyện nhanh chóng, em đừng chùng chừ thế chứ?”

“Em...em xin lỗi. “

Bàn tay thon dài của Nghi Hạ vẫn cần chặt chìa khóa xe, vẫn đặt ngay chỗ cầm mà không dứt vào, cứ để lưng chừng bên ngoài, không khởi động xe khiến bà Lục cảm thấy không hài lòng mà nhắc nhở. Nghi Hạ tuy chưa già đến mức chân tay run rẩy hay trí tuệ kém. Nghi Hạ vẫn đang cảm thấy có điều gì đó xảy ra vô cùng kì lạ. Đầu Nghi Hạ rối bời, ánh mắt bà lơ đãng nhìn về phía trước. Tiến độ lái xe bắt đầu chậm lại, ánh mắt vô hồn nhìn thẳng về phía trước. Rốt cuộc, người đó là ai?

...

Mẫn Huyền mở mắt, đôi mắt Huyền hơi mờ ảo, ngược nhìn xung quanh, Mẫn Huyền bắt gặp hình ảnh của ai đó quen thuộc. Mẫn Huyền đặt hai tay lên mắt, dụi nhẹ nó và xoa dịu đôi mắt thật nhanh chóng. Bóng dáng của...anh! Là anh - An Khôi. Mẫn Huyền như được gặp gỡ lại người tình đã bao năm xa cách. Ngay giây phút nay Mẫn Huyền như muốn nhảy cẫng lên. Không ngờ, anh lại là bác sĩ nơi này, Mẫn Huyền lại được gặp anh trong sự cố bất ngờ này.

“Anh...”

“Huyền Mẫn, em cứ nghỉ ngơi đi. “

“Còn Lục Khê...”

“Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, hiện tại chắc đã không tỉnh dậy rồi. “

“Em đi qua thăm nó.!”

Mẫn Huyền nghe tin này, lại vui mừng đợt hai, thật là trong cái rủi có cái may đã ập đến với Huyền. Huyền đứng dậy vội bước xuống giường thật nhanh, để đi sang phòng của Khê.

“Á!”

“ĐÁY! THẤY CHƯA. TÔI ĐÃ NÓI VỚI EM LÀ HÃY NGHỈ NGƠI ĐI MÀ. HIỆN TẠI EM ĐANG RẤT YẾU!”

Đôi mắt Mẫn Huyền long lanh những giọt nước mắt sắp rơi xuống. Những giọt nước mắt không phải vì bị An Khôi mắng mà chính là vì Mẫn Huyền đang được nằm trong vòng tay của anh. Dù anh có mắng Huyền cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Cả người Mẫn Huyền như bay bổng trên chín tầng mây, cảm giác hạnh phúc lan tỏa. Mẫn Huyền nhắm mắt lại, nhưng giọt nước mắt lăn dài trên mi.

“Ngaoan. Đừng khóc. Tôi xin lỗi vì đã lớn tiếng. Tôi sẽ đưa em đến phòng bệnh nhân Lục Khê. “

“Vâng...”

...

Mẫn Huyền được anh dìu đến tận phòng Lục Khê, do bị suy nhược cơ thể nên Mẫn Huyền dường như không còn sức lực nữa. Đây là lần đầu tiên Mẫn Huyền cảm thấy yếu sức và mệt mỏi như vậy, cả cơ thể bủn rủn cả ra.

“Dì... dì đến rồi sao? “

Mẫn Huyền há hốc mồm khi nhìn thấy bà Lục đang đứng trước mặt của mình. Mẫn Huyền còn chưa gọi điện, thì sao bà lại biết mà tìm đến đây? Những câu hỏi gây nhứt nhối trong đầu Mẫn Huyền chọt vang lên. Thầy chắc chắn sẽ không nói với dì, vì Lục Khê và thầy chưa công khai mối quan hệ này, thì nhất định không thể lộ liễu như vậy.

“Mẫn Huyền, Khê nhi bị như vậy sao con lại đưa nó đến bệnh viện mà không nói dì?”

“Con...con chưa...”

“Chị...bác sĩ đây rồi. Hãy nói về bệnh tình của con bé. Chuyện nói hay không nói thì để Mẫn Huyền giải thích sau. “

Nghi Hạ thấy Mẫn Huyền khó nói, liền nói đỡ con bé. Vừa lúc bác sĩ trong phòng bước ra, nên Nghi Hạ đã kịp thời xử lý ổn thỏa. Nhìn sắc mặt tàn tạ của con bé chắc hẳn đã rất mệt mỏi mà thông báo trễ thôi... vậy người kia rốt cuộc là ai?

“Bác sĩ, Lục Khê...con bé đã bị gì? Xin bác sĩ hãy nói cho tôi biết. “

Về mặt hồi hộp của bà Lục hiện rõ lên trên mặt, bà lo lắng không biết tại sao Mẫn Huyền đã cho Lục Khê uống thuốc vậy mà vẫn bệnh nặng đến mức vào bệnh viện như vậy!

“Bệnh nhân bị sốc thuốc do uống thuốc không đúng cách. Thuốc ấy là phải uống trực tiếp bằng viên chứ không được nghiền nát và hòa lẫn với nước”

“Mẫn....Hu...y...ê...n!”

“Chát!”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lục Khê tỉnh dậy

Mặt Mẫn Huyền nóng hổi khi nhận lấy cái tát từ người phụ nữ trung niên kia. Trên khuôn mặt của bà đầy sự tức giận, còn Mẫn Huyền thì thật sự rất ngạc nhiên. Huyền há hốc mồm, thật sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra...

“Dì... có lẽ dì đã hiểu sai về con?”

“Cô im đi. Cô thừa biết rằng loại thuốc mà Khê Nhi uống hoàn toàn không thể pha loãng với nước uống mà. Tại sao cô vẫn làm vậy? Có phải cô muốn rấp tâm hãm hại Khê nhi của tôi không?”

Rấp tâm? Hãm hại? Những từ này phát ra từ khẩu miệng của mẹ cô, nó vô cùng nặng nề. Nó như một tảng đá lớn đè lên cơ thể của Mẫn Huyền.

“Con...con không có. Con thật sự không biết?”

“Câm mồm! Tờ giấy hướng dẫn sử dụng của thuốc còn để trong hộp tủ gần thuốc. Lẽ nào cô không ngó ngang đến nó.?”

Nước mắt của Mẫn Huyền chảy xuống đôi gò má. Mẫn Huyền cảm thấy sợ hãi, đôi chân run rẩy, nắm vớ chặt vào gấu áo.

An Khôi đứng bên cạnh, khẽ nhướn mày nhìn người phụ nữ trung niên kia. Khẽ lắc đầu, rồi ôm chặt lấy Mẫn Huyền.

“Có lẽ bà đã bị kích động. Mẫn Huyền hoàn toàn không biết điều đó. Chắc bà đã hiểu sai ý của cô bé. “

“Bác sĩ. Anh biết gì mà nói? Lúc đó, anh có ở cạnh tui nó không?”

“...”

Mẫn Huyền hoàn toàn suy sụp trước bà, ngồi bệch xuống đất, đôi vai gầy tatan run rẩy, hoảng sợ. Người di đã luôn tin tưởng mình của Huyền đây sao? Hoàn toàn những chuyện này rõ ràng không phải tại Huyền? Làm sao Huyền biết được tờ giấy đó là hướng dẫn sử dụng? Trong lúc cấp bách thế này đầu óc Huyền cứ quay tròn, mọi thứ đều không thể giải quyết logic được.

“Mẫn Huyền. Con đừng sợ. Di Hạ sẽ nói với chị ấy. Sẽ không sao đâu.”

Nghi Hạ bước lại gần Mẫn Huyền, khẽ khụy xuống, đỡ Mẫn Huyền đứng dậy. Mẫn Huyền lắc đầu liên tục, miệng lẩm bầm mĩ một câu “lỗi tại tó, tó xin lỗi”

“MẮN HUYỀN...!”

An Khôi cất tiếng lớn, Mẫn Huyền một lần nữa lại bị cú sốc đến ngất xỉu. Vừa mới tỉnh dậy, đã phải ngất xỉu lần nữa. An Khôi nhẹ nhàng bế cô trên cánh tay, sắc mặt của Mẫn Huyền tái nhợt, đầu tóc rối bời. Khẩu niệm luôn mấp máy “xin lỗi” đôi vai run rẩy sợ hãi.

“Mẫn Huyền, em thật đáng yêu...!”

“Tôi sẽ bảo vệ em...”

Nhìn những giọt nước mắt của Mẫn Huyền còn vương trên hàng lông mi. An Khôi đột nhiên cảm thấy xót. Khôi vén nhẹ mái tóc cho Mẫn Huyền rồi đặt cô xuống giường bệnh.

“Tôi tin em, là một cô gái tốt bụng!”

Bàn tay khẽ lướt trên khuôn mặt trắng trẻo của Mẫn Huyền, khẽ mỉm cười, rồi lại rút tay lại.

“Đừng... tó xin lỗi”

Mẫn Huyền trong trạng thái mê man, nói sáng. Bàn tay nhỏ nhắn của Mẫn Huyền chợt nắm chặt lấy tai An Khôi không buông. Khôi lại mỉm cười lần nữa, cô bé này quả thật rất giống..

“Em rất giống cô ấy. Chị rất tiếc em đã gặp tôi sau cô ấy!”

...

Văn Lục Khê khẽ chớp mắt, ánh mắt mơ màng nhìn về cánh cửa. Đầu hơi nhứt khi cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra. Bàn tay đụng trúng vật gì đó, cô cố gắng lấy nó lên xem, thì ra là một tờ note nhỏ.

“ Anh có việc, phải đi trước. Em nghỉ ngơi, hôm khác anh lại đến thăm em. “

Cô khẽ gật đầu, mỉm cười khi anh đã ở đây với cô những lúc cô lâm bệnh. Nhưng cô bệnh gì? Bệnh gì mà lại phải đến bệnh viện thế này?

“Nước...nước!”

Cô khẽ kêu khi cổ họng rất khó chịu, không thể nói trọn từ. Cô y tá đang say nồng trên cái bàn. Không nên đánh thức giấc ngủ của cô ấy, chắc cô ấy đã làm việc mệt mỏi rồi.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ nhón lên để lấy ly nước. Cô khẽ nhứn mảy, tầm với khá xa với ly nước.

“Xoảng!”

Chiếc ly ấy rơi xuống đất. Đầu cô đau như búa nổ, cái tiếng này...nó rất quen thuộc. Cố nhớ ra nhưng vẫn không nhớ ra vụ gì đã xảy ra.

Cô y tá nghe tiếng vỡ vội tỉnh dậy. Trong cơn mơ hồ, cô ta lật đặt đứng dậy chạy ra khỏi cửa kêu to:

“Bác sĩ. Bệnh nhân đã hoàn toàn tỉnh dậy!”

Bác sĩ vội bước vào kiểm tra sức khỏe cho cô. Mẹ cô và Nghi Hạ đứng bên ngoài lo lắng, tim mẹ cô đập mạnh...

“Chị à. Này có phải đã quá lời đối với con bé không?”

“Chị không biết. Nhưng chị đã mất ba con bé thì không thể mất thêm nó. Ba nó rơi vào tình trạng mất tích, nếu biết được chuyện này chắc hẳn ông ấy cũng sẽ không sống nổi!”

Bà trả lời trên trán đầm mồ hôi. Tay bà quệt những giọt mồ hôi và nước mắt trên trán. Đứng bên ngoài cửa ngó vào phòng bệnh.

“Lát nếu con bé có hỏi nó bị gì, thì hãy nói không biết nhé?”

“Vì sao?”

“Vi... em sẽ được biết sau.”

Nghi Hạ khẽ gật đầu, càng ngày chuyện này càng không bình thường, thật khó nghĩ, mặc dù những chuyện này đều theo một chuỗi mắc xích, nhưng rất khó nghĩ khó đoán, và càng khó kết luận.

“Cạch!”

Bác sĩ mở cánh cửa ra, bà và Nghi Hạ nhanh chóng chạy đến bác sĩ.

“Chúc mừng gia đình. Cô bé đã qua cơn nguy kịch. Hiện tại đang rất ổn định. “

“Cảm ơn bác sĩ. “

Nghi Hạ mỉm cười vỗ vai bà, rồi bước vào trong. Cô vẫn nằm yên trên giường bệnh. Ánh mắt trầm ngâm khẽ suy nghĩ về những chuyện này. Cảm giác đó rất quen thuộc...

“Khê Nhi...con tỉnh rồi. “

Bà ôm chặt lấy con gái mình, những giọt nước mắt khẽ lăn dài trên đôi gò má vì vui sướng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Mẫn Huyền của con đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Rắc rối

Đôi mắt tròn xoe của cô đối diện với bà Văn, nước mắt bà đầm đìa, chảy xuống hết đôi gò má. Cô hơi bất ngờ, chẳng phải mọi chuyện đã không có gì rồi sao? Cô như bị một cơn ác mộng ập đến khiến cho cô không nhớ gì cả. Mẫn Huyền bên cạnh cô bây giờ đang ở đâu? Cả thầy nữa...thầy đâu rồi?

“Khê nhi, con nghỉ ngơi đi. Mọi người đều không sao rồi. Họ đã thấm nhuần mệt mỏi nên nằm nghỉ tí thôi. Lát lại sang gặp con nhé? “

“Dì Nghi Hạ...?”

“Ừ, ta đây. Ta rất mừng khi con gái đã tỉnh dậy.”

Nghi Hạ luôn là người điềm tĩnh nhất, bà luôn giải quyết mọi chuyện một cách êm ái.

“Mọi gia đình của bệnh nhân Văn Lục Khê đến gặp bác sĩ. Tiền viện phí đã được thanh toán. “

“Đã thanh toán?”

Mọi người nhíu mày, là ai đã thanh toán một cách nhanh chóng như thế? Mẫn Huyền làm sao có số tiền lớn để đóng... chuyện này thật...

Nghi Hạ khá nghi ngờ về chuyện này, chuyện này rốt cuộc đã có người đứng sao. Thờ thần vài giây, bà Văn kéo tay Nghi Hạ đến gặp bác sĩ.

“Đề Khê nhi nghỉ ngơi đi. Em đi theo chị “

“Ừ...”

Tiếng giày cao gót của Nghi Hạ cất bước. Căn phòng lớn rộng rãi hiện giờ chỉ còn lại mình cô mà thôi, cô khẽ đưa tay lên đầu. Thật sự cô rất nhức đầu và không nhớ được gì đã xảy ra. Tại sao cô lại vào viện...

Dưới cổ tay cô có gì cứng cứng. Cô nhủ mày, cầm thứ đó lên nhìn. Một tờ giấy note màu xanh lá, có vài dòng chữ được viết vội.

“Khê nhi, em cố gắng nghỉ ngơi. Anh đã lo mọi chuyện, đừng sợ... anh làm việc xong sẽ quay về với em. Chồng tương lai của em.”

Cô đọc nó, rồi cảm trên tay, đặt tờ giấy note lên mũi, hít mùi giấy, đúng là giấy của thầy, nghe mùi bạc hà quen thuộc rất dễ chịu. Cô mỉm cười, chắc chắn là thầy đã lo tiền viện phí... cô nhắm mắt lại, cảm thấy thế giới của cô thật may mắn, khi có một gia đình hạnh phúc, và có một người bạn thân tốt như Mẫn Huyền, đặc biệt còn có thầy!

Sắc mặt của cô khi tỉnh dậy lúc này còn tái nhợt, môi thì không chút sắc hồng thiếu nước, ánh mắt mờ ảo trong không gian vậy mà giờ đã tươi tỉnh chỉ vì nhận được tờ giấy... cô cẩn thận để tờ giấy lên bàn. Cánh tay hơi ê ẩm khi bị truyền nước biển suốt đêm qua. Cô khẽ nhắm mắt nhủ mày, nhưng đã cố gắng đặt tờ giấy ấy lên bàn thật kĩ.

Con nhức đầu lại bao quanh đầu cô. Cô đưa tay lên đầu nhắm tịt mắt lại, miệng khẽ mấp máy. Trong đầu của cô hiện lên một cây xương rồng, nó rất đẹp và rất quen thuộc... nhưng dần dần tan biến...

“Không...”

“Bác.... bác.... sĩ....

...

Bà Văn cùng Nghi Hạ bước vào trong phòng, bà Văn mỉm cười khi nhìn thấy vị bác sĩ quen thuộc.

“Chào ông. Bác sĩ Triệu, tình hình của Lục Khê càng xấu đi... ông có cách nào giải quyết không?”

“Tôi...không thể. Tôi nghĩ bà ngưng ngay việc cho con bé uống thuốc đấy đi. Hãy để con bé đối mặt với nó. “

“KHÔNG. Ông biết gì mà nói? Con bé sẽ không chịu nổi cú sốc đó. “

“Chị, bình tĩnh ngồi xuống đi. Chị đã cho con bé uống thuốc gì.?”

Bà Văn bỗng đứng ngồi bất dậy, kích động, hơi lớn tiếng với bác sĩ Triệu, Nghi Hạ cầm tay bà, khẽ nói nhỏ nhẹ, trấn an bà Văn.

“Nếu bà tiếp tục giữ ý kiến của bà, thì tôi không có cách. Thuốc ấy chỉ tạm thời thôi. Lâu dài sẽ phản tác dụng. “

Thế giới như bị sụp đổ trước mắt bà, bà không thể để Lục Khê ngừng uống thuốc. Không thể, không thể.

Bà Văn gật đầu chào hỏi, rồi đứng dậy... nhức đầu... đầu bà đang rối tung, bà từ từ ngã xuống.

“Chị... Bác sĩ...bác sĩ đâu”

Nghi Hạ đỡ bà trên tay, ánh mắt bà lơ mơ...không thể nhìn rõ nữa.

“Hãy bảo vệ Lục Khê... con bé vẫn ổn chứ? “

“Ổn ổn hết. Chị làm sao thế?”

Bà Văn nhắm tịt mắt lại, bác sĩ vội vàng đỡ bà vào phòng bệnh. Ngồi bên ngoài phòng chờ đợi, trán Nghi Hạ ướt đầm mồ hôi. Hiện tại, có quá nhiều chuyện xảy ra. Một người ngoài như bà không thể nào hiểu hết, bà chỉ nhờ linh tính để đoán được vài sự việc chưa chắc chắn. Nét mặt lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của Nghi Hạ. Nghi Hạ tựa người vào thành ghế rồi nhắm hờ mắt.

...

Trời đã xế chiều, Nghi Hạ vẫn chưa thể quay về nhà, chị Văn vẫn đang nằm nghỉ ngơi. Lục Khê đã dần hồi phục. Mẫn Huyền đang sợ hãi khi không biết mình đã làm sai gì với bà Hạ.

“Cạch”

“Chị Nghi Hạ, bà Văn cần gặp chị.”

Nghi Hạ đang nằm nghỉ ngơi, đột nhiên mở mắt khi nghe thấy bà Văn đã tỉnh dậy và tìm gặp mình. Nghi Hạ gạt đầu, hít thở thật sâu rồi từ từ bước vào.

“Chị...chị khỏe rồi. Em lo cho chị quá. “

“Em hãy hứa với chị, đừng nói gì cho con bé Khê nghe. Chuyện dài lắm, chị sẽ kể cho em nghe. “

Nghi Hạ im lặng, không nói gì, chỉ lặng lẽ gạt đầu khi nghe bà Văn kể, lòng Nghi Hạ bồn chồn khi nghe những chuyện này, cảm giác khó chịu bao phủ lấy không gian này.

Nghe xong những chuyện được bà Văn kể, nhìn cử chỉ và trạng thái của bà chắc có lẽ bà rất đau buồn và mệt mỏi. Nghi Hạ là người ngoài cuộc, nhưng tại sao khi nghe những chuyện này Nghi Hạ lại cảm thấy rất thân thuộc... gạt đi ý nghĩ đó, Nghi Hạ không muốn hỏi thêm hoặc suy nghĩ bất cứ điều gì, Nghi Hạ khẽ hỏi.

“Bây giờ chị sẽ làm gì tiếp theo?”

“Chị sẽ xin lỗi con bé, Mẫn Huyền “

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nói yêu em một trăm lần

Tiếng giày cao gót của Nghi Hạ và bà Văn vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, cô gái trong sáng ngây thơ hiền hậu kia đang nằm trên giường, cơ thể bé bỏng khá mệt mỏi, đôi môi đang mím chặt lại vì sợ hãi, mái tóc dài xõa xuống. Bàn tay phải đang vào nước biển hơi sưng tấy. Bà Lục bước vào, nhẹ nhàng cầm lấy tay Mẫn Huyền, giọt nước mắt vô tình rơi xuống tay Mẫn Huyền.

Mẫn Huyền hơi lay người, đôi mắt nhẹ nhàng mở, nhìn xung quanh mọi thứ thật mờ nhạt khó nhìn.

"Mẫn Huyền, con tỉnh rồi."

"Di... con con xin lỗi. Lỗi là do con... "

Mẫn Huyền giật mình, cuống cuống lên xin lỗi mặc dù những điều xảy ra không phải do Mẫn Huyền làm, bàn tay bà Văn nắm chặt lấy Mẫn Huyền hơn trấn an cô bé.

"Mẫn Huyền. Di ấy đến là để xin lỗi con."

"Xin lỗi con?"

"Ta xin lỗi vì đã mắng và tát con, ta không có tư cách để làm thế. Ta thật sự có lỗi ta xin lỗi con ngàn lần xin lỗi con. Lúc này là do ta..."

Vừa nói, vết chân chim của bà khẽ hiện ra nhiều hơn ở đuôi mắt, bà đã gầy hơn sau sự mất tích của ông Văn. Đôi má đã hóp vào hơn do sự gầy gò.

"Di à, có chuyện gì sao? Cũng là lỗi do con... con không trách di. "

"Không. Là lỗi của di là di không biết điều. "

...

Văn Lục Khê lại bước vào con hôn mê, sức khỏe của cô lại không ổn, những điều cô nghĩ đến đều luôn đem đến cho cô kết quả không hay, cô như cầu vồng đến căng nảo. Đôi mi của cô nhắm tịt, âm thanh của máy đo nhịp tim đang vang lên nhẹ nhàng trong căn phòng yên tĩnh. Cô y tá ham ngủ lại say nồng, nằm gục xuống mặt bàn bên cạnh cô, cả không gian lắng đọng.

Nhiều khi, không gian yên tĩnh, lắng đọng sẽ khiến con người ta sống thật hơn, tuy nhiên nó lại mang đến cho con người sự đáng sợ đến tột cùng!

"Cạch!"

Có tiếng mở cửa, bóng hình quen thuộc đã bước vào, bóng lưng đó, chiếc áo sơ mi đó trong ánh đèn hắt hiu của căn phòng làm người đàn ông đó thật bí ẩn, người đó bước vào, mang một mùi hương bạc hà quen thuộc quyến rũ, bước sang cô y tá, anh khẽ nhíu mày không thể chấp nhận việc ăn tiền lương và chỉ đến đây ngủ cùng bệnh nhân, lỡ bệnh nhân xảy ra chuyện gì thì sao? Chính cô ta đã làm cho Lục Khê hôn mê lần nữa. Hừm... đôi mắt anh ta đỏ hoe hằn lên con tức giận, người anh yêu thương tại sao lại bị tổn thương đến thế!

Đôi bàn tay rắn chắc của người đàn ông vịn lấy vai cô y tá mặc áo blouse trắng kia. Bàn tay hơi ma xát mạnh vào người cô ấy. Người cô nhói đau, tỉnh ngủ, cô giật mình nhìn lên, mùi hương bạc hà khó cưỡng, vẻ mặt nam tính ấy hút hồn cô trong chiếc áo sơ mi trắng.

"Anh...anh muốn làm gì? Anh cần gì em sẽ giúp anh...anh đẹp trai?"

"TÔI MUỐN CÔ BIẾN - MẮT - KHỎI - ĐÂY - NGAY - LẬP - TỨC!"

"Tại sao? "

"Vì tôi thích thế! Biến ngay. "

Ánh mắt hung dữ nhắm thẳng vào người cô ta, cô ta sợ hãi, mặt tái xanh, vội vàng co chân chạy khỏi đó. Người thầy giáo hiền từ ôn nhu dịu dàng đã biến mất? Giờ chỉ còn lại một người đàn ông hung tợn...

"Vì em, tôi sẽ làm tất cả. Văn Lục Khê!"

Sau khi cô gái đã đi khỏi. Thầy bước lại gần cô hơn, ngồi bên cạnh, kéo đôi tay nhỏ nhắn búp măng của cô lên áp vào hai gò má của mình. Rồi di chuyển hôn lên đôi tay mong manh ấy.

"Lục Khê, em tỉnh dậy cho tôi. Tôi mới đi một tý tại sao em lại nằm ngủ nữa rồi?"

Văn Lục Khê vẫn nằm im ở đó, hơi thở vẫn đều đặn, hình như mẹ của cô chưa biết cô lại bị hôn mê, nếu biết chắc bà ấy sẽ không chịu nổi.

"Lục Khê, em tỉnh dậy đi. "

"Em mau dậy đi! Tôi muốn nói chuyện với em "

"Lục Khê, tôi yêu em! Em tỉnh dậy tôi sẽ nói yêu em một trăm lần!"

"Chỉ cần...em không bị làm sao hết, vẫn khỏe mạnh tỉnh nghịch như ngày nào!"

Đôi mắt Lục Khê từ từ hé mở, đôi môi bỗng chốc lại miệng cười mỉm... cô xoay người nghiêng lại đối diện với anh, đôi tay rút khỏi tay anh, nhẹ nhàng chọc vào mũi anh một cái.

"... "

"Em tỉnh dậy từ khi nào?"

"Em dậy vừa đúng lúc nghe những lời nói đó. "

"Lời nói gì?"

"Anh sẽ nói yêu em một trăm lần!"

"..."

Cái cô nương này, thật là tỉnh dậy rất đúng lúc... tuy nhiên cô có nghe được những gì anh hung tợn với cô y tá ham ngủ kia không?

"Lúc này em có nghe gì khác không?"

"Không, em chỉ nghe anh nói lời yêu em thôi. Nào anh mau nói một trăm lần đi!"

"Được. "

"Anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

- anh yêu em

-...

-anh yêu em, Lục Khê!"

"Sao em lại bắt anh nói nhiều như thế. Em không thương anh, không sợ anh môi miệng!"

"Hừm, đây là sự thật! Nói lời phải giữ lấy lời em thật sự rất nghiêm khắc trong tình yêu nha"

"Cô gái nhỏ. Biết thế anh sẽ không nói thế để em tỉnh dậy, cho em ngủ luôn cùng được!"

"..."

Cô cười tí mắt, thật hạnh phúc khi ông trời đã ban cho cô một người thầy ấm áp như thế này, nếu là phim cô là nữ chính thì cô sẽ không để thầy nói nhiều như thế đâu. Tuy nhiên đây là sự thật đây không phải là mơ, vì thế cô sẽ bắt anh nói đủ một trăm lần mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Khởi đầu mới

Hai tuần sau,

Lục Khê đã được xuất viện, cô đã trở lại bình thường, lành lặn, không còn nhức đầu nữa, thay vào đó lượng thuốc của cô càng ngày càng tăng hơn đến đáng sợ. Cô rất sợ thuốc, uống từ nhỏ đến lớn đã cảm thấy thật ngán đến tận cổ họng, nhưng vì mẹ cô đành phải uống, nhiều khi cô chỉ muốn vứt hết đồng thuốc trong học tủ thôi.

Ánh nắng chiếu lọt vào cô gái mười sáu tuổi, ngày hôm nay cô sẽ bắt đầu đi học lại, thật hạnh phúc, bàn tay thon thả của cô từ từ cài cúc áo dài soi mình trước gương, ngắm nghía bản thân ở trong đó, khẽ cười thật tươi chuẩn bị đồ đạc rồi bước xuống lầu. Hôm nay, là một khởi đầu mới, mỉm cười thật tươi, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

...

Ánh nắng chói chang lọt vào đôi mắt trong veo của cô, hôm nay cô không đến trường cùng Mẫn Huyền, bởi vừa bước xuống nhà thì đã được thầy tận tình đưa đến trường. Cô há hốc khi nhìn thấy chiếc xe hơi của thầy đỗ trước nhà. Tại sao, hôm nay thật lại lấy xe hơi để đưa cô đi học? Cô mãi ngo ngẩn đứng nhìn, đôi mắt trong veo cứ hướng về phía thầy mà không lên xe.

"Đây là...?"

"Em cứ đứng ở đó, tôi sẽ đến đón cô bé khác đi học đây."

"Không. Ai cho phép mấy người làm như vậy. Thật hay quá ha!"

Cô không chùng chừ, vội chạy đến nhéo vào hông thầy một cái. Thầy chỉ mỉm cười xoa nhẹ đầu cô một cái, mở cửa xe cho cô bước lên. Sau khi cô đã ngồi trên xe yên ổn, khẽ nheo mắt về phía thầy, cô tia cho thầy một luồng sát khí.

"Anh, sao anh làm nghề giáo viên lại có thể mua xe hơi thế này? Lương của anh phải nói là khá ổn định, cũng có thể là dư giả nhưng mà còn phải trang trải nhiều lắm, anh lại là một giáo sư trẻ cơ..."

"Xe anh thuê đấy, không phải anh mua đâu, cô bé!"

Thầy cắt ngang lời cô, cô khá nhăn mặt, quả thật nhìn lúc này bộ dạng của cô trong hệt như một bà cụ non hết sức. Nhưng dẫu sao cũng rất đáng yêu.

"Xùy, anh nghĩ em là con nít chắc, thuê một ngày để đưa em đến trường sao, em..."

Cô vẫn không chịu thua, vẫn kiên trì trước những ý kiến và quyết tâm phải đưa ra cho thầy biết suy nghĩ của mình.

"Em à, em biết không?"

"Sao?"

"Em dạ đi, anh sẽ nói cho nghe. "

Vừa đến lúc xe phải dừng đèn đỏ, chiếc xe nhẹ nhàng dừng bánh. Tay thầy rời khỏi vô lăng, ánh mắt di chuyển sang cô, miệng cong lên nở một nụ cười tuyệt xảo, bàn tay từ từ đưa lên khẽ vịn cằm v-line của cô.

"Dạ?"

Ánh mắt tò mò trong veo của cô phát sáng lên, cô lập tức gật đầu kêu một tiếng "dạ " vừa đủ nghe. Thầy im lặng vài giây không nói gì, từ từ cúi đầu xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng, chiếc lược nghịch ngợm của thầy nhanh nhẹn cuốn sâu vào tách lược của cô ra. Cô tròn mắt thật to nhìn thầy, nhẹ nhàng đẩy thầy ra. Thầy thật to gan, lại dám lừa cô rồi. Mới đi học lại đã bị lừa rồi thật xui xẻo!

"Hmmm... to gan lắm! Chạy đi. Đèn xanh kia. Tập trung lái xe mau. Khi khác em sẽ xử anh sau!."

...

Xe vừa đỗ đến trường, cô vội lay tay anh, đôi môi nhỏ nhắn của cô nói liên tục một tràng y như một tiếp thị viên vậy, cô không cần nghe câu trả lời "đồng ý" hay "không đồng ý" cô vội mở cửa rồi chạy thẳng vào trường.

"Anh, em không muốn nhiều người biết chuyện của chúng ta. Anh chạy xe vào nơi giữ xe đi, em vào trước gặp Mẫn Huyền đây. "

Bước được vài bước cô liền thấy ngay bóng dáng của ai đó rất quen thuộc, cô hét lớn.

"Mẫn Huyền, tớ ở đây..."

Mẫn Huyền nghe có tiếng ai đó gọi mình liền quay lại, cả hai tuần nay từ khi xuất viện về nhà cả cô và Mẫn Huyền đều không ai liên lạc với ai cả, chỉ có thể nhắn tin với nhau vài dòng qua mạng xã hội rồi nghỉ ngơi. Thật sự cô nhớ cô bạn thân này quá đi mất. Mẫn Huyền chậm rãi tirên lại gần cô, nụ cười duyên dáng mà tinh nghịch vẫn luôn hiện diện trên khuôn mặt tròn trịa đáng yêu của Mẫn Huyền. Tuy nhiên, Mẫn Huyền đã gầy đi hẳn so với lần trước khi nhập viện...

"Huyền này, lâu rồi không gặp cậu. Tớ nhớ cậu chết mất!"

"Khê này, cậu không giận tớ sao? Tất cả là lỗi do mình...mình chưa có thời gian bù đắp lỗi lầm của mình cho cậu, là do mình không chăm sóc cậu thật tốt. "

"Ồ... cậu điên à, nói cái gì đấy. Từ nhỏ mình đã thường bị như thế rồi, cậu hoàn toàn không có lỗi, mình còn phải cảm ơn cậu vì đã ở bên chăm sóc mình! Thôi vào lớp đi, chúng ta mới khỏe lại không nên phơi nắng cơ chứ. Cậu gầy đi bớt rồi, tớ phải bồi bổ cậu."

Cô dút lời, vội nắm tay kéo Mẫn Huyền vào lớp, khóe mắt Mẫn Huyền cay cay, dường như Huyền lại trở nên mít ướt nữa rồi. Cô nàng yếu đuối này vẫn không thể mạnh mẽ, cứ rơi nước mắt vào những chuyện nhỏ nhặt mà. Haiz...

Mẫn Huyền im lặng, mím môi bước theo gót chân của cô, trong lòng Mẫn Huyền luôn cảm thấy có ray rứt vì không làm được gì cho cô trước những gì trải qua tối hôm đó... còn cô vẫn cứ tươi vui vẫn nhảy nhót hồn nhiên và dường như đã quên hẳn...

...

Ngoài trời, ánh nắng ban mai chói chang lọt vào từng tán cây. Từng cơn gió thoảng qua không gian, xuyên vào trái tim lạnh nhạt của con người. Tiếng chuông điện thoại mang bài ca giao hưởng êm dịu vang lên, đôi tay thon dài lịch lãm của người đàn ông ấy cầm chiếc smartphone lên, khẽ lướt nhìn tên danh bạ, chừng chừ vài giây, áp sát vào tai trái. Giọng nói trầm ấm vang lên.

"Alo. Tìm anh có chuyện gì? "

"Anh... sao mấy tuần nay anh không đến nhà em chơi... em đến nhà anh thì luôn đến những lúc anh không có nhà, em.. "

"Xin lỗi, anh đang bận. Khi khác anh sẽ nói chuyện với em!"

"Anh...anh "

"Tút TUT TUT..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ánh sáng

Ngoài trời từng hạt mưa rơi tí tách. Trong phòng, một cô gái đang thiếp dần trong giấc ngủ say, môi hơi mấp máy, mồ hôi nhễ nhại trên trán và cổ, cô không ngừng làm bấm

"Không,... không. Đừng mà.!"

"KHÔNG!!!"

"Khê Nhi, Khê... con sao vậy?"

Cô bừng tỉnh dậy, trong cơn hôn mê còn hoảng sợ điều gì đó, mẹ cô vuốt trán cô, nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi giúp cô. Đuôi mắt hằn lên bao vết chân chiêm.

"Không sao rồi, con uống thuốc và sữa đi rồi đi ngủ."

"Tại sao con phải uống thuốc?"

"... mới ra viện thì nên uống thuốc bồi dưỡng lại sức khỏe mà con."

Cô gạt đầu rồi đón nhận lấy nó trên tay bà, bà khẽ nhẹ nhõm trong lòng, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ về những cơn ác mộng đó, nó cứ mãi ám ảnh cô, vẫn theo cô từng ngày từng giờ. Có điều, sau mỗi giấc mơ cô sẽ như trước và không nhớ gì cả, nó vẫn mãi là bí ẩn!

...

Trong căn phòng tĩnh lặng, tiếng "cót két" không ngừng vang lên, ông Văn đang cố hết sức để trốn thoát, nhưng với một lũ áo đen kính đen bao vây thế này, làm sao ông có thể trốn thoát một cách an toàn được? Trải qua bao nhiêu phi vụ, làm thành công, đem về nhiều chiến tích nhưng phi vụ này ông lại chỉ có một mình mà không có đồng đội, lại bị giám sát 24/24. Thật chết tiệt!

"Này, lão già. Đừng cố cậy cửa nữa, căn nhà này được thiết lập chốt khóa rất kỹ, ngoài chìa khóa sẽ không ai mở được đâu, còn nữa căn nhà này cao như vậy nếu muốn nhảy xuống ông chỉ có hai con đường. Một là tàn phế suốt đời hai là chết không toàn thây "

Tiếng nói lớn vang lên, cũng đầy sự chế giễu, ông im lặng, không đáp trả, lặng lẽ bước đến gần cửa sổ, nhìn xuống khoảng đất ở dưới. Quá cao! Nhưng ông nhất định sẽ trốn khỏi đây.

"Ông chủ của các người tên gì?"

"..."

"Tại sao lại muốn bắt tôi? Tôi đã làm gì có lỗi với ông chủ các người?"

"..."

"Nói! "

"Này, ông già, hãy im lặng đi. Còn nữa thì tôi sẽ đánh đấy. Tôi làm theo phận sự của ông chủ thì làm sao biết được ông bị bắt vì lý do gì?"

Tiếng hung hăng của tên thân cao to đầu trọc kia vang lên. Tay hắn tạo thành nắm đấm, định tiến đến ông, một bàn tay chột chụp lấy, hất ngã tên ấy xuống đất.

"Mày muốn chết hả? " một tên cùng bọn bước đến nói với hắn vội vàng cúi chào bóng dáng cao lớn kia.

"Bang chủ, em xin lỗi. "

Hắn ta vội cúi xuống xin lỗi bóng hình cao to, mặc toàn thân màu đen, ánh mắt sắc bén nhìn lạnh đến thấu xương.

Hắn không nói gì, chỉ tặng cho tên đầu trọc hung hăng kia một cái nhìn, rồi đưa tay lên ý kêu bước ra khỏi phòng.

Ông Văn nhìn hắn, mắt đối mắt, mặt đối mặt, nhưng hắn ta lúc nào cũng đeo mặt nạ cả, không bao giờ để lộ ra. Hắn ta bị phỏng? Hay mặt có sẹo? Mà lại luôn che kín thế kia... ông cứ nhìn ngắm khuôn mặt đó, nó cứ tạo cho ông một cảm giác rất quen thuộc.

"Cậu có quen tôi không?"

"Ông đoán xem!"

"Có?"

"Cứ cho là vậy!"

Ông hít thở sâu một, cái tên này trả lời như không trả lời. Trước sau như một khí phách lạnh lùng. Không thể nào cậy được miệng hắn ta, kẻ cả những kẻ phục vụ hắn.

"Tại sao bắt tôi?"

"Từ từ biết. Tạm biệt!"

Chỉ vòn vẹn được vài câu đối thoại, hắn lại lặng lẽ ra đi, lần nào cũng vậy đến nhanh như một cơn gió rồi lặng lẽ ta đi cũng như một cơn gió.

"Cạch!"

Tiếng khóa cửa vang lên, căn phòng tối này lại chỉ có mình ông. Ngoài trời lạnh, đêm lạnh, trong phòng lại bật điều hòa, ông ngước lên bàn, lại thấy remote điều chỉnh. Quái thật? Có kẻ bất cóc nào lại được đặc ân như vậy không?

...

Hắn bước về căn phòng lạnh lẽo của mình, đẩy cô đơn đẩy sự đơn độc. Hắn lặng lẽ ngồi phịch xuống sàn nhà. Đá hoa cương được lót trên đây hơi lấp lánh trong ánh đèn. Hắn thở phào, bàn tay thon dài khẽ cầm điều thuốc lên, hút một hơi như trút bao nhiêu tâm sự.

"Cốc cốc cốc!"

"..."

"Cốc cốc cốc!"

"..."

"Cạch!"

"Anh, tại sao anh không trả lời, điện thoại thì gác ngang? Anh có muốn chuyện làm việc ở công ty sẽ bị hủy hoại vì sự bất đồng của anh không?"

Giọng nói bất xúc của cô ta khẽ vang lên, Từ Dung điện cho mình bộ váy ngắn trễ vai gợi cảm. Hắn không trả lời, cũng chẳng liếc nhìn cô dù chỉ một lần, mặc cho Dung có quyến rũ bao nhiêu, có tốt bụng bấy nhiêu vẫn không thể thay thế được người trong lòng hắn. Rốt cuộc, cô thua người ấy cái gì?

"Hmmm... anh được lắm, anh có trả lời em không?"

"..."

"Anh..."

"Tôi mệt, em về đi."

Lại "mệt" lúc nào cũng nghe anh than phiền về câu này, hmmm. Quái thật! Tại sao ông trời lại cho tôi và anh ấy gặp nhau rồi lại để cho tôi âm thầm chịu đựng nỗi đau này một mình?

Đôi mắt buồn bã của Từ Dung hiện rõ sự thất vọng, cô nhìn anh, mắt anh không hề có hình bóng của cô ở trong đó. Hắn vút điều thuốc qua ô cửa sổ, đưa bàn tay cời vài cúc áo phía trên, khẽ liếc nhìn cô.

"Rốt cuộc, em muốn gì?"

"Em muốn anh yêu em, muốn anh nhìn em, muốn anh cảm nhận được tình cảm của em."

Từ Dung bật khóc, nước mắt từ khóe mắt bỗng dưng rơi xuống, con người vô tâm của hắn vẫn không hứng thú gì, cũng chẳng nhìn cô. Ánh mắt vô hồn nhìn xuống cửa sổ, chỉ đáp lại câu trả lời của đối phương.

"Không thể và xin lỗi."

"Tạch!"

Ánh sáng trong căn phòng bật lên. Hắn nheo mắt về phía Từ Dung, giọng hơi lớn tiếng.

"Tắt ngay, nhanh rút khỏi phòng cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tình cờ

"Mẫn Huyền ơi, tớ chán chết đi được."

"Sao lại chán?"

"Sắp tới valentine rồi đây, thật chán chết mà."

Đôi môi nhỏ vừa nói, ánh mắt sắc bén lại liếc sang chiếc điện thoại nằm trên bàn. Tâm trạng không thể nào tốt hơn, lúc này gọi thì cũng không nghe được, chắc anh bận về giáo án rồi, nhưng cô mới tỉnh dậy sau bao ngày hôn mê cơ mà...

"Cậu thì buồn cái gì chứ? Hừ, tớ không người yêu, bây giờ cũng chả còn bạn thân nữa thì valentine này tớ sẽ sống thế nào đây? Cậu nói xem rốt cuộc ai sẽ là người buồn nhất vào mùa valentine đây!"

Mẫn Huyền chu môi, đôi môi đỏ mọng thật đáng cung vớ đôi má mỗm mỗm, cô bức xúc khi mùa valentine năm nay cô lại cô đơn khi không có ai bên cạnh.

"Huh? Cậu không có bạn thân? Vậy tớ là gì chứ?"

Lục Khê trợn mắt nhìn cô bạn thân trước mặt, gì chứ? Không lẽ trước đây mình là bình phong sao, chết thật mà...

"Cậu có thầy rồi kia kìa, còn tớ có ai đâu. Những năm trước có hai ta cùng nhau đi dạo quanh phố phường, cùng thưởng thức món socola ngon nhất do tay cô Lục làm "

"Ừ, thế thì năm nay cho cậu cô đơn một lần để tìm tình yêu cho đời mình"

Lục Khê nháy mắt lém lỉnh, đá xoáy Mẫn Huyền, nhưng đôi lại Mẫn Huyền trầm ngâm nhìn về phương xa, khẽ gật gù nghĩ về một điều gì đó.

"Tớ có thích nhưng anh ấy thì không "

Mái tóc hơi xoắn nhẹ của Mẫn Huyền khẽ bay trong gió, ánh nắng chiếu rọi vào cô gái mang đầy ưu tư... Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng reo lên, Lục Khê cầm lấy rồi bước ra ngoài cửa, tiếng nhạc nhẹ nhàng ấy không thể khiến Mẫn Huyền thoát khỏi cơn suy nghĩ, Huyền chống cằm rồi nhìn xa xăm ra ngoài cánh cửa sổ.

"Alo, cuối cùng anh cũng gọi cho em rồi sao?"

"Anh không gọi cho em thì gọi cho ai?"

"Vậy sao lúc này em gọi anh thì lại...?"

"Đừng nói nhiều nữa, anh yêu em!"

Giọng nói trầm ấm ấy vang lên qua điện thoại, giọng nói mà cô nhớ và giọng nói khiến tâm trạng của cô thổn thức đến lúc này đã xuất hiện. Lúc này, khi nhìn thấy được số di động của anh ở trên màn hình, cô đã nghĩ mình đã không thao thức nữa, nhưng câu ấy đã khiến cô càng thổn thức hơn, cô mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm nhưng tim đập mạnh.

"Em à..."

"..."

"Lục Khê "

"Hửm?"

"Em thích số mấy nhất?"

"Hửm, để xem... Số 12 ấy."

"Được, em cứ dưỡng bệnh đi, anh sẽ gặp em sớm "

"Nhưng điều đó có ý nghĩa gì?"

" Anh yêu em. "

Chỉ với vòn vẹn ba từ "anh yêu em " anh không để cô trả lời mà còn để lại cho cô những tiếng tút dài, nhưng rốt cuộc sao anh lại có những hành động bí mật như thế? Cô suy nghĩ nhưng lại không nghĩ ra chuyện gì.

"Mẫn Huyền, tớ đi về nhé, trời cũng đã gần tối rồi. "

"Hửm, cậu về đi. Mai gặp lại, chúc cậu buổi tối vui vẻ!"

" thank you, cậu cũng vậy"

Cô nháy mắt, mỉm cười thật tươi, trong lòng đầy hào hứng, tự nhiên nay Mẫn Huyền thật sến súa, chúc buổi tối nữa chứ... Chậc chậc!

...

Cô về nhà, mùi thơm phức từ phòng bếp thoang thoang, món ăn thịt ram mà cô thích nhất khiến cái bụng của cô không ngừng đánh trống.

"Mẹ ơi, thơm quá. "

"Con vào nhà đi, mẹ có làm món con thích nhất đó. Mẫn Huyền đâu, nay không qua nhà mình ăn à?"

"Không ạ, Mẫn Huyền nay không có qua, chắc bữa khác ạ! Mẹ ăn cơm đi. "

Cô cười tí mắt, tay cầm đũa gấp miếng thịt nhỏ vàng rom thơm phức ở đĩa vào chén của mình, cô cắn vào một miếng mùi vị vẫn như trước, vẫn thơm ngon của hành tỏi, mặn mặn của vị ướp gia vị, cô mãi mê ăn mà quên mất đề ý mẹ.

Nước mắt bà Lục bỗng lưng ròi dài trên má, cô ngước mắt lên bắt gặp cảnh tượng đó khẽ chạnh lòng, không cần hỏi, không cần tra khảo cô cũng biết ngay câu trả lời. Bà Lục lại nhớ ông xã của mình, mỗi buổi cơm cuối tuần thế này ít nhất đều có ba người, hoặc bốn người là Mẫn Huyền nếu bố mẹ Huyền vắng nhà, vậy mà giờ đây chỉ còn lại hai người mà thôi. Lúc trước, dù bận cách mấy, ông Văn cũng luôn dành thời gian về cùng gia đình, vậy mà giờ người đi đâu về đâu cũng chẳng biết tung tích gì cả.

"Mẹ à... Mẹ ăn cơm đi. "

"Ừm"

Nói vậy thôi, chứ ai cũng hiểu rõ nỗi buồn của hai mẹ con họ, làm sao có thể chịu được khi người thân của mình đã mất tích như thế chứ? Bà Lục là người mạnh mẽ, bề ngoài bà luôn gồng mình để có thể che giấu sự yếu đuối, nhưng mỗi đêm bà lại trống trải, cô đơn, và những giọt nước mắt không ngừng lăn dài trên má...

...

Mẫn Huyền cất bước đi dạo quanh công viên rồi đặt chân tại một ghế đá ven đó, nhìn sang cửa hàng đối diện có bán trà sữa. Mẫn Huyền bước đến, hít một hơi thật sâu.

"Chị ơi, cho em một ly trà sữa vị dâu. "

"Em ơi, hôm nay cửa hàng của chị có chương trình mua hai tặng hai móc khóa, một trái tim và một mũi tên để hưởng ứng mùa valentine em có định mua thêm không?"

Chị bán hàng mỉm cười rất tươi, bàn tay trắng nõn của chị chìa ra hai chiếc chìa khóa, Mẫn Huyền cười nhẹ, nhưng lại lắc đầu.

"Để hôm khác chị ạ, nay em chỉ đi một mình."

"Không sao, em lấy hai ly cho anh đi, một hương dâu, một coffee "

Một tiếng nói trầm ấm vang lên, Mẫn Huyền ngước lên nhìn bóng dáng cao lớn đang phủ lấy mình, đôi mắt ấy, đôi môi ấy...mùi hương ấy cũng khá quen thuộc.

"Anh...anh là An Khôi?"

"Ừ. Không ngờ lại là một sự trùng hợp"

"Dạ đây là của quý khách "

Chị bán hàng chìa ra hai ly trà sữa và một cặp móc khóa, tươi cười nhận tiền thanh toán rồi chúc họ uống vui vẻ. Tim Mẫn Huyền khẽ đập lỏ một nhịp, Huyền chỉ biết đi theo bóng dáng của An Khôi, hần ta bước đến gần ghế đá rồi ngồi xuống.

"Đây là của em. "

An Khôi đưa cặp móc khóa cho Mẫn Huyền, khẽ nhìn cô cười nhẹ.

"Nhưng...anh đã mua thì là của anh mới phải?"

Mẫn Huyền e thẹn ấp úng, dù gì cũng đã là anh thanh toán không lẽ cô lại ngửa tay nhận lấy.

"Anh tặng em!"

"Không được, vậy em giữ một cái thôi. Em sẽ giữ trái tim, còn anh giữ mũi tên nhé, coi như đó là duyên chúng ta đã gặp nhau. "

"Được!"

An Khôi nhận lấy bỏ vào túi, miệng mỉm cười, thật ra An Khôi không hề biết được ý nghĩa của cặp móc khóa đó mà Mẫn Huyền nghĩ trời đã định...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Anh ngủ ngon

Trời cũng đã tối mờ, Mẫn Huyền đứng dậy, khẽ mỉm cười nhìn chiếc móc khóa trên ngón tay, thầm mong đây sẽ là ước nguyện mãi mãi mà ông trời ban tặng cho mình, An Khôi thấy vậy, nhủ mày nhìn Mẫn Huyền, cánh tay khẽ vươn lên kéo bàn tay nhỏ nhắn của Mẫn Huyền khiến Huyền giật mình.

"Anh..."

"Anh không có ý gì, chỉ muốn đưa em về nhà thôi!"

"Trời cũng đã tối rồi, em về một mình cũng được, anh về nhà đi. "

An Khôi lại nhủ mày thêm lần nữa, trong lòng thầm nghĩ cô bé này thật khó hiểu. Chính vì trời đã tối mờ thế này, vì sợ cô bé nguy hiểm nên hắn mới nhiệt tình đưa cô về vậy mà... Mẫn Huyền không nói gì, tay cầm ly trà sữa bước lại gần thùng rác bỏ vào rồi khẽ bước đi chậm chạp. An Khôi hơi ngớ ngời một chút, chạy theo sau bóng dáng nhỏ bé ấy.

"Này, chờ tôi với. "

Nhủ mày, lại là nhủ mày nhưng lần này là Mẫn Huyền chứ không phải An Khôi, Mẫn Huyền đã bảo tự về được mà, mình đâu còn nhỏ bé gì đâu sao lại như thế này?

"Tối rồi, để anh đưa em về. Nếu em gặp nguy hiểm anh sẽ không biết làm thế nào!"

Trái tim Mẫn Huyền khẽ nhộn nhịp, lại đánh rơi một nhịp, nụ cười và giọng nói ấm này khiến Mẫn Huyền không thể nào ấm lòng hơn nữa, Mẫn Huyền chỉ gật nhẹ rồi bước đi tiếp. Trên đường đi, bầu trời tĩnh lặng, đường phố vắng dần, Mẫn Huyền và An Khôi lặng lẽ đi, An Khôi đi theo bước chân nhỏ bé của Mẫn Huyền, cứ lặng lẽ đi, chỉ biết lặng lẽ lặng lẽ mà thôi...

Trong lòng An Khôi chợt nhói đau, giá như cô ấy có thể như Mẫn Huyền thì tốt biết mấy? Là cô gái nhỏ để hắn che chở, được yêu thương thật khó lắm sao?

Đường về càng gần, An Khôi mang theo bầu suy nghĩ của mình, Mẫn Huyền cũng vậy đôi mắt không ngừng chăm chú vào cái móc khóa hình trái tim trên tay, không khỏi suy nghĩ, không khỏi ước mong.

"Cảm ơn anh, đến nhà em rồi!"

"Ừm."

"À, Huyền này, con gái luôn khó hiểu vậy sao?"

"Hừm..."

"Không có gì, em ngủ ngon anh về đây."

An Khôi bất giác nhận ra, đây là Mẫn Huyền, cô ấy chỉ là một đứa trẻ làm sao có thể hiểu tâm tư của mình... Thật điên rồ. An Khôi quay lưng bước đi, Mẫn Huyền vẫn đứng ngoài hàng rào, dõi theo bóng lưng đang khuất dần.

"An Khôi, anh ngủ ngon"

...

Trong căn phòng tĩnh mịch, bóng tối luôn tràn ngập vào căn phòng lạnh lẽo đó, hắn ngồi gần bệ cửa sổ, ngược nhìn xa xăm, trời hôm nay thật đẹp, những ánh sao lung linh nhỏ bé chiếu xuống. Nhưng vẫn không thể lấp đầy trái tim cô đơn của hắn. Mùi nước hoa phụ nữ bỗng nhiên loang vài phòng của hắn, khẽ khịt mũi hắn cảm nhận được thân thể mềm mại đang tựa vào người hắn.

"Tứ Dung? Lại là em?"

"Phong.. Em thật sự rất nhớ anh."

Hắn không trả lời, ánh mắt nghiêm nghị đang hướng về phía cửa sổ. Một chút quan tâm đến Tứ Dung cũng không. Tứ Dung rốt cuộc có gì không tốt?

Gia thế rất tốt, ngoại hình cũng ổn định, lại có một trái tim mãi thuộc về hắn, nhưng rất tiếc hắn không hề cảm nhận và đáp trả.

Từ Dung thấy hắn không trả lời, tim Dung lại đập mạnh hơn khi đối diện với người đàn ông này, Từ Dung rút ra một chiếc khăn, khẽ lau đi những giọt mồ hôi của hắn, bàn tay mềm mại rải dần trên khuôn mặt mệt mỏi ấy.

"Từ Dung "

"Dạ?"

Đôi mắt tròn xoe của Từ Dung nhìn hắn trong bóng đêm, bất giác Dung đưa tay lên ngực, nhịp tim của Từ Dung khá bất ổn.

"Cảm ơn em. Từ nay, đừng vì tôi mà tổn công sức nữa."

Giọt nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi, Từ Dung mím môi, lặng lẽ bước ra khỏi cửa. Hắn vẫn không quan tâm, thậm chí không muốn. Vì hắn vốn dĩ, đã quen rồi...

Từ Dung lập tức về nhà với tâm trạng không ổn định, lần nào đến nhà hắn cũng phải nghe những lời đầy tàn nhẫn đó. Một lần nhìn Từ Dung, hắn vẫn tiết kiệm vậy sao? Nước mắt một lúc càng rơi nhiều hơn trên đôi gò má nhỏ ấy...

"Từ Dung, con lại đi đâu mới về vậy?"

"Ba...con chỉ mới...vừa qua nhà Quỳnh mà thôi."

"Nói dối! Con gái ơi con gái, tại sao con không đồng ý với người ta lời tỏ tình kia? Lại vì thằng đó mà si tình. Ba cũng muốn nó làm con rể nhưng quá thật không thể rồi con à."

Giọng nói bất lực của một người đàn ông trung niên. Nhìn con gái đau khổ, hắn là ông cũng rất đau lòng, con gái là do một tay ông nuôi nấng, vợ ông đã đoán mệnh từ hồi trẻ, bỏ ông cùng đứa con gái, Từ Dung suốt mấy chỗ nào chắc ông thật sự không thể chịu nổi.

Từ Dung không trả lời, vội vã chạy lên lầu đóng sầm cửa lại, trong lòng như có hàng ngàn cây kim đâm thẳng vào trái tim...

...

Lục Khê đã chìm vào giấc ngủ sớm từ lúc anh cúp máy, đôi môi khẽ mấp máy mơ về một giấc mơ đẹp, trong mơ cô mơ thấy cô và một cậu con trai nào đó đang chơi rất vui vẻ...

"Anh... Anh...anh ơi!!!"

Cô hét lên trong vô thức, tỉnh dậy, trên vầng trán đầm mồ hôi, cô vội xua tan giấc mơ đó, nó thật là ác mộng đối với cô, bất giác đưa tay vớ điện thoại bấm dãy số quen thuộc rồi lại xoa đi.

Giờ này đã khuya, ai lại bắt máy vì mình cơ chứ?

Gió thoảng lùa qua ô cửa sổ, cái rèm phấp phất bay trong gió, làm trán cô mát lạnh, cô đứng dậy uống một ly nước, ngồi xuống bàn nhìn ngắm cây xương rồng bên cạnh, loài xương rồng tượng trưng cho sự mạnh mẽ, tượng trưng cho tình yêu vững chắc, cô chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, rồi lại lắc đầu chìm vào giấc ngủ... Châu xương rồng này thật quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nếu không...

Màn đêm phủ xuống, người đàn ông trung niên kia đang dần dần thiếp đi chìm vào giấc ngủ sau bao ngày mệt mỏi, hắn bước lại gần ông hơn khẽ chạm vào người của ông, hử một tiếng rồi lạnh lùng kéo ghế lại ngồi, đôi bàn tay thon dài khẽ nhịp nhịp lên bàn. Vốn tính nhạy cảm, ông Văn mở mắt, trong màn đêm tĩnh lặng ông phát hiện bóng dáng đó đã an tọa từ lâu, khẽ thở dài rồi ngồi dậy, tựa vào thành giường.

" Ông thật giỏi. "

"Quá khen "

Đáp lại một câu nhạt nhẽo, ông Văn khẽ nhướn mày nhìn bóng dáng ấy, nó rất giống một người, một người mà đã khiến ông ghi nhớ từ rất lâu...

"Ông có hứng thú với trò chơi không?"

"Không."

"Không cũng phải chơi, vì tôi muốn vậy. Mỗi ngày sẽ có một câu hỏi cho ông, chỉ cần trả lời thành thật là đủ."

"Đơn giản?"

Hắn không trả lời, đứng thẳng dậy bước ra khỏi cửa, đóng "sầm" lại, hẳn là ai, tại sao lại đến đây tựa như con gió, lần nào cũng vậy...

...

Ngày 14/2,

Lại một mùa valentine đến, cô hiện tại vừa háo hức vừa hơi buồn vì cô sợ anh có nhiều công việc như vậy sẽ quên mất, dù yêu nhau không lâu nhưng cô luôn có cảm giác an toàn, ấm áp, cô luôn muốn giữ mãi cảm giác này bên người yêu của mình. Người đàn ông này sẽ là chỗ cô nương tựa sẽ là bờ vai vững chắc cho cô. Đang trong dòng suy nghĩ mênh mông, cô đang chống cằm suy nghĩ, tiếng chuông mang bài hát pretty boy vang lên, cô giật mình, đôi bàn tay nhỏ nhắn nòn nà vội lấy điện thoại, nhưng rất tiếc chỉ là một số máy lạ nhá máy mà thôi, cô thở dài... ngược nhìn phía cửa ra vào, bóng dáng ấy...quen thuộc quá.

"Thầy...?"

Đã lâu rồi, cô mới nhìn thấy dáng vẻ nghiêm nghị của anh trong áo sơ mi trắng, quần tây chỉnh tề đến trường như thế này sau bao ngày nằm viện, cô há miệng, hôm nay anh thật đẹp trai quá, thật quyến rũ.

"Nay tôi sẽ dạy bài mới cho các em. Lục Khê, đừng há miệng nữa không ấy..."

Mọi ánh nhìn đều chăm chú nhìn thầy, thầy cắt ngang nghiêm nghị quay lên bảng, tấm lưng săn chắc ấy không khỏi khiến cô không thể say sưa.

"Lục Khê, cậu mà nhìn nữa thì cũng được nhưng đừng há miệng thế chứ nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

"Thì sẽ ghê lắm."

Thật khó hiểu, rốt cuộc thì cô cũng chả hiểu hai người này đang mập mờ điều gì, hiện tại cô chỉ biết tiếng ấm áp trầm ấm ấy đang vang lên ở trên bục giảng kia, anh đang giảng bài rất say sưa, các nữ sinh ở dưới đang chăm chỉ hướng mắt về phía anh.

Ánh mắt anh đang hướng về cô, ánh mắt hiền hòa ấy sưởi ấm trái tim của cô. Cô cứ nghĩ anh bận lắm chứ, vì tiết trước lại có người đến dạy thay. Anh cho bài tập trên bảng, yêu cầu các học sinh làm bài tập rồi thân nhiên bước xuống dạo quanh một vòng, cô nhìn thấy anh tim đập nhẹ, ngượng ngùng vội cúi xuống làm bài tập. Anh đột nhiên cúi xuống chỉ tận tình cho cô một bài giảng, đôi khế cúi hơi sát vào mái tóc của cô nói khẽ "anh yêu em".

Lời nói trầm ấm không lớn của anh vang lên bên tai của cô, cô gượng đỏ cả mặt, thật ngại chết đi mà, không hiểu anh đang làm cái gì vậy chứ, anh khẽ nhếch môi, rồi bước lên bục giảng.

"Reng reng"

Tiếng chuông kết thúc tiết học cũng vang lên, anh chào cả lớp rồi bước ra khỏi ngoài cửa, cô đi cất tập vở rồi ra về, hôm nay thật hạnh phúc vì có ít tiết học, nhưng lại nhớ ra hôm nay mình phải trực nhật, cô thở dài.

"Khê à, nay tớ có việc về sớm. Cậu chịu khó trực một mình nhé."

"Được cậu về đi."

Mẫn Huyền gật gù, mỉm cười chạy ra khỏi cửa, hôm nay Mẫn Huyền có hẹn với chị họ của mình để bàn một số việc gì đó. Cô nhìn căn phòng trống, nhặt lấy cây chuối, cô quét hết lớp, bước đến bảng lớp cô lau qua một lần nữa, dù Mẫn Huyền đã lau sạch rồi. Mồ hôi vưon trên trán của cô, đôi bàn tay thon dài của ai đó chợt ôm lấy cô. Cô quay lại, bắt gặp bóng dáng đó, chính là anh. Cô nhìn anh một hồi lâu, như bị chính anh thôi miên vậy. Mùi hương của cô dịu nhẹ bay vào mũi của anh, anh thật sự muốn ôm người con gái có mùi hương khó cưỡng và thân hình mềm mại nhỏ nhắn này vào lòng lâu hơn nữa, nhưng đây là trường học.

"Khê, mình về thôi, em vất vả rồi."

"Anh...anh ra trước đi, nếu anh và em đi chung thì..."

"Không sao, kệ họ. Anh chỉ muốn được chăm sóc em."

Bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán của cô, khẽ vén những sợi tóc con xoắn che phủ xuống đôi mắt trong veo đó.

"Anh..."

"Thôi được rồi, anh lấy xe đợi em. Nhớ nhé, phải đi đến xe anh. "

Cô mỉm cười, gật đầu, ngày hôm nay anh thật cho cô cảm giác nhẹ nhàng, êm dịu. Cô đặt khăn lau bảng lên bàn rồi lấy cặp đi khỏi lớp. Cô bước khỏi cổng trường, tiến đến gốc cây khá xa kia, nơi anh đang đợi mình, rồi ngồi lên chiếc xe hơi đó. Anh vẫn luôn chọc cô chiếc xe là do anh mượn nhưng thật chất cô biết nó là của anh, cô chưa từng hỏi về gia thế của anh nhưng cô tin tưởng người đàn ông này có thể tự tích góp mà có được.

"Khê nhi."

"Dạ..."

Chưa kịp để cô trả lời dài hơn, đôi môi của anh đã phủ lấy bờ môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng cuốn lấy bao sự ngọt ngào của cô. Nụ hôn mãnh liệt, hai tay anh ôm chặt lấy cô, cái lưỡi của anh không ngoan ngoãn mà mạnh mẽ khám phá bên trong của cô, cô hơi bất ngờ, nhưng lại nhẹ nhàng đón nhận, đáp trả lại nụ hôn của anh.

"Ừm ừm... em..."

Anh thả lỏng cô ra, nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo cho cô, đôi bàn tay vuốt nhẹ mái tóc ấy.

"Anh, sao anh lại hôn em?"

"Bởi vì, anh thật sự rất nhớ em."

"Chẳng phải lúc này chúng ta vừa gặp nhau sao?"

"Lúc này em há miệng, đôi môi đỏ mọng của em đã khiến anh muốn hôn nó thật sâu rồi, nên anh mới nói "nếu không" "

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn cô khiến cô ngượng ngùng, đôi môi đỏ mọng không ngừng chu lên, cô không đến nỗi ngu ngốc đương nhiên phải hiểu câu nói lúc này... Thật sự là ngại chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nó dành cho em

Không để cô có cơ hội suy nghĩ nhiều, anh cúi xuống thắt dây an toàn cho cô, nhịp tim của cả hai lúc này càng đập nhanh, cô lúng túng, đôi bàn tay khẽ run rẩy, nhưng anh thì không, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, anh thắt xong rồi quay về chỗ ngồi của mình bắt đầu lần bánh.

"Anh... Chúng ta đi đâu. "

" Em muốn đi đâu?"

"Anh à, anh thật sự không nhớ hôm nay là ngày gì sao?"

" Ngày?"

Anh hơi nhú mày nhìn cô, rồi lại thẳng người tập trung lái xe. Mặt cô lúc này thật không thể bình tĩnh được nữa, thật đáng chết mà! Tại sao một ngày quan trọng như thế lại không nhớ, ngày đánh dấu bước ngoặt của mình, vậy mà... Cô vẫn im lặng, không thêm nói nữa, lấy điện thoại ra khẽ lướt lướt.

" Em cất vào đi, đi xe không nên xem điện thoại, sẽ hại mắt "

Cô chán ngán, không thêm trả lời, dường như đang dỗi hờn với anh, nhưng vẫn có ý định nghe lời, bỏ tọt điện thoại vào cặp. Ánh mắt lại nhìn sang ngoài cửa, con đường này hình như đâu phải về nhà? Mà là... Khu thương mại mua sắm mà.

" Khê nhi, tới nơi rồi, chúng ta đi xuống thôi. "

"Đây... Đây đâu phải nhà em... Đây là khu thương mại mua sắm mà. "

Cô lắc đầu, miệng nói lấp bắp, cô không biết vì sao anh lại đưa cô đến đây, cô đâu hề đòi hỏi mua sắm tại sao lại thế...

" Em muốn đón valentine, thì trước tiên phải chọn cho mình bộ đồ thích hợp chứ, không lẽ em muốn mặc đồ học sinh đi với tôi?"

"Em..."

"Em không đến mức xấu xa mặc đồ học sinh để người ta bảo tôi dụ dỗ em chứ?"

Ánh mắt ngạc nhiên của cô hiện rõ ra, ngày hôm nay thật là sự bất ngờ này đến bất ngờ khác, tại sao anh lại cho cô những bất ngờ tuyệt vời như thế này? Cô cứ nghĩ rằng anh đã quên bên đi ngày này rồi chứ, thiệt ra anh vẫn luôn nhớ...cô nhìn về phía anh, lắp bắp nói

"Không phải... anh đã quên rồi sao?"

"Em biết không? Anh có 12 tháng một năm, 30 ngày một tháng, 7 ngày một tuần, 24 giờ một ngày, 60 phút một giờ... nhưng trái tim của anh chỉ có một, và nó dành cho em "

"..."

"Vì thế, mỗi ngày trôi qua đều dành cho em, không cần phải là lễ hay gì anh cũng dành để yêu em"

Trái tim cô ngày càng rối loạn, nhịp tim như tăng cao, nó không phải là bất ngờ nữa mà là một món quà, một món quà vô giá, lúc này đầu cô trống rỗng, cô không thể suy nghĩ gì nữa, cô chỉ biết rằng, cô cũng yêu anh mất rồi. Người đàn ông trước mặt của cô sẽ là người đàn ông cuối đời của mình. Anh chăm chú nhìn cô, những ngón tay lau đi giọt nước mắt của cô, cô như bất động không thể nói gì nữa. Anh ôm cô vào lòng khẽ thì thầm.

"Ngoan, đừng khóc. Xuống xe, chúng ta mua sắm."

Cô không nói gì, khẽ gật đầu rồi bước xuống theo anh, trong lòng khẽ dâng lên một chút hạnh phúc mãnh liệt. Tất cả chuyện này là do anh sắp đặt hết sao?

Bước vào cửa khu trung tâm thương mại, cô đi dạo quanh hết chỗ này chỗ kia, nhìn ngắm hết món này món nọ, nhưng anh chỉ cho cô cái nào cô cũng khẽ lắc đầu cả, anh không hề tức giận, không hề bực mình, khuôn mặt điển trai luôn bình tĩnh, nghiêm nghị, cô không muốn làm anh buồn, nhưng thật sự những thứ này cô không thích.

"Em ơi, em vào đây xem quần áo đi, bên thương hiệu của chị cung cấp đồ đôi, những mẫu mới nhất để hưởng ứng valentine."

Đang ngược nhìn khuôn mặt anh, tiếng nói lãnh lót của chị bán hàng vang lên, chị ta còn nắm chặt lấy cánh tay của cô nữa. Trong đầu cô chợt lóe lên sự vui mừng. Đúng rồi, thứ cô cần hiện tại là đồ đôi. Cô nắm lấy đôi bàn tay thon dài kia bước vào ngắm nghía bộ quần áo ngay trước mặt, cô khẽ mỉm cười hài lòng, quay sang anh.

"Anh, anh có muốn mặc đồ đôi cùng em không?"

"Chỉ cần em muốn, mọi thứ đều có thể."

Cô mỉm cười thỏa mãn, ngắm nghía đồ đôi trước mặt được mặt cho ma -no- canh kia, dáng người của ma- no-canh nữ rất hợp với dáng người của cô, với chiếc đầm màu đen đầy quyến rũ, có đính một tí kim tuyến, tà váy xòe ra với chất liệu ren cao cấp, còn đối với nam thì lại là chiếc áo sơ mi đen tuyền nam tính, liếc sang dáng người của anh, cô khẽ gật gù.

"Thanh toán cho tôi bộ đó."

"Dạ."

Sau khi thanh toán, anh và cô đã thay đổi hoàn toàn trong bộ đồ đôi hoàn hảo này, màu đen tôn lên làn da trắng hồng của cô khiến cô như một người phụ nữ thật thụ, không chút gì trẻ con cả, còn đối với anh thì đây nam tính, ánh mắt ấy, dáng người ấy hút hồn biết bao cô gái. Chị bán hàng cứ liếc nhìn anh không rời mắt.

"Quý khách thật xứng đôi à nha. Chúc hai người có một đêm valentine vui vẻ."

Chị bán hàng đưa ra một món quà tặng nhỏ, là chú gấu bông cùng thỏ con bonny, quả thật là mùa valentine, đều có quà tặng cho các cặp đôi. Cô gật gù nhận lấy, rồi ôm hai chú gấu bông nhỏ vào lòng.

"Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu hả anh?"

"Em thích đi đâu?"

"Em không biết, anh đưa em đi đâu em đi đó."

Cô lắc đầu, nói thật cô chẳng biết mình nên đi đâu, mùa lễ này chắc hẳn những chỗ cần đi thì sẽ rất đông đúc, rất ngột ngạt. Nhưng nếu không đi đến những chỗ đó thì cô và anh sẽ đi đâu trong tối nay? Đôi bàn tay đột nhiên vịn chắc bờ vai của cô, nhìn thẳng vào sâu đáy mắt của cô khẽ thì thầm.

"Vậy thì anh sẽ đưa em đi một chỗ."

"Là đi đâu?"

"Đi về nhà làm vợ anh!"

"Xùy, anh thật là... Trước hết mình ăn tối cái đã. "

Cô đánh trống lảng, đôi gò má ửng hồng cả lên, trong đáy mắt của anh cô nhận ra sự chân thành, nhưng vì thế cô lại càng ngượng ngùng hơn muốn né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bầu trời hôm nay thật đẹp

Chiếc xe taxi đưa cô về nhà an toàn, cô vừa về đến nhà đã nghe mùi rượu thoang thoảng, từ nhỏ mũi của cô rất nhạy, nên chỉ cần mùi hương nhẹ cũng có thể khiến cô cảm nhận được. Trong nhà ngoài ba thì đâu còn người đàn ông nào? Huống chi, ba của cô hiện tại...

Dòng suy nghĩ dập tắt, còi bỏ đôi giày búp bê để lên kệ, cô vội vã chạy vào, người phụ nữ quen thuộc kia đang cầm chai rượu, cơ thể hiện rõ sự mệt mỏi, trên sàn nhà tràn ngập chai rượu đang rải rác. Kế bên người phụ nữ ấy là một người phụ nữ trung niên đang ngồi kế bên, khá quen thuộc, cô nhủ mấy suy nghĩ.

"Mẹ!!!"

Cô sững sốt một lần nữa, mẹ...mẹ của cô uống rượu sao?

"Đi...đi..."

Nghi Hạ không nói gì, chỉ đứng dậy lặng lẽ nhặt những chai lọ dưới sàn, cô chạy đến ôm mẹ. Bà Lục không ngừng kêu hai từ "ông xã" trong đôi mắt ướt nhoe, mắt nhắm lại dường như đã say khướt. Trong cơn mê sảng, bà Lục không ngừng gọi tên chồng của mình. Liếc nhìn trên bàn cô nhận ra một món quen thuộc, những viên socola lẫn trên bàn, một món quà tinh thần hằng năm mẹ cô vẫn hay làm để tặng ba vào valentine. Nhắc đến đây, nước mắt của cô lăn dài, là cô không tốt.

Kỉ ức chợt ủa về, cô nhớ rất rõ mùa valentine năm trước, ba mẹ, cô và ngay cả Mẫn Huyền đều có mặt tại ngôi nhà nhỏ này. Bà Lục tự tay làm socola nóng hổi mới ra lò để tặng cho ông Văn, trên khuôn mặt hiện lên niềm hạnh phúc của một người vợ, tuy đã lấy nhau được nhiều năm, đã có con cái nhưng hai vợ chồng vẫn luôn giữ mãi tình cảm này, vẫn sát son một lòng vì nhau. Nhớ lại, cô còn rất cảm động và ngượng mộ chính ba mẹ của mình, Mẫn Huyền cũng vậy.

Quay về hiện tại, nước mắt của cô rơi càng nhiều hơn, nước mắt rơi xuống đôi gò má xinh đẹp, trong lòng cô hiện lên sự áy náy. Cô đã vô tâm bỏ lại mẹ cô đơn trong chính căn nhà của mình, không có ba đã là một nỗi buồn lớn đối với mẹ, vậy mà...đến con gái cũng không có mặt cùng mẹ đón, lại để bà cô đơn trong chính căn nhà. Sự lạnh lẽo bao phủ lấy cô, cô ôm mẹ vào lòng, nước mắt rơi càng nhiều, đôi mắt xinh đẹp của cô nhoe dãn. Chắc hẳn, bà Lục đã rất buồn bã vì cô, bề ngoài bà luôn là một người phụ nữ cứng rắn, nhưng bên trong lại là một phụ nữ yếu đuối cần che chở. Lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên mi mắt của bà, cô khẽ thở dài, lòng đau như cắt. Một cánh tay đến bên cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Khê, con đừng lo lắng. Lúc này mẹ con la hét đập vỡ đồ đạc...đi cũng rất sợ. Giờ mẹ cô đã ổn rồi không phải sao?"

"Đì là Nghi Hạ ạ?"

Nghi Hạ gật đầu, ánh mắt sắc bén lướt sang bộ váy cô đang mặc rồi lại nhìn sang bà Lục đang say khướt. Cô chỉnh lại tư thế, giúp mẹ nằm lên sofa, đắp chăn cho bà, rồi theo Nghi Hạ bước về phía ban công. Bầu trời đêm hôm nay thật đẹp, cô ngước lên bầu trời, rồi lại quay vào trong nhà.

"Mẹ, tha lỗi cho con. Con xin lỗi "

...

Hắn về nhà trong sự mệt mỏi, vừa về đến nhà đã có một người phụ nữ nằm trên sofa đợi hắn, trên gương mặt xinh đẹp dịu hiền hiện đầy sự cô đơn, trông vắng, bi ai. Hắn bất giác nhíu mày.

"Xin lỗi... Là do cô Từ Dung cứ nhất quyết ở lại, tôi không nỡ..."

Hắn gật đầu, ra hiệu lui xuống, ngồi cạnh bên nàng, nhìn ngắm một xíu rồi lấy điều thuốc ra châm lên. Tiếng động của hắn làm cho Từ Dung thức giấc, nàng xoay người lại, liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, lật đật ngồi dậy, lập tức ôm chầm lấy hắn.

"Anh, anh đã về rồi sao? Em mừng quá!"

"Mừng?"

Chân mày của hắn nhíu lại một giây lát, hắn lại nhìn sang cô gái này, tối vậy rồi sao còn không về nhà. Nhìn bộ đồ trên người Từ Dung, chắc hẳn là muốn đi chơi?

"Tối rồi, em về nghỉ ngơi đi. Có gì mai rồi nói. "

"Anh, hôm nay valentien, anh dẫn em đi chơi được không? "

"Không!"

Nước mắt của Từ Dung bắt đầu lăn dài, biết trước được kết quả, nhưng Dung có thể làm gì chứ? Người con trai trước mặt nàng lúc nào lại chẳng tàn nhẫn đến thế. Hai mắt nhắm lại, hít sâu vào, Từ Dung run rẩy.

"Tại sao? Cô ta là người đến sau tại sao lại vậy!"

"Cô biết?"

Ánh mắt đục ngầu của hắn trong làn khói mờ ảo. Nước mắt trộn lẫn làn khói ấy khiến cho Phù Từ Dung không thể nhìn rõ hắn được nữa. Từ Dung nhanh tay quẹt đi những giọt nước mắt, chạy đến ôm hắn dù hắn đẩy Từ Dung ra.

"Anh...anh đồng ý được không, một lần thôi?"

"..."

Hắn không trả lời, để mặc cô lay tay, hắn không thương hại cô, nhẹ nhàng châm thêm một điếu thuốc, nhìn cô như thể hắn chẳng có chút nào lay động. Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, một lúc sau, hắn nâng cằm của Từ Dung lên, khẽ cười nhạt.

"Yêu một người không thuộc về mình, không có tư cách để ghen."

Đột nhiên, tiếng nói trầm bổng của hắn vang lên. Trái tim Từ Dung như bị co thắt lại, hắn phải nói lời này thì mới vừa lòng sao. Ngược nhìn bầu trời đêm tuyệt đẹp, mê hoặc lòng người kia? Trời đẹp, nhưng trái tim cô không vui chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hãy can đảm

Hơn hai tháng trôi qua,

Năm học mới lại bắt đầu, càng bận rộn hơn với những trang vở, ngồi trong quán cafe sách yên tĩnh, tay cầm bút làm những bài toán khó kinh khủng khiến cô ngán ngẫm, hôm nay Mẫn Huyền không đến cùng cô, chán chết đi được! Bàn tay trắng nõn nà của cô với lấy ly trà sữa bạc hà, hương vị ngọt ngào, the the làm mát lạnh bên trong lưỡi cô. Mùi hương bạc hà ngày càng bao phủ lấy cô, bàn tay thon dài ôm trọn cô vào lòng, cái cảm tựa lên đỉnh đầu của cô cực kỳ tuyệt vời.

"A!"

Cô quay mặt lại, tham lam hít thở mùi hương bạc hà quyến rũ đó. Mùi hương của anh khiến cô rất thích, anh đưa tay véo mũi cô một cái. Nhìn ngấm khuôn mặt của cô, anh ôn nhu mỉm cười nụ cười cuốn hút cô. Cô cúi đầu trốn xa ánh nhìn xấu xa của anh, chui vào lồng ngực ấm áp của anh ẩn nấp. Cơ thể mềm mại của cô được cơ thể to lớn ôm trọn.

"Bài nào khó? Anh giúp em giải."

"Không cần đâu, em chả muốn giải nữa, chỉ cần anh thôi."

Cô chu môi, làm nũng với anh, mới đây mà cô đã quen anh gần được một năm hơn rồi, tính đến thời điểm này. Cô và anh ngày càng thân thiết hơn, cô yêu anh, yêu tất cả những gì thuộc về anh, khuôn mặt, bóng dáng, sự ôn nhu dịu dàng đến khó cưỡng của anh khiến cô không thể nào quên được. Anh lắc đầu nhìn cô, cô gái nhỏ này không ngoan rồi.

" Phải chăm chỉ mới có thể làm bài tốt được. "

"Không chịu đâu. Lúc này em rất chăm học, tại anh đến bắt nạt mà em không muốn học nữa. "

Cô lắc đầu, giọng nói êm ả mềm mại như tiếng suối của cô, cô mỉm cười nghịch ngợm nhìn anh, chọt chọt vào ngực anh.

"Khê..."

"Hử?"

"Em không ngoan anh sẽ..."

"Sẽ làm sao chứ...?"

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng phủ xuống bờ môi của cô, anh ôm cô chặt vào lòng, sự mềm mại ở đầu lưỡi chiếm lấy tâm trí cô, cô ôm anh, phối hợp nhẹ nhàng, nụ hôn nóng bỏng khiến cô nghẹt thở, hơi thở dồn dập.

"Anh... Đây là nơi công cộng đó!"

"Mặc kệ. "

Anh véo mũi cô một phát, cô mỉm cười hạnh phúc vùi đầu vào ngực anh, những khoảnh khắc này thật hạnh phúc. Tim cô đập thật mạnh, đã quen nhau được lâu như thế rồi mà cô vẫn cảm thấy bối rối như những ngày đầu vậy, sự dịu dàng của anh khiến cô rất khó cưỡng, rất bối rối. Lần nào gặp gỡ, được cái môi đáng ghét kia hôn cô cũng đỏ ửng cả mặt.

Ánh mắt của anh nhìn xuống đồng sách trên bàn của cô, bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc mềm mại xoăn nhẹ tự nhiên của cô. Ánh mắt sắc bén ấy lướt sang cô, nhìn chăm chăm vào cô khiến tim cô muốn lọt ra ngoài.

"Anh...anh nhìn gì ghê vậy?"

"Em tin vào dự đoán như thế à?"

Bàn tay anh nâng cuốn sách lên, anh nhìn vào nó về mặt xa xăm.

"Em làm gì có, trả lại cho em."

"Em đọc được gì trong đó?"

"Đàn ông môi mỏng rất đa tình. Anh xem, môi của anh thật hư hỏng "

Cô không đánh mà lại khai hết tất cả, khoe môi của anh cong lên, nụ cười cuốn hút con người, nụ cười mang đầy vẻ nguy hiểm. Bất giác cô biết mình vừa nói điều gì đó hơi sai sai, cô nhìn anh. Cô bắt đầu lo lắng, về mặt này có ý gì đây?

"Em biết môi mỏng còn có tác dụng làm gì không?"

"..."

"Hôn em."

...

Kể từ ngày gặp nhau trước ngày valentine, Mẫn Huyền không còn gặp An Khôi một lần nào nữa, nỗi nhớ của Mẫn Huyền ngày càng nhiều hơn. Đạo quanh từng con phố mà Khôi thường đi vẫn không thấy bóng dáng ấy. Ý nghĩ đến tìm gặp hắn ta bỗng dưng hiện lên, nhưng lại không đủ can đảm và phải xóa tan ý nghĩ điên rồ ấy. Bàn tay cứ cầm lấy cái móc khóa ở hộp bút, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó đầy sự dịu dàng nâng niu.

"Mẫn Huyền, món này nhìn ngon quá mình đi ăn không?"

"..."

"Mẫn Huyền. "

"..."

"Mẫn Huyền..."

"Hả. Cậu nói gì?"

"Trời ơi, Mẫn Huyền ơi là Mẫn Huyền cô nàng của tôi ơi hôm nay làm sao thấy?"

"Không có gì."

Mẫn Huyền lắc đầu, nét mặt mang đầy tâm trạng, cô thấy thế liền thấy khác lạ. Mẫn Huyền dạo này lạ lắm, đã cố gắng tập luyện để lấy vóc dáng chuẩn, cũng thường ăn kiêng, không còn hay ăn vặt nữa.

"Này, cậu bị bệnh à. Tớ rủ cậu đi ăn món mới gần trường. "

"Không ăn đâu, béo lắm. "

"Cậu...cậu sao thế, cậu sợ béo cơ à?"

Sự ngạc nhiên khiến cô há mồm, tròn mắt to, cô không ngờ Mẫn Huyền có ngày sợ béo sao? Chẳng lẽ là đang yêu đấy chứ?

"Huyền à, cậu đang yêu đúng không?"

"Ừ, Khê, có lẽ tớ đã yêu anh ấy thật rồi cậu à. Những ngày không gặp anh ấy tớ nhớ lắm, nhưng lại không đủ can đảm đến hẹn gặp. "

Mẫn Huyền mệt mỏi nằm xuống bàn, nổi ra hết tâm sự với cô bạn thân này Mẫn Huyền như trút đi được nhiều nỗi buồn. Cô bất ngờ thêm lần nữa, Mẫn Huyền thật sự đã yêu người con trai ấy sao... Bàn tay nhỏ nhắn của cô vuốt mái tóc thẳng đen mượt của Mẫn Huyền đang bay trong gió. Cô vỗ nhẹ lưng Mẫn Huyền, mỉm cười.

"Nếu như cậu đã yêu anh ấy thật sự, hãy can đảm gặp anh ấy. "

"Tại sao?"

"Nếu yêu thì hãy yêu cho hết mình để sau này sẽ không hối tiếc với những gì mà ta đã từng trải qua. "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Một mối

Đêm, con phố đã lên đèn,

Đôi chân thon dài của Mẫn Huyền bước đi nhẹ nhàng, dạo quanh công viên mà Huyền thích nhất, không khí hôm nay thật êm đềm, bầu trời đầy sao, những vì sao nhỏ chiếu xuống thân hình nhỏ bé, mong manh của Mẫn Huyền trong màn đêm. Từ nhỏ Mẫn Huyền đã thích dạo quanh công viên, khi lớn lên, sở thích vẫn không hề thay đổi, Mẫn Huyền thích không khí thoáng đãng thế này, đặc biệt là bầu trời đêm, làn gió se se lạnh. Mẫn Huyền đặt chân ngay gốc ghế đá quen thuộc mà Mẫn Huyền thường ngồi đây, nơi thích hợp nhất của Mẫn Huyền cùng cô bạn thân mỗi khi có chuyện buồn. Tọa độ này rất thích hợp, đối diện ngay quán trà sữa, nhâm nhi ly trà sữa, không gian lặng yên thoải mái, bao nhiêu tâm sự cũng được trút hẳn, tinh thần nhẹ hẫng đi. Mẫn Huyền lấy điện thoại, đôi tay nhỏ nhắn bấm số điện thoại quen thuộc, áp vào tai trái, hít một hơi thật sâu, ngập ngừng.

"Lục Khê, mình quyết định rồi...mình sẽ gặp anh ấy một..."

Bộp!

Lời nói chưa dứt, chiếc điện thoại đã vô thức rơi xuống đất. Ngay trước mắt Mẫn Huyền chính là hình ảnh cặp đôi trước mặt bên phía góc tối kia ôm hôn nhau đắm thiết, nụ hôn mãnh liệt đầy hạnh phúc khiến ai cũng ngỡ ngàng, nụ hôn tràn ngập sự hạnh phúc như mùi tên thơm thoảng vào Huyền, hình bóng quen thuộc của người đàn ông đó, mái tóc đó, khuôn mặt đó đều in sâu trong trí nhớ của Mẫn Huyền, nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi xuống đôi gò má xinh đẹp kia, nụ cười chưa chút hiện lên. Anh ta đã có người yêu? Sự thật trớ trêu khiến con tim Mẫn Huyền như bị bóp nghẹt, nỗi đau một ngày càng bao phủ lấy khắp người Huyền. Đau! Đau lắm. Người con gái mong manh không chịu đựng được nữa, đôi chân sắp không trụ được nữa, lê bước nặng nề bỏ đi, hàm răng cắn chặt môi đến chảy máu. Mẫn Huyền dường như mất cảm giác, toàn thân tê liệt chỉ biết chạy đi thật nhanh, mỗi bước chân đầy nặng nề. Máu loang ra miệng nhưng vẫn không hề hay biết. Trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh đôi nam nữ lúc nãy. Tại sao? Ngay lúc Huyền định bày tỏ thì ông trời lại cho mình thấy chuyện tồi tệ này? Mẫn Huyền thà bị từ chối thẳng thừng hơn là phải đối mặt với chuyện này. Tình cảm vừa chớm nở đã sớm lụi tàn, bao nhiêu sự tin tưởng hi vọng đã vụt tắt trong giây phút ngắn ngủi.

...

Nụ hôn mãnh liệt vừa rồi vừa kết thúc, người đàn ông ôm chặt cô ấy vào lòng, khẽ thì thào.

"Từ Dung! Anh yêu em. Yêu em, em hiểu không?"

"Không, An Khôi. Người em yêu không phải anh. Xin anh hãy hiểu cho em. "

Người con gái vội thoát khỏi vòng tay đó, cố gắng bình tĩnh chỉnh đốn lại quần áo đã lệch một ít. Ánh mắt tránh né ánh nhìn từ người đối diện, đôi môi mông gọt cảm thốt lên những lời nói nhẹ nhàng.

"Em xin lỗi. "

"Lúc này là anh không tốt. Anh đã cưỡng hôn em."

"Không sao! Khuya rồi em về đây!"

Từ Dung quay đi, trong bóng dáng ấy hiện lên sự trốn tránh, An Khôi muốn níu lại, nhưng lại không thể, sự tuyệt vọng, bất lực đặt lên đôi vai của Khôi. Mỉm cười nhạt, An Khôi đau đớn, ánh mắt mờ ảo dõi theo bóng dáng nhỏ bé kia, người vẫn luôn cự tuyệt mình đang khuất dần trong bóng tối... Tình cảm của An Khôi dành cho Từ Dung là thực sự, tình yêu ấy không thể nào thay đổi được.

"Anh xin lỗi."

...

Cô bất giác nhìn vào màn hình điện thoại, không có tín hiệu chỉ còn lại những tiếng tút mà thôi, lúc này cô vừa nghe được tiếng rơi của một thứ gì đó rồi lại rơi vào hồi tút của điện thoại. Tim cô đập mạnh, sự lo lắng bắt đầu lan tỏa, Mẫn Huyền đã xảy ra chuyện gì? Nhìn lên đồng hồ trên tay, đã tối rồi Mẫn Huyền lại còn có thể đi đâu được chứ? Cô cố gắng bấm liên tục số để gọi lại, nhưng vẫn không liên lạc được. Thay quần áo, bước xuống nhà, cô vội vàng chạy ra ngoài tìm kiếm Mẫn Huyền. Khẽ thở phào, hôm nay mẹ lại đi show rồi, thật thuận lợi, nếu không lại làm mẹ lo lắng. Cô suy nghĩ, những nơi Mẫn Huyền và cô thường hay đến nhất. Đôi chân nhỏ bé sải bước trên con phố, đầu không ngừng suy nghĩ hình bóng nhỏ bé Mẫn Huyền có thể đi đâu.

"Mẫn Huyền, rốt cuộc cậu ở đâu?"

Cô cứ bước đi mãi, bước đi mãi trong vô thức, tri thức đưa cô đến công viên, nơi mà cô và Mẫn Huyền thường hay đến vào mỗi lúc rảnh rỗi, lúc vui, lúc buồn. Cô cần môi, bắt giác khê lên.

"A, đúng rồi, là công viên?"

Cô bước đến chiếc ghế quen thuộc, ánh mắt không ngừng dò xét tìm kiếm. Chị bán trà sữa đối diện đang dọn hàng, cô nhanh chóng chạy đến.

"Chị, chị ơi, chị có thấy Huyền không?"

"Có. Lúc này con bé có tới mua"

Khách hàng thân thiết của cửa hàng, đương nhiên ít nhiều cũng luôn có ấn tượng tốt, cô thăm trấn an bản thân, Mẫn Huyền có đến đây tức là sẽ không đi đâu xa. Cô gạt đầu, cảm ơn rồi chạy quanh khắp công viên, trời tối mịch, người đã vắng dần, con phố yên tĩnh hơn, nhưng bóng dáng ấy vẫn không xuất hiện, giọt nước mắt của cô rơi xuống đôi gò má, cô bất lực rồi, đành ngồi xuống chiếc ghế đá quen thuộc, một vật gì đó cứng cứng chạm vào chân cô, cô quay xuống nhìn vào nó, bên cạnh còn có ly trà sữa loại mà Mẫn Huyền thích dùng nhất nằm trên đám cỏ, bị che lấp mập mờ ẩn vào cỏ, nếu không chạm phải chắc hẳn cô cũng sẽ không nhận ra đây là đồ vật của Mẫn Huyền.

"Cái...cái này là điện thoại của Mẫn Huyền "

Cô tròn mắt, ngạc nhiên đưa tay lên miệng, điện thoại đã hết pin, hèn gì lúc này cô không gọi được, nhưng sao lại rơi xuống đất? Nhiều câu hỏi hiện lên trên đầu cô, cô không biết điều gì đang xảy ra... Nỗi lo lắng càng nhiều hơn, ngay lúc này, cô rất muốn có anh, người đàn ông đó sẽ giúp đỡ cô. Người đàn ông đó sẽ che chở, sẽ bảo vệ cô những lúc yếu đuối như thế này. Cô tìm kiếm xung quanh mình nhưng lại không có điện thoại, lúc này thay đồ cô quên cầm theo rồi...

"Mẫn Huyền, mình sẽ tìm ra cậu!"

...

Mỗi bước chân của Mẫn Huyền lại nặng nề hơn, sự đau đớn tột cùng đang đè nặng cơ thể nhỏ bé ấy, Mẫn Huyền lê bước đi, không biết phải đi về đâu, nhưng ngay lúc này Mẫn Huyền không muốn về nhà, không muốn trở về căn phòng có hình ảnh của hắn. Ba mẹ đã đi công tác, Mẫn Huyền càng không muốn quay về ngôi nhà cô đơn đó. Đêm nay, quả thực là một đêm buồn nhất... Mẫn Huyền bước đi, bước mãi để đến nhà của cô. Nhà lại khóa cổng, không có ai, điện thoại lại không có... Mẫn Huyền như gục ngã, ngã quỵ xuống bên cổng. Thật sự, quá mệt mỏi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lớn Nhanh Nhé

Cô nắm bắt được manh mối khẽ vui sướng kêu lên một tiếng, đứng phắc dậy, cô nhìn xung quanh, người càng ngày càng vắng, chị bán hàng cũng đã đóng cửa, cô cảm thấy sợ hãi, xung quanh vắng lặng, từng cơn gió bắt đầu lạnh buốt. Cô khoanh tay, xoa xoa cánh tay của mình một tí. Ngược lên bầu trời, bầu trời hôm nay không có vì sao nào. Suy nghĩ, cô quyết định tìm kiếm Mẫn Huyền một vòng nữa rồi quay về.

Tìm kiếm mãi vẫn không có, cô bắt lực, hai cánh tay thả lỏng ôm chặt gấu áo, cô sẽ đi về nhà. Con đường này thật vắng lặng, thật sợ...một cô gái yếu đuối thế này thì sao có thể đi trên đường về như thế này được chứ? Ngoài đường không còn chiếc taxi nào đi ngang qua, cô liền vội vàng chạy thật nhanh về nhà, trời tối thế này cô phải về càng nhanh càng tốt. Cầm túi chạy hối hả, hình bóng bé nhỏ của cô gái trong chiếc váy mỏng manh kia đang cố sức chạy về phía trước.

"Bộp!"

"Này cô em, khuya thế này rồi sao lại ở một mình chứ? Hay là anh...đến với em đêm nay ha!"

Cô vừa chạm vào cái vật gì đó mềm mềm, cô xoa xoa trán, chưa kịp ngẩng đầu tiếng nói của người đàn ông đáng ghét nào đó vang lên, thêm tiếng cười ha hả đang sợ kia khiến cô vô thức lùi lại một bước.

"Ông...ông là ai?"

"Tôi là ai? Không quan trọng, nhìn đôi môi của em kia, thật khiến người ta ngầu ngẩn "

Tên béo lùn kia nhìn cô, đôi tay thô ráp tùy tiện đưa lên môi của cô, cô hất tay hất ra. Ánh mắt lạnh như băng, căm phẫn nhìn đối diện hắn, đôi vai run rẩy, hơi thở hơi dồn dập. Tên béo kia vẫn không có ý định buông tha, hắn ta hoàn toàn nham hiểm, đáy mắt hiện rõ dục vọng. Ánh mắt đang dò xét cơ thể của cô, cô cắn cắn răng, dồn hết sức quay người chạy, một bàn tay thô bạo nắm lấy chòm tóc của cô, dục mạnh lại, cô giật mình run rẩy khẽ rên "a" một tiếng, hắn không cho cô thoát khỏi. Bàn tay quá lớn của hắn ta khiến hắn ta thuận lợi xoay đỉnh đầu cô quay ngược lại, giọng cười khà ồ vang lên trong bóng đêm. Tên béo lùn ấy đè sát cơ thể cô vào tường, bắt đầu trêu chọc, bàn tay thô ráp không ngừng di chuyển trên khuôn mặt nhỏ bé đã sớm bị sợ hãi mà tái nhợt.

"Bé con, em muốn làm ngay ở đây hay đi vào khách sạn?"

Tên béo chỉ tay về phía khách sạn đối diện, hắn tiến sát hơn một bước, hai tay của cô không ngừng chống đối, cổ đẩy cơ thể béo ú của hắn ra khỏi.

"Chát!"

Cô tát thật mạnh vào mặt hắn ta một cái, khuôn mặt béo ú xấu xí kia in lằn lên năm dấu tay, hắn đau đớn, nghiến răng.

"Chát!"

"Con nhãi ranh, mày dám tát tao, mày nghĩ mày là ai. Cái tát này là cho sự ngu ngốc. "

Hắn ta nghiến răng ken két, tát mạnh vào mặt của cô không chút gì là thương hoa tiếc ngọc. Cô thật sự quá sợ hãi, ngồi thụp xuống, thân người co ro dưới thân hình cao lớn của hắn. Giọt nước mắt không biết từ lúc nào mà rơi xuống đôi gò má xinh đẹp của cô, cô thật sự quá sợ hãi, đôi vai trần hơi xộc xệch, trong đầu hiện rõ lên cảnh tượng sợ hãi.

"Không...đừng... Đừng làm vậy. "

"Dương, cứu em..."

Cái cổ trắng ngần của cô từ lúc nào đã bị tên béo ú đó nắm chặt lại, hắn ra sức dùng lực siết cổ cô, cô khó thở hô hấp. Hình ảnh người đầu tiên trong đầu của cô chính là anh, giờ này anh đang ở đâu? Một cô gái nhỏ bé thế này, sao có thể chống chọi lại được với gã to lớn kia... Cái cổ từ lâu đã bị tên kia siết chặt đến ngạt thở... Cô nhắm mắt lại tuyệt vọng...

"Tha cho tôi...xin ông "

"Ha ha, tha cho mày à? Mày đã tát tao thì đây là cái giá mà mày phải trả!"

Tên béo lùn đó thô kệch, buông cổ cô ra, cô thở hổn hển, tay ôm lấy cái cổ của mình, thật sự rất đau... Đau cả tinh thần lẫn thể chất. Cô co rúm dưới đất, lắc đầu liên tục khi tên kia đang từ từ cởi bỏ chiếc áo thun, rồi xuống chiếc quần... Hắn cười hả hê, kéo cô vào trong góc tối dờ dờ đồ bại...

"Không... Dừng lại..."

Đôi chân cô đã không còn sức lực để chạy, hắn ta thật quá lớn với cơ thể của cô, hai tay cô bị hắn ta giữ chặt, chiếc váy xộc xệch ẩn hiện bộ ngực của thiếu nữ đầy đặn.

"Xoẹt!"

"Bộp!"

Chiếc áo rách một đường do bị tên kia xé rách, thú tính của hắn bắt đầu trỗi dậy, Lục Khê sợ hãi nhìn hắn, lắc đầu liên tục, nhưng hắn đã ngắt xiù....

"Cô bé, cô không sao chứ?"

Tiếng nói trầm ấm của một cậu con trai vang lên, anh ta khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, vẻ đẹp trai khôi ngô tuấn tú. Anh ta vừa rồi đã đánh tên béo

kia ngất xỉu? Lục Khê mừng quýnh, nhưng trong lòng vẫn còn hiện rõ sự sợ hãi... run rẩy.

"Cô bé, tôi đưa em về...khuya như vậy rồi, lần sao không được đến đây một mình nữa, thật sự rất nguy hiểm "

Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, nhìn vào anh trai kia quả là rất quen mặt, anh ta đỡ cô đứng dậy, dìu cô đi, nhưng cô lại sợ hãi rụt rè, hơi đẩy anh ra.

"Cảm ơn anh. Tôi không sao rồi. "

"Tôi đưa em về? Còn tên đàn ông này em muốn xử lý hán ra sao?"

Cô khẽ liếc nhìn người đàn ông đã ngất xỉu phía dưới vì một cú đánh khá mạnh, mùi rượu nồng nặc hơn, hán ta quả đúng là đáng chết. Hiện tại, cô không thể suy nghĩ ra có thể làm gì đối với tên bản thủ này, chỉ biết đập vào mình hán một cái bỏ tức, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không cần lắm. Đường về nhà còn không xa, tôi có thể tự về được. "

Nói xong, cô lập tức chạy về, những người đàn ông thật đáng sợ, rõ ràng ai cũng có thú tính trong người, nhất thời cô không thể nghĩ ra được gì, cô chỉ muốn thoát khỏi cái chỗ quái quỷ này mà thôi... Anh ta đứng sững sờ, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, lắc đầu cười nhẹ.

"Cô bé thật kì lạ..."

...

Ở một góc khuất nhỏ, bàn tay người đàn ông kia đã xuất hiện thành nắm đấm kia, hán đưa tay rút điện thoại, trong lòng sôi sục. Ánh mắt gằn lên từng vết máu đỏ trong rất đáng sợ.

"Tên béo đó, hãy xử lý tốt đẹp cho tôi "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nhớ

Cô vội vàng chạy về nhà, đôi tay vẫn ôm khư khư chiếc váy đã bị rách phần đuôi váy một đường, cũng may vẫn còn có áo để về nếu không cô có chạy cũng không thể nào chạy về nổi nữa. Đôi chân bé nhỏ đã đặt chân tại nhà, hôm nay cũng rất may mắn mẹ cô đã đi xa, nếu không nhìn thấy bộ dạng của mình mà khiếp sợ mất...

"Mẫn...Mẫn Huyền..."

Giọng nói trong trẻo như suối của cô trong màn đêm vang lên, cô gái ngồi co ro dựa đầu vào hàng rào nhà cô là Mẫn Huyền sao? Khuôn mặt hốc hác, lại mặc một chiếc áo mỏng manh, không biết Mẫn Huyền đã ngồi ở đây từ khi nào... Cũng rất may mắn khu nhà của cô là nơi an ninh, nếu không Mẫn Huyền chẳng phải bị như cô rồi...

Hít thở một hơi thật sâu, cô mở cửa, vội vàng đợi Mẫn Huyền vào bên trong nhà, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa.

" ưm "

Mẫn Huyền kêu nhẹ một tiếng, toàn thân mềm nhũn, thật sự hôm nay Mẫn Huyền đã quá mệt mỏi, cô sờ vào khuôn mặt gầy gò kia... Mẫn Huyền đã ốm đi nhiều, có chuyện gì đã khiến Huyền phải như thế. Nghĩ đến đây lòng cô lại dâng lên cảm giác khó thở, nhớ lại cảnh ghê tởm hồi nãy, cô vẫn còn khá sợ hãi... Không biết Mẫn Huyền có bị vậy không? Quan sát quần áo, dường như Mẫn Huyền chưa có dấu hiệu bị xâm hại... Cô bước vào phòng nhìn bộ dạng ghê tởm lúc này của mình, khẽ thở dài, nếu không có anh ta chắc giờ này cô đã không còn xứng đáng ở trên cõi đời này nữa rồi. Lặng lẽ thay bộ quần áo chỉnh chu, cô không muốn Mẫn Huyền thức giấc sẽ nhìn thấy bộ dạng này của mình.

"Em đã ngủ hay vẫn chưa ngủ? Anh muốn nghe giọng nói của em, anh nhớ em"

Tin nhắn bằng giọng nói vang lên trên điện thoại, cô khẽ cười. Trên màn hình hiện lên 12 cuộc gọi, thì ra anh đã gọi cô từ lúc sớm... Không thấy phản hồi nên mới gửi tin nhắn bằng giọng nói cho cô. Cô rất muốn gọi cho anh, nhìn đồng hồ cô chạnh lòng cất điện thoại, trời đã gần một giờ sáng, anh không thể bận lòng vì cô được, anh còn rất nhiều việc bận rộn phải làm...cô ngồi trên bàn học, ngắm nhìn chậu hoa xương rồng quen thuộc, bàn tay di chuyển lên cái chậu đó vuốt ve.

"Lục Khê...mình xin lỗi"

"Mẫn Huyền? Cậu tỉnh rồi."

Giọng nói ngạc nhiên của cô nhìn Mẫn Huyền, không lẽ Mẫn Huyền giật mình vì ác mộng? Mẫn Huyền không trả lời, khẽ đưa tay vuốt lên đôi gò má đang sưng, ửng đỏ lên, đôi mắt Mẫn Huyền ngầy ngố nhìn nó.

"Cậu bị sao thế...tiểu Khê?"

"Minh...à mình vừa mới đi ra ngoài hóng gió ở trước cửa, trời lạnh quá da mình ửng lên thôi. "

Lục Khê cố gắng rặn là từng chữ, cố lấy một cái cơ để vờ đi nổi nghi ngờ của Mẫn Huyền, Mẫn Huyền gật gù, nước mắt bỗng dưng rơi xuống đôi gò má xinh đẹp gây gò của Mẫn Huyền. Lục Khê giật mình, ngạc nhiên tròn mắt nhìn Mẫn Huyền, luống cuống vội ôm Mẫn Huyền vào lòng.

"Cậu...cậu sao vậy?"

"Minh xin lỗi. Minh đã để cậu lo lắng, có phải cậu đi tìm mình mà bị vậy không?"

Mẫn Huyền nghẹn ngào, da của Lục Khê rất mỏng bị gió lạnh buốt phả vào sẽ rất dễ bị ửng đỏ. Nghĩ đến hình ảnh nhỏ bé của cô bạn chạy loanh quanh tìm mình, Mẫn Huyền cảm thấy tội lỗi khóc nức lên như một đứa trẻ.

"Không sao, chỉ cần cậu không sao là được rồi."

Cô vỗ nhẹ bờ vai mong manh của Mẫn Huyền, rất may mắn khi Mẫn Huyền đã không nghi ngờ, tâm hồn thuần khiết như thế không nên nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp lúc này, nhất là lúc Mẫn Huyền đang cảm thấy tuyệt vọng nhất vì một chuyện gì đó.

Cái tát này cũng đã nhanh chóng mờ nhạt đi, người đàn ông đó chỉ đánh hơi nhẹ, nên năm đầu tay đã nhạt dần nếu không cô cũng chẳng biết giải thích với Mẫn Huyền như thế nào.

Cô kéo Mẫn Huyền vào phòng ngủ, khẽ đắp chăn lên cho Mẫn Huyền rồi cùng nhau ngủ, Mẫn Huyền cũng thường xuyên hay qua nhà cô ngủ cùng như thế này. Mẫn Huyền chăm chú nhìn cô, không chịu ngủ, cô không hỏi gì hơn, không muốn xoáy mạnh về vấn đề riêng tư của người khác, dù là bạn thân thì cũng không nên, cả hai chìm vào trong giấc ngủ...

Mẫn Huyền đã ngủ say, nét mặt hiện lên đầy sự mệt mỏi, thân hình bé bỏng của Mẫn Huyền co lại, môi không ngừng mấp máy, khẽ cựa người. Cô nhìn Mẫn Huyền, cô vẫn chưa ngủ được, không an tâm khi nhìn thấy Mẫn Huyền trong tình trạng này.

"Tại sao, anh không nói anh có người yêu?"

"Ngay lúc...em can đảm nói yêu anh...thì là lúc em thấy điều tội tệ đó..."

Trong cơn mê sảng Mẫn Huyền không ngừng nói nhưng câu đau lòng, Mẫn Huyền không phải là người dễ buồn, Mẫn Huyền luôn là một con người lạc quan, dù có chuyện buồn cô ấy vẫn luôn luôn cười, mặc kệ chuyện đó có ra sao... Cô đặt tay lên vai Mẫn Huyền khẽ vỗ về, trong lòng hiện lên sự lo lắng. Cô chỉ biết an ủi và ở bên cạnh Mẫn Huyền lúc này mà thôi... Cô nhất quyết sẽ giúp đỡ Mẫn Huyền trong lúc này, cô gái này cần được bảo vệ...

"Mẫn Huyền cố lên..."

Hôm nay quả thật là một ngày tồi tệ, qua những câu nói mê sảng của Mẫn Huyền, cô cũng hiểu được phần nào về chuyện tồi tệ mà Mẫn Huyền đã trải qua trong tồi tệ. Cô bước đến gần chậu xương rồng, cầm nó lên như một báu vật, bàn tay xoay xoay cái chậu, nhìn ngắm ra ngoài cửa sổ. Ngày hôm nay là một ngày tồi, đã khiến Mẫn Huyền buồn, còn khiến cô buồn hơn.

Nhớ lại cảnh tượng ghê tởm của người đàn ông béo ú kia. Cô không khỏi khiếp sợ... Cô nhớ đến khuôn mặt cậu con trai cứu mình trong gang tấc, người con trai đó khá quen nhưng cô lại không nhớ ra là ai... Trong đầu cô lúc đó chỉ nghĩ đến một người mà thôi, chính là anh...

Đôi bàn tay thon nhỏ trắng nõn nà đặt lên điện thoại, màn hình có một tin nhắn thoại, cô chạm vào dòng chữ, tiếng nói ảm áp vang lên phá tan bao đi sự nặng nề.

"Khê, anh biết giờ này đã khuya...nhưng... Anh rất nhớ em... Em nhận được tin nhắn hãy phản hồi lại cho anh..."

Đôi tay bé nhỏ của cô lướt trên màn hình điện thoại, tiếng nói trầm ảm vang lên tiếng nói mà cô mong muốn nhất, cô muốn gặp người đàn ông đó, muốn vùi vào lòng ngực rắn chắc của người đàn ông đó. Cô muốn điên cuồng gọi điện thoại cho anh, để anh biết được cô lúc này cô rất sợ, sợ đến mất tâm trí chỉ có thể nhớ tới anh mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ngay cả kiếp sau cũng thế

Ánh nắng chiếu soi qua ô cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp bị vại vệt nắng chiếu vào khiến cô khẽ nhủ mày, cả ngày hôm qua cô không ngủ trên giường, cô nhìn ngắm chậu xương rồng, suy nghĩ linh tính rồi sau đó thiếp đi không hề hay biết. Chính vì quá mệt mỏi, mà cô có thể đánh một giấc thật sâu đến như vậy...

"Lục Khê, đã sáng rồi, dậy đi..."

"Ừm...A, đau quá!"

Cô cựa người, quay sang nhìn Mẫn Huyền, Mẫn Huyền đã dậy từ rất sớm cũng đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả hai... Nhìn vẻ mặt của Mẫn Huyền, cô thấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy mọi sự buồn bã sự thất vọng ngày hôm qua đã tan biến. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô đứng dậy, nhưng toàn thân ê ẩm không thể đi nổi.

Cô nhủ mày, khẽ bước đi chậm rãi. Cô có một thói quen rất xấu, mỗi lần chạy nhiều thì qua hôm sau sẽ đau nhức cả hai chân... Cô nhớ hôm qua mình chạy rất nhiều và rất nhanh, còn cả đêm ngủ trên ghế, hèn gì... Cô mỉm cười với Mẫn Huyền, cả thân hình nhỏ bé đau mỏi.

"Cậu đau người phải không? Mình muốn gọi cậu dậy nhưng lại thấy cậu ngủ rất ngon, mình xin lỗi"

"Không...xỉu nữa sẽ hết mà"

Có trời mới biết, mỗi lần cô đau như thế này đều kéo dài đến một hai ngày, còn lâu mới "xỉu" hết.

Mẫn Huyền kéo cô xuống nhà, mùi thức ăn bay xộc vào khứu giác. Mẫn Huyền từ nhỏ đã phải tự lập, bởi bố mẹ thường xuyên đi công tác xa. Những món ăn của Mẫn Huyền đều rất ngon và hợp khẩu vị của cô.

Cô nhìn xung quanh, những món ăn thật tỉ mỉ, hôm nay Mẫn Huyền làm món mì spaghetti, nước ép trái cây vào buổi sáng, bên cạnh còn có cốc sữa dành cho cô nữa. Món tráng miệng lại là dưa lê mát lạnh... Hiếm khi mới ăn lại món do Mẫn Huyền nấu, thật quá hấp dẫn.

"Cậu dậy từ khi nào mà chuẩn bị nhiều thế?"

"Mình thấy trong tủ lạnh, di Lục đã mua đầy đủ những thứ cần làm, mình thấy thế nên nấu một bữa ngon, cũng không tốn nhiều thời gian lắm."

Cô gạt đầu, mẹ vẫn là người chu đáo nhất, tất cả mọi thứ đều được một tay mẹ chuẩn bị... Cô thật ngưỡng mộ mẹ và Mẫn Huyền, đúng là mẫu người lý tưởng.

"Cậu ngại ra đó làm gì, mau ăn đi. Mình biết cậu thích sữa lạnh, nhưng dạ dày cậu không tốt"

Mẫn Huyền đưa cho cô ly sữa nóng, cô nhủ mày, nhưng nhận lấy trong lòng dâng lên ấm áp khi có cô bạn thân tâm lý thế này. Cô cầm lên uống một ngụm, sau đó quay sang ăn món mì do Mẫn Huyền làm, vị chua chua ngọt ngọt rất hợp khẩu vị của cô. Cô thích thú ăn, nhìn sang thái độ kì lạ của Mẫn Huyền, cô e dè lên tiếng.

"Mẫn Huyền...chuyện hôm qua..."

"Cậu đừng quan tâm vì chuyện đó nữa, mình cũng đã có quyết định cho mình rồi. Mình sẽ ổn thôi, đừng lo"

Đáp lại câu trả lời của Mẫn Huyền, cô thật lấy làm lạ... Mẫn Huyền hôm nay rất mạnh mẽ, không còn là cô bé ngây thơ, mong manh như trước nữa... Vẻ mặt của Mẫn Huyền rất kiên cường, dứt khoát. Cô thấy thế liền im lặng, ăn số mì còn lại ở đĩa, không gian im lặng, cho đến khi tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

"Khê, anh nhớ em..."

Thanh âm đầu dây bên kia đầy ấm áp, trầm trầm vang lên, cô nở nụ cười thật xinh xắn, vẻ mặt thích thú hiện rõ lên, vội chạy đến bên cửa sổ.

"Em cũng vậy"

"Em chuẩn bị đi, anh sẽ đưa em đi chơi. Thời gian hôm nay của anh, sẽ là của em."

"Dạ"

Cô thích thú reo lên, vội tắt máy, quay về bàn ăn, ăn thật nhanh phần ăn của mình.

Mẫn Huyền vẫn ngồi ở bàn ăn, vẫn nhâm nhi từng sợi mì spaghetti, có trời mới biết Mẫn Huyền đang đau thế nào nhưng vẫn cố mạnh mẽ để không làm mọi người buồn. Trong đầu Mẫn Huyền không ngừng hiện ra hình ảnh ấy, nó khắc sâu vào tâm trí Mẫn Huyền không thể nào phai... Mẫn Huyền đã khóc rất nhiều, vì thế Huyền không muốn phải rơi những giọt nước mắt làm bản thân và người khác buồn về mình...

Cô vừa ăn xong liền thay đồ, Mẫn Huyền tinh ý hiểu ngay người gọi là ai, chỉ khẽ mỉm cười, Huyền đành ngồi ở nhà luyện vài cuốn tiểu thuyết HE, chứ nếu mà đọc SE, Mẫn Huyền không biết sẽ thành bộ dạng nào nữa... Bà Lục vừa nhắn tin với cô sẽ đi công tác cùng các nghệ sĩ một tuần, ba mẹ Mẫn Huyền cuối tuần mới về, vì thế Mẫn Huyền và cô cũng có cơ hội thân nhau, chia sẻ với nhau nhiều hơn.

...

Cô bước xuống nhà đã thấy được bóng dáng quen thuộc đó, bóng dáng người đàn ông cô yêu. Cô chạy nhanh đến vùi đầu vào lòng anh. Ở cạnh người đàn ông ấm áp này, cô như xua tan đi bao mệt mỏi, bao nỗi sợ hãi cũng tan biến trong chốc lát. Cô nhớ lại lúc nhỏ, khi gặp anh cô rất ghét người đàn ông này, qua bao thời gian cô dần dần yêu người đàn ông này rất nhiều, nhiều đến mức chỉ muốn cả cuộc đời này được sống ở bên anh mà thôi. Yêu một người vốn không cần có lý do, cứ thế mà yêu thôi...

"Anh, chúng ta sẽ đi đâu?"

"Thời gian hôm nay của anh sẽ do em quyết định."

Cô gật đầu, giọng nói ấm áp giàu thuyết phục của anh như rót vào lòng cô ly sữa ấm, anh bế xốc cô lên xe, đặt cô xuống ghế phụ, thắt dây an toàn, lăn bánh. Lén lút nhìn khuôn mặt nghiêm nghị đang tập trung lái xe. Cô say mê nhìn ngắm, tiếng nhạc êm dịu vang lên bên tai, không gian đầy sức lãng mạn hữu tình.

"Em nhìn anh đủ chưa?"

"Chưa đủ. Em chỉ muốn nhìn anh cả đời, ở bên anh cả cuộc đời này."

"Anh sẽ ở bên em cả đời này... ngay cả kiếp sau cũng thế! "

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hồi ức

Cô suy nghĩ một hồi, hôm nay cô muốn đi đến khu trò chơi giải trí để giải tỏa nỗi sợ hãi và mệt nhọc trong suốt mấy ngày qua, anh không ngại, chỉ gật đầu thuận theo lời cô, khiến cô cực kì hạnh phúc. Cô nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc, cùng anh bước vào công viên giải trí.

"Anh muốn chơi trò nào?"

"Trò nào cũng được."

Cô suy nghĩ, không biết chơi trò nào, cô nhìn tàu lượn siêu tốc đang bay lượn trước mặt, tiếng la hét của mọi người khiến cô sợ hãi. Cô không hẳn sợ độ cao, cô đã từng đi cáp treo, từng đi xe đạp trên không, thuyền rồng đung đưa trên không nhưng cô vẫn chưa bao dám thử tàu lượn này. Bởi vì cho đến giờ cô vẫn không dám chơi trò này, cô rất sợ cái tàu lượn đó rơi xuống đất. Nhưng cô lại cảm giác có cái gì đó quen thuộc... Âm thanh quen thuộc như khiến cô nhớ ra được điều gì đó.

Anh hơi nheo mắt về phía cô, khẽ hỏi.

"Em muốn chơi tàu lượn?"

"Không...không em không muốn chơi."

Cô vội vàng xua tay rồi kéo anh đi sang chỗ xe ngựa bên cạnh, cô cười tí mắt chỉ chỉ vào xe ngựa, anh hiểu ý vội dắt cô đi đến, cô mỉm cười chọn ngay cho mình một con ngựa màu trắng, cô thích nhất là ngựa trắng... Anh đã mua vé trọn gói, nên cô có thể chơi trò chơi ở khắp nơi này một cách thoải mái.

Tiếng nói vang lên trong không gian, tâm trí của cô bắt đầu hoảng sợ, môi hơi run rẩy, ôm lấy đầu...hồi ức bỗng dưng hiện về.

"Anh, em thích ngựa trắng, còn anh thích ngựa gì?"

"Chỉ cần Khê của anh thích thì anh sẽ thích theo!"

"Haha, yêu anh chết đi được."

Tiếng cười của cô bé vang lên trong đầu cô, hình ảnh ấy mờ nhạt khiến cô không thể nhớ rõ, nhưng giọng nói cô nghe rất rõ rất quen thuộc. Mồ hôi của cô lấm tấm trên trán, cô thở hổn hển như vừa mới gặp ác mộng, cố gắng thoát khỏi hồi ức quái quỷ đó...

Anh thấy cô bị hai tai, ôm đầu lắc liên tục, anh lo lắng nhìn cô, xe ngựa bắt đầu xoay, anh ngồi phía sau cô, khẽ ôm cô vào lòng, ngựa trắng này rất to lớn, có thể chơi đôi hoặc gia đình nhỏ ba người. Anh vuốt nhẹ mái tóc của cô, cử chỉ đầy nhẹ nhàng thân mật. Trái tim cô đập loạn một nhịp, anh ngồi gần cô như thế này khiến cô có thể cảm nhận rõ nhịp tim của anh sau lưng cô.

"Em không sao chứ?"

"Không, em cảm thấy hạnh phúc nhất khi ở bên cạnh anh. "

Cô mỉm cười tựa người vào lưng anh, anh ôm trọn lấy cơ thể của cô, ngồi trên đây cô cảm thấy thoải mái nhất, cô chỉ cảm thấy hạnh phúc đang dâng trào, mọi an toàn đều bao phủ cô khi ở bên cạnh anh.

Cô suy nghĩ, vội xua tan ý nghĩ đó, cô thăm nhủ, nhất định chưa dùng thuốc nên cô mới có thể nghĩ lung tung như thế này...

Sau khi đi xong cỗ xe ngựa, cô bước đến lầu đài tuyết, nơi mà cô thích nhất, lầu đài tuyết rất lạnh, cô đã từng muốn đi rất nhiều lần nhưng cô lại chưa có thời gian, ngày hôm nay có dịp đứng trước mặt nó. Cô nhất định không bỏ qua...

"Anh, anh có thích tuyết không?"

"Em có thích không?"

"Thích!"

"Vậy anh cũng thích!"

Giọng nói trầm bổng của anh vang lên, giọng anh rất dễ chịu, hồi ức lại vang lên bên tai cô, cô khó chịu lắc đầu... Sao anh nói chuyện lại giống như...

Anh nắm chặt lấy tay cô kéo vào bên trong, cô đi theo anh. Cô cố gắng kìm nén bản thân không được suy nghĩ lung tung, nhất định tối nay cô phải dùng thuốc.

Bước vào bên trong, không khí hoàn toàn thay đổi, nhiệt độ đã trở thành âm độ C, vì thế rất lạnh, cô đã khoác áo ấm, và mang ủng, hai tay được đeo bao tay rất xinh xắn. Cô chỉ cảm thấy mát lạnh, thích thú chạy thật nhanh vào trong. Anh vội vàng đuổi theo cô, sợ cô bị trơn mà ngã.

"Khê, em bình tĩnh, phấn khích như vậy em sẽ ngã!"

"Không sao, em muốn trượt tuyết"

Cô chạy lên phía trên cao, cầm lấy một cái đồ trượt hình bánh xe ô tô lớn. Ở chỗ này luôn có những hình dạng hấp dẫn con nít, những dụng cụ trượt đều là bánh xe ô tô người chơi ngồi lên đó, sau đó được một người hướng dẫn đẩy xuống từ dốc cao. Những chú người tuyết được làm từ nước đá, trong suốt. Tuyết nhân tạo được phủ xuống thường xuyên, chẳng mấy chốc đầu của mọi người đều bị tuyết bao phủ hết đỉnh đầu.

Xung quanh được trang trí rất đẹp, hình lầu đài bằng nước đá trong suốt, còn có hiệu ứng đèn chiếu lấp lánh. Sau phía trượt tuyết còn có một số ghế băng bánh xe và bàn làm từ nước đá dành cho các đôi tình nhân uống nước couple.

Phía xa xa lại còn có những cây trắng muốt như bị tuyết bao phủ, dưới đất có rất nhiều bông tuyết. Những bông bóng xà phòng không ngừng bay bổng trên không trung, cô thích thú chụp lấy một bông bóng bay ngang mình, người hướng dẫn đẩy cô xuống...

"Aaaa! "

...

Trong căn phòng tĩnh lặng, Văn cảnh sát nằm trên chiếc giường màu tối, ông được cho ăn cho uống đầy đủ, có thể nói sung sướng như một ông hoàng. Có loại người nào bắt con tính hoặc để trả thù mà được như ông không? Nhưng đáng tiếc, thứ ông cần đó là tự do.

"Không!!!"

"Không!!!"

Tiếng hét lớn của ông vang lên trong căn phòng tĩnh vắng. Con ác mộng đã lấn át tâm trí ông, người đàn ông mạnh mẽ đang dần dần trở nên yếu đuối, ông co người run rẩy. Môi khẽ nhấp máy dòng chữ viết mẫu giấy đặt trên bàn, kèm theo thức ăn tối.

"TRÒ CHƠI BẮT ĐẦU!"

Ông đọc dòng chữ, bắt giác rung mình. Ông nhủ mảy nghi hoặc, rốt cuộc... Điều này là gì? Tên đó chính là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hãy làm cho cô ấy hạnh phúc

Kết thúc một ngày đi chơi cùng anh, cô rất vui vẻ, nhưng đầu không ngừng đau như búa nổ. Cô lắc lắc đầu, đôi bàn tay xoa xoa vùng thái dương, cả ngày hôm nay hồi ức mờ nhạt không ngừng hiện về khiến cô đau đầu, nhưng hình ảnh người con trai đó cô không thể nhớ rõ...

"Em có sao không? Anh đưa em đi bệnh viện."

Anh lo lắng, quay sang hỏi cô, cô nhìn anh, ánh mắt lo lắng của anh khiến cô thêm hạnh phúc, cô che giấu, không muốn anh lo lắng vì mình, cô mỉm cười nhẹ nhàng vùi đầu vào lòng ngực săn chắc của anh.

"Em không sao, chơi cả ngày khiến em hơi mệt. "

"Được rồi. Em nghỉ ngơi đi"

Anh chỉnh lại áo hơi lệch giúp cô vì ngồi ghé phụ cô đã có nghiêng đầu để hướng vào ngực anh, nhéo mũi cô một cái, rồi xuống xe mở cửa cho cô. Cô mỉm cười, ngón tay xoắn xoắn lọn tóc của mình, anh ôm cô một cái, hít hà hương thơm ngát của cô. Cô bước vào nhà, anh mới lái xe rời đi.

...

Trong căn phòng với gam màu tối, không khí đầy mùi nguy hiểm. Hấn đang chăm chú nhìn tài liệu, khẽ nhíu mày theo bản năng.

"Đã điều tra được gì chưa?"

"Vẫn chưa. Những thông tin gần đây đều nói lên cảnh sát Văn là người duy nhất có thể động thủ"

Hấn ta khẽ gật đầu, đóng tài liệu, chiếc cúc đầu của áo sơ mi mở toang ra, hấn thở dồn dập, đầu đang suy nghĩ về một chuyện rất trầm tư. Đột nhiên, tiếng nói trầm bổng vang lên.

"Cậu yêu Từ Dung?"

"Ừ... Tớ rất yêu cô ấy."

"Tốt. Hãy làm cho cô ấy hạnh phúc. "

Cuộc nói chuyện của hai người đàn ông chỉ có như thế, hấn im lặng, người đàn ông kia cũng lặng thinh. Hấn đứng dậy vỗ vỗ vai người đối diện, rồi bước vào căn phòng khác.

Văn cảnh sát nhớ lại bóng dáng đó, khuôn mặt tái nhợt, trán đầm mồ hôi. Ông dường như nhận ra được điều gì đó. Kề bắt ông luôn đeo mặt nạ che giấu, tuy nhiên cử chỉ và giọng nói đó rất giống một người trong tiềm thức của ông. Ông sợ hãi co người nép chân chiêm của ông hấn sau trong đuôi mắt, ông mệnh mang suy nghĩ. Một tiếng "cạch" vang lên, khiến ông rùng mình.

" Ông đã đọc?"

"Ừ. Rốt cuộc cậu muốn gì, tôi là cảnh sát, mọi chuyện cậu làm sớm muộn gì cũng sẽ biết được đưa ra ánh sáng"

"Quả là mạnh miệng. "

Thanh niên cười nhếch môi, vô tay một tràng vang lên.

"Có ngon thì tháo mặt nạ ra đi, nếu không sợ sao còn đeo?"

Thanh niên kia không sợ hãi, tiến thẳng lên phía trước, cầm khay thức ăn, đưa vào tận tay của Văn cảnh sát.

"Văn Khước, ông cứ ăn trước đã, việc gì phải tuyệt thực, đây là những món con của ông và ông rất thích chẳng phải sao?"

Hấn ta đưa xiên một miếng thịt đưa lên miệng ông, khẽ nhếch mép, trong lòng như lửa đốt. Hấn muốn điên cuồng bóp chết ông ta, muốn tìm hiểu tại sao ông fa lại làm những chuyện tồi tệ, khôn nạn năm xưa.

Văn Khước vẫn không ăn. Ông lắc đầu tránh né miếng thịt vàng thơm mà ông và Lục Khê thích nhất. Trong tình cảnh này dù miếng thịt có ngon liệu ăn vào có thấy ngọt? Người thanh niên trẻ này biết rõ tên ông, biết rõ quá về tất cả của ông quả là một người không đơn giản.

"Rất muốn biết tôi là ai?"

Văn Khước không trả lời, cúi gầm mặt xuống, đôi bàn tay từ từ tháo mặt nạ xuống, lộ rõ khuôn mặt lạnh lùng, anh tuấn, hấn ta khẽ nhếch môi, nhìn chăm chăm vào Văn Khước.

" Cậu là..."

...

Mẫn Huyền đứng trên ban công, trong lòng đau nhói khi nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó, trí nhớ Mẫn Huyền không thuộc vào loại "hào cá" những gì Mẫn Huyền đã thấy, những điều cần lưu tâm thì chắc hẳn không bao giờ Mẫn Huyền quên được. Ngay lúc này Mẫn Huyền ước gì mình là náo cá, để có thể quên hết tất cả. Người ta thường nói náo cá vàng chỉ có thể lưu lại trong bảy giây mà thôi. Mẫn Huyền cũng muốn vậy, rất muốn bản thân là một con cá vàng, để có thể quên nhanh chuyện đó. Nụ hôn nóng bỏng đó luôn in sâu trong tâm trí Mẫn Huyền. Nước mắt bắt đầu tuôn ra từ lúc nào Mẫn Huyền không hay biết.

Một luồng khí ấm áp phủ lấy vòng eo thon thả của Mẫn Huyền, Mẫn Huyền quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt vui vẻ chứa chan trìu mến của cô. Cô mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc con của Mẫn Huyền.

"Đừng khóc. Tổ sẽ giúp cậu, hình như Dương có quen biết với An Khôi, mình sẽ nhờ..."

Chưa kịp nói hết câu, ngón tay trở của Mẫn Huyền đã đặt an tọa lên môi cô, ngăn lời nói của cô lại khiến cô khẽ nhũn mày.

"Mình biết rằng thầy Dương có quen biết anh ấy, cơ mà chỉ là quen biết vì thầy hay thường đến khám sức khỏe định kì thôi. Còn lại... Thầy không rõ đâu."

Cô tròn mắt to ngạc nhiên, không ngờ Mẫn Huyền lại điều tra kĩ như vậy, cô tắc lưỡi ngượng mồm. Tình yêu là thứ mù quáng nhất, tình yêu làm con người say mê, có đủ hương vị, ngọt đắng chua cay, lại khiến con người ta thấy đôi choáng ngợp.

"Này, đừng nhìn mình với cặp mắt ghê người đó. Mà khoan đã...cậu gọi thầy là "Dương" cơ à?"

Cô đỏ mặt như trái cà chua chín, cô ngượng ngừng cúi mặt, Mẫn Huyền tinh ý nhận ra ngay. Mẫn Huyền biết cô và thầy quen nhau khá lâu rồi, nhưng không ngờ lại tiến nhanh đến thế. Cô lại gọi bằng tên của thầy một cách thân mật và ngọt ngào như vậy.

"Mình mách thầy cho xem."

"Cậu dám?"

"Tất nhiên rồi. Nghe được những lời này chắc thầy sẽ rất bất ngờ à nha."

Mẫn Huyền trêu ghẹo cô, cô ngượng ngừng muốn bỏ trốn. Sao cô lại sợ ý nói ra lời này trước mặt Mẫn Huyền chứ?

"Này, không phải lo, mình biết cậu rất yêu "Dương" của mình mà."

Mẫn Huyền tắc lưỡi ngượng mồm, luôn lách qua cô bỏ chạy khi dứt lời, bỏ lại cô trên ban công, cô ngượng đến quá giận, không ngừng kêu gọi Mẫn Huyền đã chạy từ xa.

"Này, này..."

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Viếng mộ

Nghĩa trang tràn ngập lạnh lẽo, trên tấm bia mộ là một người đàn ông khôi ngô tuấn tú, trên gương mặt ông toát lên vẻ hiền từ, đôn hậu, ông đang nở nụ cười nhẹ. Thanh niên bước đến, vuốt ve khuôn mặt của ông trên bia mộ. Trên tấm bia khắc tên Cố Nam Anh, chàng thanh niên đặt đóa hoa cúc trắng xuống cạnh bia mộ. Ánh mắt trầm ngâm lạnh lùng đến đáng sợ.

"Con đã tìm được ông ấy, bây giờ con phải làm sao đây?"

"Bây giờ con phải làm gì đây, cô ấy rất thật sự vô tội..."

Tay hắn nắm lại thành nắm đấm, cố gắng gồng mình, gió một lúc thoáng mạnh qua, khiến người khác lạnh buốt, hôm nay không phải ngày tảo mộ, không khí khá vắng vẻ, chiều xế tà, bia mộ trước mặt hắn càng làm hắn đau buốt lòng.

"Ba, con sẽ đòi lại sự công bằng"

"Nợ máu sẽ trả máu."

"Bang chủ, hôm nay có lịch đến thăm lão phu nhân"

"Đi thôi."

Hắn ta mím môi thành một đường thẳng, giọng nói trầm ấm hết sức dứt khoát khiến người ta lạnh thấu xương, hắn ta rời đi, cánh hoa cúc trắng rơi vài cánh bay theo làn gió, khung cảnh lạnh lẽo, vắng lặng đến đáng sợ.

...

Bệnh viện tâm thần A

Ngày hôm nay hắn đã sắp xếp hết lịch trình để đến thăm hai người quan trọng nhất của cuộc đời mà hắn đáng kính.

Không khí lúc này ở nghĩa trang lạnh lẽo, thì nơi này lại khác nhộn nhịp tiếng cười của những bệnh nhân, họ tranh nhau những món đồ vặt vãnh, la hét, không ngừng cười nham nhở rất đáng sợ. Một cánh tay thô ráp chụp lấy cánh tay Nam Phong, hắn hơi giật mình, nhú mắt nhìn bà lão trước mặt.

"Này cậu...chào mừng cậu đến với ngôi nhà vui vẻ! Haha"

Bà nói xong liền chạy đi, trên tóc cài vô số hoa lá trên đầu, các y tá không ngừng chạy theo la lối bắt bà lại, lật đật cúi đầu xin lỗi hắn. Hắn gật đầu, tỏ ý không sao rồi sải bước.

Căn phòng phía trước như được cách ly với mọi người, căn phòng im lặng hơn hẳn, không bị người khác quấy rối. Một phụ nữ tầm tuổi trung niên ngồi trên giường, bộ quần áo bệnh nhân màu trắng, mái tóc xõa bù xù, bà đang ngơ ngác ôm gối, trong vẻ mặt rất lo lắng.

"Nam Anh... anh đến thăm em sao? Em sợ lắm, đừng bỏ em..."

Bà chạy đến ôm hắn, hắn dịu dàng vuốt tóc bà, cầm lược chải chuốt cho bà, mái tóc dài đen nhánh đã được chải suông mượt ngay ngắn, hắn rót nước cho bà uống.

"Mẹ, là con..."

"Không, là Nam Anh..."

Bà thò thè khi nhìn thấy sự kiên quyết của hắn, bà đưa tay lên khuôn mặt của hắn, nước mắt không ngừng chảy trên mắt, nỗi nhớ thương bao lâu lại dâng trào, ánh mắt đầy trĩu mến khiến ai cũng đau xót. Hắn nhắm mắt, hít sâu, vỗ vào lưng bà xoa dịu, môi mím thành một đường thẳng cố đè nén tâm tư.

"Được rồi. Nam Anh là Nam Anh đây"

"A!!! Người xấu người xấu, họ muốn giết anh, họ làm anh bị thương, sợ sợ lắm"

Bà chỉ tay vào mặt trợ lý của hắn, khuôn mặt hoảng hốt khiến trợ lý của hắn rung mình. Bà đập nát lung tung những thứ trên bàn. Hắn sợ hãi ôm chặt bà trong lòng, không ngừng vỗ về. Ra dấu hiệu cho trợ lý ra đi, anh ta nhanh nhẹn hiểu ý vội đi ra ngay lập tức, Lập Đồng- Trợ lý của hắn đã quá quen thuộc với lão phu nhân, ngoài thân chủ bà chẳng còn tin tưởng ai cả, bà chỉ biết một mình thân chủ mà thôi, mỗi lần có người là bà lại lên cơn bệnh luôn miệng nói sợ hãi.

"Không sao không sao nữa rồi."

Hắn vỗ về bà, cho bà uống thuốc rồi để bà nằm xuống giường, ngoảnh mặt nhìn bà rồi lặng lẽ bước đi.

Căn phòng bác sĩ trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng của hắn như chim ưng hùng hổ, hắn lắng nghe bác sĩ nói về bệnh tình của...mẹ hắn.

"Mẹ tôi ờ?"

"Thật tình mà nói...bệnh của lão phu nhân vẫn chưa có tiến triển, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng. Bà bị cú sốc tâm lý nên mới vậy, phải có gì đó thúc đẩy...bà mới có thể hồi phục"

Hắn gật đầu, không trả lời, chỉ nhận lấy bệnh án trong quá trình chữa bệnh của bà, coi xong hắn lại để xuống chỗ cũ, chào hỏi bác sĩ rồi đi khỏi. Thái độ lạnh lùng của hắn khiến bác sĩ khá sợ hãi, không phải đây là lần đầu nhưng cũng khiến ông luôn sợ hãi khi gặp hắn.

Hắn vừa bước lên xe, chuông điện thoại lại vang lên, hắn nhíu mày khó chịu. Lướt nhìn số điện thoại đang hiển thị trên màn hình, hắn không nghe máy cứ để tiếng chuông vang lên, cuộc gọi lại tiếp tục diễn ra lần nữa, hắn khó chịu bật sang chế độ rung. Tám lưng phẳng phiu, cao rộng dựa vào ghế, ánh mắt trầm tư mơ hồ, lồng ngực đang phập phồng thò dốc... Lập Đồng muốn nhắc nhở, hỏi thăm hắn, nhưng lại sợ hắn nổi cáu, theo hắn bao lâu này, ít nhiều anh cũng hiểu được hắn rất nguy hiểm, không tiếc lộ chuyện riêng tư quá nhiều với người ngoài, rất khó tiếp cận...

"Hôm nay, hủy hết lịch trình đi!"

Hắn mệt mỏi nhắm nghiền mắt, ngày hôm nay thật sự khiến hắn quá mệt mỏi, lòng vô cùng nặng nề, hắn thật sự không muốn tiếp nhận ai vào ngày hôm nay cả...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Phí dạy kèm

"Cậu chủ, hôm nay lão gia muốn gặp cậu?"

Tiếng nói của Lập Đồng vang lên, Lập Đồng đã hủy hết lịch trình cho hắn nhưng vẫn còn một lịch hẹn mà hắn không dám hủy.

"Được. Máy giờ?"

"Một tiếng nữa!"

Hắn gạt đầu thay cho câu trả lời, ra hiệu cho Lập Đồng lái xe đến thẳng biệt thự của ông. Nhìn đồng hồ, chắc hắn từ đây đến đó vừa vẹn kịp giờ.

...

Căn biệt thự xa hoa lồng lẩy an tọa trên vùng ngoại ô, căn biệt thự này rất giống nhà của hắn, bởi nội thất và cách trang trí y như nhau, đều mang tone màu tối âm u đến khiếp sợ. Lập Đồng xuống xe mở cửa cho hắn. Hắn bước xuống, đôi chân thon dài thư thả sải bước, Lập Đồng không vào chỉ ở lại trên xe chờ hắn, mở laptop thay hắn giải quyết công việc, ngày hôm nay dường như hắn đã quá mệt mỏi.

"Con về rồi à?"

"Tìm con có chuyện gì sao?"

"Ta muốn nhắc nhở con mối thù năm xưa phải trả, không lẽ con đã quên?"

Tiếng nói trầm lạnh của ông ta vang lên căn phòng tĩnh lặng, ông ta đang thư thả nâng tách trà uống một ngụm. Ngón tay đùa cợt gõ lên mặt bàn.

"Con không quên. Nợ máu nhất định phải trả máu!"

"Tốt. Ta chỉ muốn nhắc nhở con 'anh hùng khó qua ải mỹ nhân' mà thôi"

Hơi thở hắn bắt đầu dồn dập, hắn nhắm mắt, tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Lão gia đưa trước mặt hắn một ly rượu vang đỏ, xoay xoay trước mặt hắn, cười lớn...

"Haha... Con đừng lo ta sẽ giúp con."

"Đừng...chuyện của con để con giải quyết."

"Bộp!"

Một xấp tài liệu được ném trên bàn, hắn không ngác nhiên, chỉ liếc nhìn nó một cái, tay đón nhận một ly rượu vang, rượu có thể giúp con người ta bớt căng thẳng. Hắn từ từ nhâm nhi nó, hắn không lạ khi nhìn xấp tài liệu đó, ít nhiều gì hắn cũng biết đó là chứng cứ giúp hắn thuận lợi... Có điều hắn rất muốn biết tại sao hắn không tìm được những tài liệu đó trong suốt mấy năm nay tại sao ông lại tìm được? Hắn nghi hoặc nhìn ông, ông dường như nhận ra được ý đồ của hắn, chỉ cười nhẹ, đứng phắt dậy vỗ vỗ vai hắn trấn an.

"Chứng cứ chỉ có một ta tìm được đương nhiên con sẽ không tìm ra được. Ta chỉ muốn giúp con giảm bớt áp lực."

Vừa dứt lời, ông đã bước đi lên lầu để lại hắn một mình trong căn phòng lớn rộng rãi này, hắn suy nghĩ cảm lấy xấp tài liệu đó bước đi khỏi căn nhà này.

"Cha, con biết rồi, con xin phép đi trước."

Hắn vào xe, nói rộng chiếc cavart, đưa mắt nhìn Lập Đồng đang chăm chú xử lý công việc, hắn thở nhẹ, điều hòa lại vận khí, quăng xấp tài liệu lên ghế phụ.

"Lập Đồng, điều tra cho tôi"

"Dạ"

...

Trường học lại nao nức, tiếng chuông quen thuộc lại vang lên, cô từ từ sải bước đến lớp học. Cô mệt mỏi nằm gục xuống bàn, hôm nay học rất nhiều tiết nhưng đa số là tiết Lý chiếm hết ba tiết, đúng là chán chết đi được. Môn học mà cô ghét cay ghét đắng. Mặc Huyền đã đến từ lâu, ngồi bên cạnh nhâm nhi món bánh thơm phức thay cho buổi sáng, đánh thức cái mũi thính của cô, nhưng vẫn không đánh thức được đôi mắt được ngâm thuốc ngủ của cô. Cô vẫn chán chường nằm dài, đến khi cả lớp đứng chào giáo viên.

Hôm nay là một cô giáo đến dạy tiết lý của cô chứ không phải người quen thuộc của cô... Cô thờ dài, vốn đã ghét môn này bây giờ lại ghét môn này hơn nữa. Mẫn Huyền khều tay cô, cô giáo quả thực rất xinh đẹp, trang phục công sở tươm tất, mái tóc xoăn nhẹ dài tới chấm lưng, cả lớp đang đắm chìm vào cô giáo xinh đẹp này, còn cô chả có hứng học với môn này.

"Này, đừng nói không phải thầy dạy thì cậu không thèm học môn này luôn đấy nhá?"

Mẫn Huyền tinh ranh chọc ghẹo, cô chẳng thèm trả lời, chỉ từ từ giờ sách ra đặt trước mặt.

"Vốn dĩ tớ có thích môn này đâu?"

"Xùy, từ khi có thầy cậu rất thích lý cơ mà... Còn tiến bộ lên hần."

"Làm gì có, thôi bỏ đi."

Anh đã nói với cô về việc không dạy nữa bởi vì đang bận phải làm giáo án để nâng cao bộ môn nên xin nghỉ tạm thời. Dù cô biết trước được chuyện này nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được. Tiếng nói lãnh lút của cô giáo làm cô nhớ đến giọng nói trầm lạnh của anh khi anh đứng trên bục giảng giảng dạy...

Cô chỉ mong sao cho tiết Lý này trôi mau thật mau thôi, cô chống cằm nhìn ra cửa sổ, bắt gặp hình bóng quen thuộc...

...

Tan học, cô mỉm cười khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đã đứng ở góc khuất kia đợi cô, cô nhanh chóng chạy đến, cô mở cửa bước vào xe, anh chỉ mỉm cười nhìn cô từ từ khóa xe lại.

"Hôm nay em học tốt không?"

"Không. Rất chán! Toàn là lý, năm tiết đã học hết ba tiết lý."

Cô thờ dài ngao ngán, không ngờ anh bận rộn như vậy mà vẫn có thời gian đón cô tan học, trái tim cô đập mạnh loạn cả nhịp. Anh nhìn cô, vuốt ve mái tóc xoăn tự nhiên của cô, mỉm cười nhẹ nhàng, mùi hương bạc hà dễ chịu chiếm lấy không gian nhỏ bé này, bay xộc vào mũi cô, cô hít sâu mùi hương dễ chịu này, mùi hương này đã đem lại cảm giác an toàn cho cô biết bao. Có lẽ cả cuộc đời này, cô không bao giờ quên được mùi hương này...

"Hmmm... Để anh tận tình dạy kèm em môn đó nhé? Để em không phải ghét nó nữa?"

"Không...không em không cần nữa...em..."

Chưa kịp dứt lời, anh đã nhanh nhẹ ôm gáy cô, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, anh chậm rãi cuốn lấy cô, nụ hôn quá nhẹ nhàng khiến cô khó cưỡng cô nhẹ nhàng đón nhận, phối hợp nhịp nhàng của anh, mùi hương này nụ hôn này đã dần dần ăn sâu vào tâm trí cô...Anh thỏa mãn cắn lên môi cô một cái, từ từ buông lỏng cô ra, gian xảo nhìn cô chăm chú.

"Này là phí dạy kèm!"

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: 20h- Khu biệt thự nguy hiểm

Trong căn phòng trống vắng, bà Lục đang chờ Nghi Hạ hát, bà mệt mỏi thiếp đi một lúc bên bàn, tiếng điện thoại rung lên khiến bà thức giấc, bà thăm vui mừng, nghĩ Lục Khê chắc gửi tin nhắn đến cho bà. Ngẫm nghĩ lại, bà đã không về nhà hai tuần hơn rồi, công việc quá bận bịu, về đêm bà không muốn làm phiền con gái. Khi buổi sáng rảnh rỗi, bà thường quay về chuẩn bị đồ ăn đầy đủ bỏ vào tủ lạnh dự trữ, làm món ăn trưa, chiều để cô chỉ vì hâm nóng là có thể ăn. Người chồng mất tích của bà vẫn chưa hề có thông tin khiến bà chỉ biết vui đầu vào công việc để quên đi nỗi nhớ nhung đó. Ngón tay bà lướt qua tin nhắn, cơ thể run rẩy, khó thở...

"Tôi có tin tức của Văn cảnh sát, muốn biết 20h ngày mai gặp tôi tại địa chỉ X đường XY "

Tin nhắn nặc danh gửi qua điện thoại bà, bà đọc dòng tin nhắn, nước mắt nhẹn ngừng rơi trên má, bà lật đặt bấm số điện thoại lạ để gọi lại, bà điên cuồng muốn gặp kẻ lạ mặt đó ngay bây giờ, nhưng chỉ còn lại giọng nói quen thuộc "thưa bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau". Bà kiên trì gọi vào số điện thoại đó, nhưng vẫn không liên lạc được thậm chí mất tín hiệu, bà nằm nhoài xuống bàn, quăng điện thoại sang góc tường, tuyệt vọng.

"Chị, chị không sao chứ?"

Tiếng nói trong trẻo lãnh lút mang đầy sự lo lắng của Nghi Hạ vang lên, Bà Lục vội vàng lau nước mắt, bà không muốn để người khác lo lắng cho bà, mọi chuyện của bà, bà sẽ tự mình giải quyết.

"Chị không sao?"

Nghi Hạ e dè lặp lại lần nữa, bà Hạ chỉ lắc đầu thay câu trả lời, bà nhận lấy ly nước từ Nghi Hạ uống một ngụm.

"Chị sẽ quay về nhà một chuyến "

"Được. Chị cũng vất vả rồi. Em sẽ thảo luận với chủ đoàn tìm chuyên viên makeup mới để chị nghỉ ngơi vài tuần."

"Không cần..."

"Chị cứ nghỉ ngơi!"

Bà Lục gạt đầu, Nghi Hạ quả thật đối xử tốt với bà, bà xúc động đến mức trào hết cả nước mắt. May mắn bà đã quay lưng rồi đi nhanh, nếu không người khác sẽ thấy bà yếu đuối như thế nào, bà không hề mạnh mẽ như lớp vỏ bao bọc.

Bà quay về nhà cũng đã tầm 17h chiều hơn, giờ này Lục Khê của bà chắc hẳn đã tan học. Bà lấy chìa khóa mở cửa nhà, mọi thứ trong nhà vẫn như trước. Lục Khê làm mọi việc đều để lại vị trí cũ không hề bộn bề như bà nghĩ, bà gạt đầu hài lòng. Đảo mắt xung quanh căn nhà, không thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô đâu, bà bước lên lầu đã thấy cô nằm ngủ say sưa từ lúc nào, không biết đã ăn uống gì chưa.

Bà Lục bước về phía học tủ, cầm lọ thuốc, xoay xoay một hồi rồi thở dài, cất đi lọ thuốc vào trong. Cầm chậu xương rồng lên thở dài. Đã lâu như vậy? Con bé vẫn có tâm linh rằng chậu xương rồng này rất quan trọng sao? Nhìn chậu xương rồng nhỏ nhắn trên kệ cửa sổ, chậu xương rồng này đã theo con bé từ rất lâu, con bé chăm sóc rất kỹ càng.

"Tiểu Khê, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con. Con lại không uống thuốc điều độ rồi?"

Bà lặng lẽ rời đi, cầm theo ly sữa đã hết đặt trên bàn. Hẳn là cô đã không ăn, chỉ vừa lót dạ bằng ly sữa. Bà bước xuống bếp chuẩn bị cho cô một bữa ăn, đã lâu rồi chúng ta chưa hề có bữa cơm...gia đình.

Mùi thức ăn thơm lừng đánh thức mũi nhạy cảm của cô, cô tựa người, cảm thấy thân thể hơi mỏi, đầu hơi nhức. Nhìn sang đồng hồ đã tận 19h, cô hốt hoảng thức dậy, ngủ lâu như vậy, lại ngược buổi nên cô mới có cảm giác này. Mẹ đã về?

Cô ngồi thấy mùi thức ăn, chắc chắn mẹ đã về, vội vàng chạy xuống nhà bếp.

"Mẹ, mẹ về sớm vậy à?"

"Con gái này... Muốn mẹ đi luôn à?"

"Không...không có! Con vốn nghĩ cuối tuần mẹ mới về."

Cô phụng phịu, bà Lục dịu dàng bưng đĩa thịt rán thơm phức trước mặt cô, là món cô thích ăn nhất trong buổi cơm gia đình. Cô ăn một cách ngon miệng, đã lâu rồi mẹ chưa nấu món này cho cô, chắc quá vội mẹ chỉ để lại những món ăn khác hoặc nguyên liệu để cô tự làm mà thôi. Bà Lục không hề ăn, chỉ nhìn ngắm con gái ăn mà thôi, con gái của bà dường như đã gầy đi hẳn, bà mỉm cười dịu dàng gấp thức ăn vào chén cô, chợt ngược nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ gặp mặt kẻ nặc danh kia... Bà phải lấy cớ để Lục Khê không biết.

"Tiểu Khê, con đi lên lầu học bài đi. Dụng cụ làm việc đã hết mẹ muốn tranh thủ mua một ít"

"Dạ. Nhưng mà sao không để sáng...con..."

"Có người bạn của mẹ vừa đi nước ngoài về, nên gửi về cho mẹ, cô ấy sẽ xuống máy bay vào tý nữa."

Cô chưa kịp nói hết câu, tính nói rằng sẽ đi cùng mẹ, nhưng hình như mẹ không thích lắm thì phải, đành phải gạt đầu lên lầu.

Cũng phải, bạn bè lâu ngày không gặp cần có thời gian trò chuyện, đâu ai muốn dẫn đũa nhóc như cô chứ!

...

20h,

Bà Lục bắt taxi, đưa địa chỉ cho tài xế, về mặt của tài xế khá hoang mang, nghi hoặc nhìn bà.

"Bà à, khuya vậy rồi bà còn đến nơi này làm gì?"

"Sao thế?"

"Khu biệt thự này rất nguy hiểm tới rồi không nên đi"

Bà Lục không nói gì chỉ gạt đầu cho qua. Kẻ này vốn đã nguy hiểm từ trước, việc gì bà còn phải sợ nữa...

"Cậu cứ đi đi."

Tài xế gạt đầu khởi động xe, con đường đó rất vắng vẻ. Đường như chỉ có vài căn biệt thự mà thôi, tuy sang trọng xa hoa, nhưng không phải là nơi ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gặp gỡ

Tài xế nhận được tiền của bà, liếc nhìn xung quanh khu vực âm đạm, rừng mình một cái, phóng xe đi khỏi một cách chớp nhoáng. Bà Lục đến gần chuông định bấm, liếc nhìn khung cảnh tối âm u, khu biệt thự sang trọng chỉ có vài ba cái mà thôi, nhưng lại toát lên sự âm đạm, lạnh lẽo khiến người ta không khỏi khiếp sợ.

"Bây giờ bà có hai quyền lựa chọn, một đi hai vào"

Bà rút tay khỏi cái chuông, tiếng nói trầm ấm vang lên khiến bà hốt hoảng, giật thót mình... Người đàn ông khá lạ mặt, vận vest đen rất lạnh lùng đang chìa tay về phía bà. Tâm trí bà hoảng loạn, bà không biết nên vào không, nhưng xem ra người này là người biết thông tin của chồng bà. Bà suy nghĩ, đã đến đây rồi thì nên vào vậy?

"Không vào cũng được, tôi sẽ kêu xe đưa bà về."

"Không! Không! Tôi vào!"

Bà hít sâu, vào cánh cửa này bà sẽ có thể biết thông tin, quan trọng hơn có thể gặp mặt được chồng của bà. Khuôn mặt ấy liệu có gầy đi không?

Người đàn ông lạ mặt đó khá trẻ tuổi, nhỏ hơn bà rất nhiều nhưng trên khuôn mặt lại giữ nét nghiêm nghị khiến người ta rùng mình, hắn đưa tay chào đón bà bước vào cánh cổng, hắn chỉ cần ấn nút một cái trên remote là có cánh cửa đã mở sẵn. Căn biệt thự xa hoa tráng lệ hùng vĩ đứng trước mặt bà, vào sâu bên trong bà thấy rất nhiều người vận vest đen với khuôn mặt nghiêm nghị không kém người bà gặp là bao.

"Tôi có thể lấy thông tin?"

"Vào đi. Người bà cần gặp ở bên trong"

Người đàn ông đó mỉm cười dịu dàng, nụ cười đó khiến bà hơi hoảng, tại sao hắn ta lại cười với bà. Bà bất động vài giây chìm đắm trong suy nghĩ, mạnh mẽ bước vào. Bóng lưng quen thuộc đang ngồi trên ghế tao nhã dùng trà, bóng lưng ấy làm bà liên tưởng đến một người...

"Mời vào"

Tiếng nói quen thuộc này vang lên phá tan bầu suy nghĩ, bà vội vàng bước vào, luống cuống đến vấp. Khuôn mặt đó quay sang nhìn bà, khuôn mặt ấy khiến bà sợ hãi run rẩy... Hơi thở của bà gấp gáp, miệng lắp bắp không thốt được hết câu.

"Cậu...cậu là...."

...

Từ Dung vừa đi về nhà, đã thấy ba đang chờ sẵn trên ghế sofa. Ông đang dùng trà nhân sâm, nhìn bộ dạng và tâm trạng có vẻ khá ổn định. Từ Dung không để ý, ngày hôm nay Dung đã làm việc khá mệt mỏi trên công ty, Từ Dung chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi.

"Dung Dung, con lại đây. Ba có chuyện nói với con"

"Ba...nay con mệt lắm. Ngày mai được không?"

"Không được! Hôm nay ba phải giải quyết dứt khoát chuyện này"

Nhìn vẻ kiên quyết của ba, Từ Dung khẽ lắc đầu ngồi xuống ghế đối diện, ông chậm rãi đưa tách trà hoa cúc cho Dung, mỉm cười dịu dàng.

"Mệt rồi. Uống chút trà giải nhiệt"

Từ Dung đón nhận, mùi hương hoa cúc thơm ngát, Từ Dung nhấp môi, uống một ngụm, trà nóng ngay lúc này đúng là một giải pháp khiến Từ Dung tỉnh táo.

"Con sắp xếp đi. Con sẽ đám cưới cùng An Khôi."

"Cái gì?"

"Ba...ba biết người con yêu là ai? Tại sao ba lại đồng ý gả con cho người khác?"

Từ Dung thật sự phẫn nộ, nước mắt không hẹn nhau mà cùng tuôn rơi, ướt đầm cả khuôn mặt xinh đẹp. Ba Từ Dung không những không khuyên nhủ ngược lại còn tức giận, quát to.

"Con nghĩ xem Nam Phong yêu con? Bao nhiêu công sức con làm có bao giờ nó để ý con dù chỉ một lần?"

"Nhưng con..."

"Không nhưng nhị gì hết, bố mẹ của An Khôi sẽ chọn ngày lành tháng tốt."

Ba Từ Dung giữ bình tĩnh, ông nén con tức giận, uống ngụm trà đặt trên bàn. Nước đã nguội, lòng ông càng nguội lạnh hơn, một mình ông nuôi con, bao năm nay ông vẫn luôn muốn dành cho Từ Dung những điều tốt đẹp nhất có thể. Không những thế ông còn hi sinh hạnh phúc của cả đời mình mà không bước thêm bước nữa, vậy tại sao Từ Dung lại không hiểu cho ông? Ông chỉ muốn khi không còn sức lực nữa, sẽ thấy con gái duy nhất mà ông yêu thương có chỗ dựa vững chắc suốt cuộc đời.

Ông bước lại gần con gái, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên má Từ Dung, khẽ vỗ vai Từ Dung trấn an.

"Dung Dung, con phải hiểu cho người làm cha này..."

"Nam Phong không hề yêu con. Nó yêu..."

"Ba đừng nói nữa, con cần thời gian"

Từ Dung cầm túi xách đi lên lầu, không ngừng quẹt nước mắt. Thái độ cương quyết của Từ Dung khiến ông không khỏi đau lòng, ông thở dài, tựa người vào ghế sofa.

"Mẹ nó à, tôi sẽ không để con gái mình đau khổ mà sẽ là người con gái hạnh phúc nhất."

"Đứa trẻ này không nghe lời. An Khôi thật sự rất yêu nó."

Ông cảm bức ảnh chân dung của mẹ Từ Dung, vuốt nhẹ khuôn mặt người phụ nữ trẻ trung ấy, lau bóng bức ảnh không muốn bị một hạt bụi nào bám vào. Ông đặt về vị trí cũ, lặng lẽ bước vào phòng nghỉ ngơi, không quên bước lên lầu, đứng nhìn phòng của con gái thật lâu, lặng lẽ thờ dài rồi đi.

Từ Dung bên trong khóc đến cạn cả nước mắt, người cô yêu không phải là Nam Phong sao? Tại sao mọi người không hiểu... An Khôi rất tốt, là một người đàn ông rất tốt, mẫu người lý tưởng cho biết bao cô gái, mọi thứ Từ Dung đều có thể san sẻ cho người bạn tốt nhất này, chỉ có một thứ duy nhất Mạc Từ Dung không thể chia sẻ đó chính là trái tim của mình...

"An Khôi, ngày mai em muốn gặp anh"

"Được"

Tiếng nói dứt khoát từ đầu dây bên kia vang lên. Từ Dung hài lòng ngắt điện thoại, nằm nhoài trên giường mệt mỏi, Từ Dung nhắm nghiền mắt, dần dần thiếp sâu vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Lớn Nhanh Nhé! Tôi Cho Em Ba Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.